

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 21
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

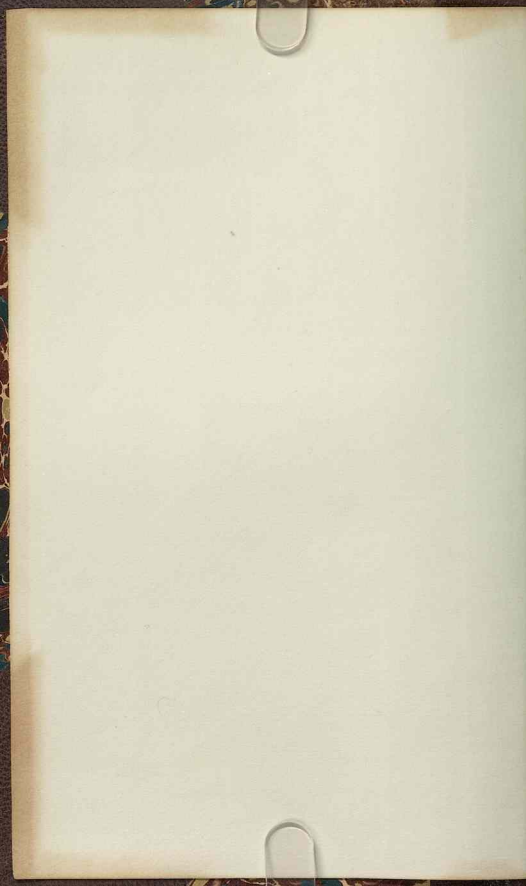
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

J. Larsen
Litterat. philol.

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. V. Viebenberg.

29

7de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **F. L. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundur's Saga, Helge, Hroars Saga, Hrolf Krake, Drvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β; **nedsat Pris 4 Kr.**

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

En og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forslagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Afgeleest door J. H. Schulp.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Troft des J. S. Schulz.

I n d h o l d.

Lyriske Digte.

Side.

Somands-Tak til Selskabet for Musikens Udbredelse. Marts 1822	1.
Sang paa Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1822.	2.
De danske Studenters Velkomst-Sang til Prinds Christian Frederik. Sept. 1822	4.
Pebersvenden og Egtemanden. Sept. 1822	5.
Da Kongen atter var kærk	7.
Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsdag. Nov. 1822.....	8.
Holbergs Skaal. Nov. 1822	9.
Til Emma. (Efter Schiller.).....	12.
Selfirk i Robinsonshulen.....	—.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsdag. Febr. 1823	15.
Til min Sen	16.
Frederike von der Maase. Febr. 1823	18.
Til Morgensolen	20.
Afskedsang til Oberst Hegermann-Lindencrone. April 1823....	21.
Indskrift i det græske Tempel i Søndermarken	22.
Prindsesse Carolina Amalias Fødselsdag. Juni 1823	23.
Til en ung Pige	24.
Sang ved Rahbeks Solvbrudslup. Aug. 1823.....	25.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1823.....	27.
Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsfest. Oct. 1823.....	29.

Ukret og Lamperne	30.
Ved Gallisens Grav. Febr. 1824	32.
Nationalsang for Nyderne	34.
Sang i Anledning af Kongens Hiemkomst. Juli 1824	35.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1824	36.
Sang i Anledning af et dramatisk Selskabs Stiftelsesdag	37.
Hilsen til Henrik Steffens. Sept. 1824	39.
Inscription paa Mindestotten paa Føhr	41.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Jan. 1825	42.
Balvise i Anledning af Hans Majestæts Fødselsdag. Jan. 1825.	43.
Oversømmelsen	45.
Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Juni 1825	48.
Kahbeks Jubelfest. Juli 1825	50.
Til Anna Werschall. Sept. 1825	53.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1825	54.
Thalias Skaal	55.
Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Ankomst i Skuespilhuset. Oct. 1825	57.
Orgelets Priis	59.
Sang til Jubelfesten i Den nye Forening. Nov. 1825	61.
Sang ved det Dram.-Litt. Selskabs 45 Aars Fest. Dec. 1825 .	64.
Juleaftens-Vise for Studenter-Foreningen	66.
Sang for Landcadetterne i Anledning af Kongens Fødselsdag. Jan. 1826	68.
Sang for Enigheds-Selskabet paa Kongens Fødselsfest. Jan. 1826	69.
Cantate i Anledning af Kongens Fødselsdag. Jan. 1826	71.
Til Anna Werschall, da hun havde været syg	73.
I Anledning af Prinds Frederiks og Prindsesse Vilhelmines For- lovelse. Mai 1826	74.
Sommertorsten. Juli 1826	77.
Til min kjære Fader. Juli 1826	80.
Til en Veninde	82.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1826	85.
Sang ved J. W. Hornemanns Solvbrudslup. Oct. 1826	86.

	Side.
Nherups Jubelfest. Oct. 1826	87.
Huusalterne. Oct. 1826.....	91.
Carl Maria Webers Minde. Nov. 1826	95.
De fattige Biskere i Aggersogn	97.
Den danske Semand til Havet	100.
Sollings Minde. Marts 1827.....	101.
De fire Menneſſe-Aldere	103.
Joachim Conrad Dehlschlager. Mai 1827	106.
Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Juni 1827.....	111.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1827.....	112.
Vilhelm Peter Zeuthen. Oct. 1827	113.
Til Gamma Rahbek.....	114.
Sange for Metropolitanſkolens Disciple. Den 31te Dec. 1827:	
Choral	—.
Nytaars-Sang	115.
Sang for Muſikconſervatoriet. Febr. 1828	116.
Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Juni 1828.....	117.
Sange for Skydeſelskabet. Juli 1828:	
Til Kongen.....	119.
Fra den afgaaede Fuglekonge til Selskabet	120.
Dampſkibsarten.....	121.
Indſkrifter til Transparenter. Nov. 1828	123.
De danske Studenters Bønſøkninſg til Kongehuset Nov. 1828.	124.
Danrigets Bønſøkninſger. Nov. 1828:	
Geſion	126.
Baldemar	—.
En Huldre	127.
Den hvide Pige fra Moen	—.
Skirner	128.
Wgir fra Hleſo.....	129.
Gerda	—.
En Cimbrer	130.
En Bornholmer.....	131.
Snorro Sturleſen	—.
En Grønlander.....	132.

	Side.
En Neger	133.
En Indianer	— .
En Genius	134.
Biskop Absalon	135.
Cantate i Anledning af Prinds Frederiks og Prindsesse Vilhel- mines Ægteforening. Nov. 1828	136.
Til Kongen. Med Hrolf Krake	138.
Til Ove Malling. Med Hrolf Krake	140.
Collins Solvbrud. Nov. 1828	141.
Hvo har Smag?	143.
Karen Margareta Rahbek. Jan. 1829	145.
Holbøll. Marts 1829	148.
Til Kronprindsesse Caroline. Mai 1829	150.
Til mine svenske Venner. Juni 1829	153.
Hilfen til vore svenske Venner. Juni 1829	155.
Caroline Amalia. Juni 1829	157.
Cantate i Anledning af Prinds Ferdinands og Kronprindsesse Carolinas Ægteforening. Aug. 1829	— .
Christian Frederik. Sept. 1829	160.
Cantate i Anledning af den polytechniske Lære-Anstalts Ind- vielse. Nov. 1829	162.
Til de danske Studenter. Nov. 1829	165.
Mallings Død. Jan. 1830	167.
Sangens Musa	170.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Febr. 1830	171.
Frederik Mønter. Apr. og Juni 1830	172.
Bed Fru Maria Hornemanns Jordefærd. Mai 1830	175.
Sange for Skydeselskabet. Mai 1830:	
Kongen og Dronningen	— .
Prinds Christian Frederik og Prindsesse Caroline Amalia.	177.
Rahbeks Minde. Juni 1830	178.
Sange for Skydeselskabet. Juli 1830:	
Til Kongen	181.
Til Dronningen	182.

Til Humaniteten	183.
Til Studenter-Foreningen. Med Trillingbrødrene fra Damask	186.
Skaal for de svenske Venner. Sept. 1830.....	188.
Til Charlotte Dehlenschläger....	189.
Sang ved det Dram.-Litt. Selskabs 50 Aars Fest. Nov. 1830.	191.
Den gode Smag	192.
Niebuhr. Jan. 1831.....	195.
Schimmelmänn. Febr. 1831	196.
Recitativ og Sang i Anledning af Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1831	200.
Nicoline Reinhardt. Dec. 1831.....	202.
Den korteste Dag i Maret.....	204.
Til Kongen. Sang for Strydeselskabet. Juli 1832	206.
Anders Sandøe Ørsted. Dec. 1832	208.
Pebblingesøen.....	209.
Nytaarsvers	213.
Sange for Strydeselskabet. Febr. 1833:	
Til Kongen.....	217.
Til Dronningen	218.
Til Charlotte Phister. Febr. 1833	219.
Den musikelskende Landsby-Pige	220.
Min Rakkelovn.....	223.
J. H. C. Andersens Album. April 1833	225.
Til Vaaren.....	—
Udødeligheden	227.
Min Faders ældste Portrait	228.
Indetræet i Regentsgaarden.....	230.
J en Englænders Stambog	231.
Norgesreise. En Digtekrands. Sommeren 1833:	
Uffæden	232.
Dampskibsfarten.....	234.
Samlivet paa Dampskibet.....	235.
Kronborg	236.

	Side.
Kattegat	238.
Søsyngen	240.
Christianiafiord	241.
Modtagelsen i Christiania	244.
Til Norges Sonner	250.
Omegnen	253.
Den unge Digter	255.
Reisen op i Landet	—
Bærum	258.
Krogkøkken	260.
Maleren	262.
Halfdan Svartes Grav	263.
Norderhougs Præstegaard	265.
Den dobbelte Skjoldsgut	267.
Elvene og Fossene	269.
Ringerige og Modum	271.
Bonderne	276.
Sanct Olafs Jertegn	277.
De tydske Studenter i Vigersund	280.
Kongsberg	281.
Faldet i Hougfund	287.
Garten i Maaneskin	288.
Drammen	290.
Kirken i Drammen	292.
Paradisbassen	293.
Farvel til Norge	—
Den sidste Morgenstund i Christiania	295.
Göthenborg	296.
Hjemkomsten	297.
Tilbageblik	298.
Armbaandene og Guldhornet	300.

Lyriske Digte.

Tredie Deel.

Public Digest

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

1890-1891

Sømands-Tak til Selskabet for Musikens Udbredelse.

Den 17de Marts 1822.

Vi Sømand gjør ei mange Ord,
Ei hykle eller prale;
Om hvad der i vort Hierte boer,
Bor Daad, ei Munden tale.
Dog, hvad i Hiertet foregif,
Og Taffen til den Høie,
Det tolker Taaren i vort Blik,
Og Ilden i vort Die.

En Bombe er en hæslig Fugl,
Den kan i Luft sig svinge,
Som Ornen fra sit Klippefjæl,
Skøndt den har ingen Binge;
Og naar den stiger med sin Glød,
Og naar mod Jord den juser,
Den bringe Saar og Skræk og Død,
Og Heltens Arne knuser.

Men denne her er mere mild,
Den hjælper dem, som trænge.

Den er ei fyldt med Krudt og Jld,
 Men kun med Solv og Penge.
 Og naar den brister uden Anald,
 Gi græde Børn og Modre;
 Den dræber Ingen i sit Fald,
 Men qvæger gamle Brødre.

Hil dette Selskabs Gævmilddhed!
 Gi Hiertets Stemme tier.
 Den Armods Kaar at lindre veed
 Bed hulde Melodier.
 Hil Danerkongen og hans Huus,
 Hil hver en ædel Borger,
 Som bygger Hytten af sit Gruus,
 Og lindrer Somands-Sorger!

Sang

paa Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1822.

O Prinds, hvem vi saalænge
 Har savnet nu i Herthadal!
 Modtag ved Harpens Strænge
 Din Velkomst i din egen Sal.
 Bidt med din ædle Fyrstinde til Stæder,
 Floder, og Bierge med Skove du drog,
 Og overalt med Hæder
 Man Skioldungen modtog.

Dg naar en Krands dig rastes
Af fremmed Haand, du høie Bar!
Saa stolt en Flamme vattes
Paa hver en Kyst, hvor Danske var.
Herlig, som Giegod, monne du drage,
Fester beredes i Dal og paa Strand;
Men Christian kom tilbage,
Dg lever for sit Land.

Hvor herlig er en Reise!
I Levetid den glemmes ei:
Ei Alperne, som kneise,
For Blomster i en evig Mai;
Frankernes Hurtighed, Tydsternes Nemme,
Romernes Kunster, og Oldtidens Muur,
Dg Bretlands Folkestemme,
Dg Schweizernes Natur.

Men ingen Glæds og Glæder
Kan troste ret af Hiertensgrund,
Naar stille Hiemvee græder,
Dg længes til sin Ungdomslund.
Glad med den yndigste Viv vil du mindes
Herlige Vandring i sød Sympathie;
Men kun i Hiemmet findes
Det ægte Sorgenfri.

De danske Studenters Velkomst-Sang
til Prinds Christian Frederik og Prindsesse Carolina Amalia.

Den 18de September 1822.

Velkommen i din Ungdomslund
 Bed Lyft og Jubelhyd!
 Vi feire her din Fødselsstund,
 Du alle Danstes Fryd!
 Bor Glædesang! udbryd:
 Ham atter bragte Østresaltets Bove.

I lang Tid han os vel forlod,
 Og yndig var hans Bei;
 Men hvor han gik, og hvor han stod,
 Han glemte Danmark ei;
 Ei Floras Rosenmai
 Han elskte meer, end, Freia! dine Skove.

Bor Christian! paa Drottens Biiis
 Du Verdens Ure nød;
 Dog ei med Hiertes, Aands Forliis
 Du Afkefrugter brød.
 Hvor Biiisdoms Kilde flød,
 Der, ædle Vandrer! lædsfed du din Tunge.

At kiende Verden har du lært,
 At skatte Stort og Skiont;
 Og hvad du kiender, er dig fiært,
 Og med et Ewiggrønt
 Det har din Lof belønt.
 Du, elsket nu af Gamle som af Unge!

Vel høstede du i Syden Fryd;
 Dog Livets bedste Skat:
 En jordist Skionhed, himmelsk Dyd,
 Drog med fra Nordens Nat;
 Den har dig ei forladt,
 Som Engel Carolina dig belønner.

Nu, danske Broderskøf! istem
 Et høit: Velkommen vær!
 Fra gamle Rom, Apollos Hiem
 De drog til Herthas Træer.
 Og de har Musen kjær;
 Thi juble dem i Møde Musasønner.

Pebersvenden og Ægtemanden.

Et Carmen i Anledning af den høilærde Doctor og Lector Peder
 Hjorts og den dydjære Mo Broken Olivia Rasbechs
 Ægteforening.

Den 25de September 1822.

Forsattet
 Af et Æievidne.

Det vise Barselsraad, min Ven!
 Vi hørte tidt gientage:
 Dø ei som gammel Pebersvend,
 Men tag betids en Mage.
 Thi uden Biv og uden Børn
 Du blier en gnaven, vranten Biørn,

Og uden Roser staaer din Tiørn,
Og uden Lys din Stage.

Hvo giver villig ei sit Ja
Til slig en Lov om Kone?
Dog, Benner! nulla regula
Sine exceptione.

Der var engang en Dannemand
Med Bittighed og stor Forstand,
Men aldrig blev, ved ham i Brand,
Lenore Magdelone.

Dog har vi Pebersvenden kjær,
Trindt vil han Benner finde;
Thi uden ham sad ikke her
Vor Hjort med samt sin Qvinde.
Kun Fædrelandet var hans Liv,
Det offred han sit hele Liv,
Sit Arbeid og sin Tidsfordriv.
Thi leve Holbergs Minde!

Men dig nu før din Sorø-Fart,
Vor gode Hjort! vi ære.
Hvad Pebersvend har sammenspart,
Vor Vegtemand fortære.
For Resten gaa i Holbergs Spor,
At atter Sorø staaer i Flor,
Og at en Sæd i ædel Jord
Kan gyldne Frugter bære.

Da Kongen atter var karstk.

Bredelig brandguul, gold, som i en Drken,
 Sviende Græsset, hærgede kun Torken,
 Længer ei Hertha Danerskoven frandsed,
 Kilderne standsed.

Sorgelig sludfuld ind sig hylled Egnen
 Skummelt i Taager, daglig fulgte Regnen,
 Tillod ei Solen, liflig i sin Lue,
 Rosen at stue.

Fredrik! din Hertha i sin Feberhede
 Vexled med Mismod, Taarer, og med Brede;
 Bægter i Dalen hendes Haand ei planted,
 Medens du sfranted.

Men da du atter smiler os i Mode
 Frisk og husvalet, hendes Kinder gløde.
 Fredrik! din Herthas Frugtbarhed har tolket
 Glæden for Folket.

Duggen i Skoven nu de Arandse bader,
 Bedbend og Geg til Fædrelandets Fader;
 Sundhedsgudindens Hænder dem har flettet,
 Dig dem forjættet.

Silbigt de pryde dine Lokker lyse,
 Læng Tid ei Folket, ei Naturen gys;
 Kraftig som Olding, dine Sønner prise
 Fredrik den Bise!

Sang

i Anledning af

Dronningens og Kronprindsessens Fødselsdag.

Afsiungen i det Benfæbelige Selskabs Concert den 3die November 1822.

Adle Moder! hulde Datter!
 Fredriks Glæde, Danmarks Fryd!
 Eders Fæst fremstraaler atter,
 Og fremkalder Bardelyd.
 Ingen Blomsterkrands vi have,
 Som vi eder værdig veed;
 O, men Skjoldungs bedste Gave
 Er dog Folkets Kiærlighed!

Skiebne's Tordenskyer trued,
 Rysted ikke Fredriks Mod;
 Snart igien hans Dæd lued,
 Karst han atter for os stod.
 Hvilken Salighed, o Dronning!
 Da han skienktes dig igien:
 Fædrelandet fik en Kongning,
 Du en Husbond og en Ven.

Glædestaaeren Diet bader,
 Mens det lyder høit fra Strand:
 Caroline fik en Fader,
 Og, som hun, det hele Land.
 Jubler med de høie Tvende!
 Himlen skienkte Dagen Lyf;
 Froe, som deres Hjerter, brænde
 Hver en ærlig Danskes Bryf!

Holbergs Skaal.

Vi veed, det er en ærværdig Skif,
Kort at begræde de Fædre,
Som kort for os ud af Verden gif;
Men lee med dem er dog bedre.

Til Grønnegade de tog der' Raas,
Naar dem en Spøg skulde glæde;
Vi Andre lee nu paa Hallandsaas,
Til Torv er vorden et Stræde.

Men skiondt man stundom i Rummet vandt,
Dog ofte Tiden os svigter;
Hvad hjælper det, man Theater fandt,
Naar ei man finder en Digter?

Nu skrev man sagtens i anden Stil,
Men ifkun til liden Gammen;
Thi ei en Bredal og Jomfru Biehl
Frembringer en Holberg tilsammen.

Med fransk og nydeligt Syngespil
Man vilde standse sin Klage;
Men Maaltid Latter maa stundom til,
Hvis det skal Dansken behage.

En ædel Digter, af Smerter træet,
Paa dette Savn vilde bøde;
Han skrev i Dynerne paa et Bræt,
Og vakte Latter — og døde.

En anden, mere for Smerter fri,
 Elstværdigt loe under Masken,
 Og skrev en lystelig Parodie,
 Og drukned Sorgen i Flasken.

Nu var man atter da lige nær.
 Dog vared Savnet ei længe;
 Snart regnede Skuespil i en Hær.
 Hvad gjør ei Tydskten for Penge?

Med Latter blandte sig Taarer nu,
 Og Hver, som fandtes tilstede,
 Høit over Jffland og Kosebue
 Da maatte lee, maatte græde.

Tilfidsst dog af disse Finker fied,
 Snart Spøgen vorte til Alvor:
 Man plukked Blomster i bedre Bed,
 Og hylsded Thaarup i Halvor.

Og skal der grædes, saa lad os faae,
 Hvad ret kan Vængselen føle!
 De Skialde monne det Vink forstaae,
 Og lærte Folket at føle.

Nu blev der sørget af Hiertensgrund,
 Nu kunde sig Kinderne bade;
 Men græde daglig saa mangelund,
 Tilfidsst kan Vinene skade.

Der klang ei længer i Hal en Stræng,
Som klynked ei over Helte,
Dg selv paa Gaden den mindste Dreng
Rørt vilde Hierterne smelte.

Hvad var at giøre? Nu Bundt paa Bundt
Tragødier fik Directionen;
Men „gar zu viel ist doch ungesund“,
Som Manden sagde til Konen.

Træt af at græde, man vilde lee,
For megen Klynken er daarlig.
Men intet Livligt man fik at see,
Thi Tiden var for alvorlig.

Tilbage maatte man gaae igien,
Hvis man sig ret vilde more,
Til vittig Munterheds gamle Ven,
Dg hylde Ludvig den Store.

Saadan, som Phønix, han atter steg
Forynget stion af sin Aske.
Aarhundredet med sine Taager veg —
De har ei bleget hans Maske.

Med liflig Farve den er at see
Bed laurbærflettede Kiæde.
Af den vore Bornebørn vil lee,
Naar os de ei meer begræde.

Til Emma.

(Efter Schiller.)

I det Laagegraa, det Fierne
 Mine Glæder snart henrandt.
 End dog ei en deilig Stierne
 Gaaſte fra min Himmel ſvandt;
 Af! men, af! det ſkionne Lys
 Dæmrer kun i Nattens Gys.

Laae du død udſtrakt paa Baaren,
 Dyrebar dog var du mig;
 Dig tilhorte Beemodſtaaren,
 Jeg min Fryd begrov med dig.
 Men du blomſtrer friſt og ung,
 Føler ei min Skiebne tung.

Kærlighedens jøde Længſel,
 Doer den med et jordift Bryſt?
 Stovets alt for ſnevre Fængſel,
 Favner det den hele Lyſt?
 Nei, den røgindflorte Gnift
 Alarer ſig til Flamme hiſt.

Selkirk i Robinſonshulen.

Her er jeg atter hjemme
 I hellig Enſomhed,

Og henrykt kan jeg glemme
Alt, hvad jeg stred og leed.
Jeg efter Mennesker higed,
Nu boe de mig saa nær,
Og Aftenstiernen blinker
I Hytten med sit Skiar.

Saa hiertelig mig forlængtes
Alt efter en Menneskerøst,
Forladt og plat alene
Hjst uden Haab og Trøst.
Min Ungdoms Kræfter svunde,
Mig Klippen blev alt for steil,
Mig Dgen sank af Hænde,
Og Dinene sloge mig feil.

Da kom i Kanoen hjsjet
Den brune Ven til Trøst;
Bed hans trosfaste Hierte
Forsvandt min Sorg og Brøst.
Hvad havde jeg meer at vente,
Jeg Gubbe, Nødens Rov?
Med hvide Seil kom Skibet,
Og ankrede ved min Skov.

Og Længselen drev mig vældigt
At skue mit Fædreland,
Og mig vinkte med Svanebarmen
Storseilet hjst fra Strand;
Og Flaget slagrede kiærligt —
Da vilde jeg der ei doe,
Befteg det gyngende Dække,
Af, og forlod min D!

Forlod de fremmede Steder,
 Skiondt huusvant længst til dem,
 Og stod som Fremmed atter
 Midt i mit eget Hiem.
 Da blodte mig Hiertet saare,
 Her havde jeg intet Hegn,
 Og stod, som Lear paa Heden,
 I Nattens Storm og Regn.

Nu vender Glæden tilbage,
 Her finder jeg alt igien:
 Mit Bord, min Bibel, min Hylde,
 Min Loibænk, og min Ben.
 Med Menneſter kan jeg tale,
 Forglemme, hvad før jeg leed,
 Og vederqvæge mit Hierte
 I hellig Genſomhed.

Jeg kan tilbage mig drømme
 Ved Dens Klippebrudd,
 Min Nabo ſtundom beſøge,
 I Løndom bede til Gud.
 O, Tak den ædle Belgiorer,
 Som ſlig en Troſt mig gav!
 Han vil og Selfirk ſkienke
 Sin ſmalbeſtedne Grav.

Paa Kirkegaarden ſove
 Skal trætte Vandringsmand,
 I Chriſtenjord begraves,
 Ei hiſt i vilden Sand.

Dg paa den Steen skal stande,
Som ruger over mit Leer:
„Han lærte Menneſter elſte,
Dg var ei ene meer“.

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsdag.

Opført i Selskabet for Muſikens Udbredelſe, den 2den Februar 1823.

For Fredrik, Fædrelandets Ven,
Nu juble Nord!
Hans Feſt os hilſer ſkion igien,
Hver ærlig Danſke feire den!
Vor Drot, vor Fader og vor Ven!
Hør Glædens Chor;
Den Fryd dig tyde Tonerſ Brag,
Som Læben tolker alt for ſvag
Med Ord.

Kun kort vor Sol formørket var
Af Sorgens Sky;
Nu ſkinner Straalen atter klar,
Belgiørende ſom dyrebar.
Sit Sæde Glæden atter har
I Fredens Ly;
Thi karſt, med kraſtigt Manddomsblif,
For Danmark ſmiler Frederik
Paa ny.

Birk stærk endnu halvhundred Aar,
 Du Danskes Trost!
 Til Solvet om dit lyse Haar
 Sin Oldings-Kongekrone slaaer.
 Skient os din Sommer, som din Baar,
 Skient os din Høst,
 Skient os din Vinter, reen som Sne!
 Paa den skal Himlens Stierne jee
 Med Lyt.

Til min Søn.

I et Exemplar af den latinske Grammatik.

En Gave her, min Søn! du fik,
 Som vel i første Dieblif
 Dig inderligt behager;
 Thi Bogen smukt er bundet ind
 I Glandsapapir med gule Skind,
 Dens Ydre dig indtager.

Dog (modsat Mandelens Natur)
 Du Skallen sød, og Kiærnen suur
 Af denne Frugt vil finde;
 Og mensa, dominus, hic, hoc
 Vil giøre dig det broget nok.
 Du maa dig overvinde.

Thi naar du heller ud gad gaae,
 Du sidde maa i stille Braa,
 Og læse paa din Bæge.
 Dog ei om liden Tvang dig bryd!
 Snart mærker du med megen Fryd,
 At denne Bog kan hege.

Et Eventyr du jo har hørt
 Om ham, som blev i Bierget ført,
 Blot ved et Ord at fatte;
 Og nævned han det Trolddomsord,
 Da Tryllebierget strax opsoer,
 Og bød ham sine Skatte.

Her maa du sagtens lære fleer;
 Men, Hans! hvad siger det saa meer,
 Om Gliden du forøger?
 Naar denne Bog du først forstaaer,
 Da Nøglen pludselig du faaer
 Til hundred andre Bøger.

Studeer da nu med al din Glid!
 Tak Gud, du lever ei en Tid,
 Som revser strengt for Tøddel;
 Hvor Barnet ikke længer fandt
 I en utaalelig Pedant
 Sin Affky og sin Bøddel!

Men heller ei forføres du
 Af dovne Lapseri, som nu
 Kun følger Flanestikken!

Gi til det Slette declineer,
 Dig med det Gode conjugeer!
 Saa veed du Grammatiken.

Frederike von der Maase.

Februar 1823.

Overstridt du har, Veninde!
 Bennen stirrer ved dit Minde
 Tausveemodig paa din Grav.
 Sneens Vinterliljer sige:
 Du er salig, fromme Pige!
 Himlen tog, hvad den os gav.

Selvom var din Gang i Livet:
 Skionhed blev din Ungdom givet,
 Dog du ingen Rose brød;
 Nær en Dronning var dit Sæde,
 Kummer mørkned dog din Glæde,
 Malurt i dit Bæger flød.

Men saa lidt, som Hovmod, mægted
 Sorg en Siæl med Gud beslagtet
 At berove Jndets Magt.
 Paa dit Kammer over Muren
 I dit Bindve stod Naturen
 Guldt i Hyacinthens Dragt.

Kunsten elskte du, dens Glæder.
Ridderfrokens vane Sæder
Du med Genfold sødt forbandt.
Og med himmelsk Søstervarme
Fromt husvæled du den Arme,
Som i dig sin Tilflugt fandt.

Spændte Skiebne tungt dit Hierte,
See, da lindred du din Smerte
Bed at søge Trøst hos Gud.
Ingen Tvivl i mørke Blikke!
Engle tog vor Frederike,
Bragte hende til sin Gud.

Selv vor gode Dronning græder,
Gensom hun i Hallen træder,
Kort hun under Bogen gaaer.
Store Tab for en Fyrstinde:
En hengiven, tro Veninde
Fra de første Ungdomsaar.

Klage! ti. Paa Englevinger
Frederike ned sig svinger,
Hun er ikke langt herfra.
Tidt i Vaar, naar Blomster bæve,
Arm i Arm to Skygger svæve:
Hjst hun fandt Amalia.

Til Morgensolen.

Taf, du himmelske Lys, som atter straal
 Paa min Bog, min Haand, og paa min Kind!
 Glæden drifker jeg nu af dine Skaaler,
 Thi du fylder med Mod og Kraft mit Sind.

Naar du længe bag sorten Sky dig skjuler,
 Redslaaes Kræfterne, Dunsten stiger af Hav,
 Taagejetten staaer frem af sine Huler,
 Hele Jorden er liig en fugtig Grav.

Jetten af sortgraat Band et Fængsel hvælver,
 Trækvind juser igiennem Murenes Rist;
 Ruet i Lænker, mørk Naturen skjælver,
 Glemmer sit Haab, Grindring, sin Bedrift.

Skilt fra Straalerne gaaer den bedrovede Sanger,
 Søger en Gienstand, søger i Vintren Baar,
 Finder den ei, og som en jordist Ganger
 Pegasus mat med sunkne Binger staaer.

Men naar, Phobus Apol! du atter luer,
 Brister trykkende Fængselhvælving brat;
 Orion og Himmelvognen jeg skuer
 Atter i Glands fra mørke Midienat.

Og den smilende Morgen savner Muren,
 Som indflemte saa tungt min Følelse nys.
 Phobus elsker med Sværmeri Naturen,
 Skienker den hele Skabning Morgentys.

Vær, o himmelske Lys! min Aand at vaage,
 Vær den frydes ved Alt, hvad stort er og smukt;
 Da skal ingen jordist Taage
 Stække Siælens hellige Vingeslugt.

Affskedsfang

til

Kammerherre og Oberst Hegermann-Lindencrone.

Fra det jydsk Jæger-Corps.

Den 29de April 1823.

Nu op, Kammerater! ved Hornenes Klang
 Et Bæger til Minde vi drikke;
 Men i Staldbroødrenes Affskedsfang
 Indblande dog Sorgen sig ikke.
 Vor Oberst ei faldt ved det hvinende Bly,
 Han smiler som Hovding os nær paa ny.

Han følger sin Pligt og sin Konges Kald,
 Dog nødig sin Flok han forlader.
 Som Broder den Eldre dig elste skal,
 Den Yngre dig elste som Fader.
 Thi Jæger du var med Siæl og med Liv;
 Vor Jagt var din færeste Lidsfordriv.

Og hvergang vi fulgte dit venlige Bink,
 Dit Bifald os monne belønne;
 Da matted ei Solen med brændende Blink,
 Da avæged os Træerne grønne,
 Rast gik det da let over Groft, giennem Hæk,
 Kun lædsled, ei standsed den rislende Bæk.

O, Hegermann! aldrig du kommer forbi
 Derude de Fædrenehøie,
 Den blomstrende Busk paa sin eensomme Sti,
 Før Taaren dig staaer i dit Øie:
 Du mindes de Dage, da, let som en Fugl,
 Du iilde med Brødre fra lovrige Skiul.

Naar langsomt du gaaer ad den støvede Bei
 I rolige Marsch med de Røde,
 Og hurtigt derude blandt spirende Mai
 En Flok af de Grønne dig møde,
 Da Hjertet vil svulme dig høit i dit Bryst,
 Du mindes ungdommelig Jægerlyst.

Gud signe dig, Edle! Vi takke dig troe
 For alle de samnydte Dage.
 Gid længe saa munter, saa ivrig og fro
 For Skioldungens Kæmper du drage!
 Saa venlig som tapper, saa tapper som mild,
 Du styrke de Yngre med Manddommens Ild!

Indskrift

i det græske Tempel i Søndermarken.

O, søde Sommer! aldrig skal dit Minde
 Af dette Bryst forsvinde,
 Naar atter Flora her mig favner,
 Og længselsfuld jeg mindes, hvad jeg savner.

Prindsesse Carolina Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1823.

Hulde Fyrstinde! saa gierne jeg vilde

Krandsen dig ræffe;

Al, men jeg frygter, jeg kommer for silde,

Fagreere Blomster dit Alter bedække.

Hvor du drog frem som en straalende Hertze,

Bandt du hvert Hierte,

Ridderne knæled, og Skialdenes Bise

Hørte man kun din Huldosalighed prise.

Krandsen af grønnende Ranker ved Rhinen

Rakte Germanen;

Studsende Franker, beundrende Danen

Biskled dig purpurne Knop i Jasminen.

Schweizeren saae dig paa Fjeldet, Hyrndinde!

Monne dig binde

Benligt af Bedbend og blaalige Klover

Indigste Krands i de fagreste Loffer.

Men hvor de deilige Rildevæld styrte,

Templerne stonde,

Romeren slyngte sin friskeste Myrte

Fro dig, med Lauren, om hvælvede Bænde.

Krandsen af Alle, du kommer tilbage.

Vil du ei vrage

Blomsten, som voger i Daniens Skygge,

Hvor under Vøgelev Allerne bygger?

Nei! du vil ikke dit Danmark forſage,
 Chriſtians Mage!
 Trofaſt, ſom han, kan du aldrig forglemme
 Diſernes Skov, hvor din Vt havde hiemme.

Har vi ei Roſer, og har vi ei Bøge?
 Skulde vi ſøge
 Længe da Krandsen, hvortil du er baaret?
 Selv har dig Freia den ſlynget om Haaret.

Hulde Fyrſtinde! din Fødselsdag kommer
 Herlig hver Sommer.
 Naar ſig Naturen med Roſerne pryder,
 Dig det, den ſkionneſte Roſe, betyder.

Lev med din Chriſtian lykſalige Dage,
 Freidig tilbage
 Steds paa de ſvindende Timer du tænke;
 Himlen dig altid dem gladere ſtiente!

Til en ung Pige paa hendes Fødselsdag.

Den 30te Juli 1823.

Med ſamlkede Digte, I.

Juli er ſkionneſte Maaned i Aaret,
 Roſen er Julis ſagreſte Pryd;
 Guldere Blomſt dog end Roſen er baaret:
 Pigen med Unde, med Hierte, med Dyd.

Juliusrose! livsalige Gave!
Længe du pryde Forældrenes Have.

Sindrige Læser er fielden at finde,
Gierne sin Ven i ham Digteren seer;
Men en begejstret og varm Læserinde
Findes dog fieldnere, glæder dog meer.
Modtag da nu, hvad tildeels du alt kiender:
Samlede Biser fra Digterens Hænder.

Engang i Tiden, naar Roserne blegne,
Vil det dog røre dig, Bogen at see.
Juli er evig i Musernes Egne,
Om end Naturen sig hyller i Sne.
Siælenes Blomster har Englenes Binge,
Dem kan ei Tiden og Rummet betvinge.

Solbryllups-Sang

i Anledning af

Hr. Studiosus K. P. Rahbeks og Frøken K. M. Hegers
Ægteforening.

Den 31te August 1823.

Solbryllupsfolk, mig meest bekiendt,
Er gierne Folk med Loffer graae,
Med Loure, med Parykker paa,
Som alt har Verden Ryggen vendt.

Men disse vende Bryttet til;
 Og skiondt de just ei lide Stoi,
 Behoe de dog en venlig Hoi,
 Hvor man kan høre, hvad man vil.

Solvbryllupsfolk, mig meest bekiendt,
 Har gierne mange Store, Smaae,
 Med Baffenbart, med Faldhat paa,
 Som reent gjør Huset endevendt.

Men dette Egtepar vi see
 Paa samme Viis i samme Huus,
 Hvor Ungersvenden fra en Ruus
 Tilbagevendte tidt i Sne.

Som Alt nu har beholdt sin Skif
 I hine fem og tyve Aar —
 Det næste Sæt, som forestaaer,
 Vist ligner dette paa en Prif.

Og uforandret blier igien
 Det Venstak da, det Hiertelag,
 Hvormed I mangan svunden Dag
 Imodtog mangan trofast Ven.

Og ærligt lover eder een,
 Om fem og tyve Aar, i Fald
 Han eders Glæde dele skal,
 Alt slynge jer en Egegreen.

Solv er vel godt, og Guld er meer;
 Men bedre dog, end begge to,
 Er Nojsomhed og Hiertero,
 Som Himlen i Naturen seer.

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1823.

Siolunda glædes atter
Til Christians Fødselsfest,
Og Gieson, Odins Datter,
Har smykt sin D som bedst.
Hun saae ham bange drage
Fra hendes Helligdom;
Dog med sin hulde Mage
Han tro tilbagekom.

Ei over Alpen glemte
Han Danmarks grønne Dal.
Apol sin Lyra stemte
For ham i Musers Sal;
Det smelted vel hans Hierte,
Ham gjorde Barmen trang,
Dog glemte han ei, Hertze!
Sin Barndoms første Sang.

Vel taarner ikke Fjeldet
Sig her mod Himlens Sky,
Hvor yndigt Kildevældet
Run søger Græssets Ly;
Men bag de grønne Grene,
Men under gamle Træer
Staae store Bautastene,
Dem har Skioldungen kjær.

O, Danmark er et Eden,
 Et lidet Paradiis!
 Naar os beffiermer Freden,
 Hvad skader Vintrens Jis?
 Saa let den atter smelter,
 Og Vgier frisk fra Grund
 Igien sin Bolge vælter
 Igiennem Drefund.

Og stærk i Solens Flamme,
 Som alle Glæder spaaer,
 Bor gamle Skioldungstamme
 I Danerdalen staaer.
 Saa froe vi om den bygge;
 Alfader! her vor Bon:
 Lyfsaliggior dens Skygge,
 Og hold dens Krone grøn.

O, Christian! skiondt du kiender
 Nu Kunstens største Glands,
 Modtag af vore Hænder
 En dunkel Egefrands;
 Sæt Krandsen om din Tinding,
 Og glæd dig, thi du veed:
 Skioldungens bedste Binding
 Er Folkets Kiærlighed.

S a n g

i Anledning af

Dronningens og Kronprindsessens Fødselsfest

den 28de October 1823

ved deres Ankomst i Skuespilhuset.

Hæver, o Brødre! forenede Stemmer,
Giger og Fløiter forstærke vor Røst.
Indige Søstre! nu Frygten forglemmer,
Istemmer frøe med deeltagende Bryst:
Maria! vor Moder! vi signe din Føst;
Hvor Hjertet er Skialden, der Sangen er bedst.

Kiærlige Moder end aldrig har savnet
Festen i Hytten, for Børnene kiær;
Ewighedsblomster da slynges om Navnet.
Dronning! hvad bringe dig Børnene her?
Vi bringe vort Hjerte — Maria! modtag
Det Bedste, vi eie, til Tak paa din Dag.

Fryd dig, o Danmark, som stedse beredte
Wilde Fyrstinder taknemmelig Priis!
See din Maria, saa høi som Margrete,
Indig som Dagmar, som Thyra saa viis.
Som Freia med Siofna, med venlige Snos,
Saa straalers Maria med Døttre for os.

Signede Dag! vi dig skue saa gierne.
Pryd dig, o Høst! med det gyldneste Blad.
Selsomme Nat med den dobbelte Stierne!
Moder og Datter de følges jo ad.

Som Maanen med Hesper paa Himmels Blaa,
 Vi see Carolina hos Moderen staae.

Venlige Stierne! o, længe de funkle!
 Skælver med Glæde, men aldrig med Gys!
 Vinter-Orkanernes Mulm ei fordunkle,
 Nordens October! dit yndige Lys.
 Vi elske dem begge, den ædelste Jit,
 De bedste Demanter i Frederiks Spiir.

Uhret og Lamperne.

Da Hans Høihed Prinds Christian havde hædret Digteren med
 disse Gaver.

„At bruge sin Tid, og sit Lys holde tændt,
 Det ei under Skieppen at skiule,
 Den Lærdom har Himlen til Jorderig sendt,
 Fra Nazareth led den, til Thule.
 Thi Tiden er lang, mens den varer; og fort
 Den tyffes kun Lædheden, naar den gaaer bort,
 Naar ei den har bygget sig Mærker;
 Men Ewigbed selv kun af Tider bestaaer,
 Hvad Himlen os sendte, det aldrig forgaaer,
 Det lever i Mændernes Bærker.

Dg Lyset, saa lidet det blusser paa Jord,
 Dg taber sig mat imod Polen,
 Er altid en Jld, som fra Himmelen foer,
 Dg langt ud beslægtet med Solen.

Den Gnist, som paa Arnen husvaler en Aet,
Det Glimt, som i Ratten ei lyser os ret,
Er altid dog Støvet til Nytte.
Thi bør vi bevare den hellige Blod,
At ikke den blaaner i tidlige Død,
Og slukkes som Mørkhedens Bytte.

Aladdin! din Lampe, din Timernes Ring,
De fiendne Klenodier fiære
Er ei Phantasier, men virkelig Ting,
Som Digteren mindst kan undvære.
Thi lyser ham Aanden, han Alting formaaer,
Og hvad han sig ønsker, for Diet ham staaer,
Og stiger saa lifligt af Dampen.
Dog Lykken maa følge den kraftige Flid,
Og Flammen kun lyser for dannede Tid." —
Det sige mig Uhret og Lampen.

Tak, ædleste Fyrste! for Gaverne to,
For hvad du ved Gaverne tænker:
Du ønsker mig Lygning og Timernes Ro,
At Aanden ei lægges i Vanker.
Saa længe nu banker mig Dagenes Uhr,
Saa længe min Lampe mig viser Natur,
Min Harpe skal høres i Lunden.
Og tro, som en Biggo, der Hæderen fandt,
Da Rolf ham om Armen en Guldslange vandt,
Til Døden jeg er dig forbunden.

Ved Callisens Grav.

Februar 1824.

„Naar skal da min Tid faae Ende?
 Naar min Aand tilbagevende?
 Brister dog, I Baand! itu,
 Slipper løs omsider nu
 Siælen af sin Fængselsmuur,
 Fuglen af sit Fuglebuur.“

Saa hiin fromme Olding juffed.
 Da ham Døden Diet luffed.
 Han sov ind med sneehvidt Haar,
 Danmark græder ved hans Baar.
 Ingen Sorg dog trykker ned,
 Taaren er kun Rierlighed.

Lyffelig og alderstegen
 Stod han kongelig som Egen.
 Kun Beundrings Taareglands
 Falder i Cypresens Krands.
 Ungling, Gubbe, Biv og Mand —
 Hører dem ved Ristens Rand!

Jeg var Barn, Forældres Lyffe,
 Solens Glæde, Baarens Smykke.
 Da kom Døden med sin Lee,
 Trued mig med bittre Bee;
 Callisen i Favn mig tog,
 Døden til sin Hule jog.

Jeg var Brud; min Brudgom smilte,
 Vi til Herrens Altar ilte.

Mat jeg standsed paa min Bei;
 Rosen blegned, dufted ei.
 Callisen sin Hielp mig bød —
 Rosen blussed atter rød.

Jeg var Fader; Doden trued,
 Bed min Seng jeg Flokken stued,
 Arme Pige, stakkels Dreng!
 Da treen Helten for min Seng,
 Har mig Liv af Kilden øst;
 Barnet blev ei faderløst.

Du, som trøstet har saa Mange!
 Hør Taknemlighedens Sange.
 Længe Doden skaante dig,
 Ei han turde nærme sig;
 Han har ikke Leen brugt,
 Du faldt af som moden Frugt.

Verden skatter Lægens Være.
 Skal ham Ormen nu fortære,
 Sonderlemme disse Been
 Under denne kolde Steen?
 O, kun Jorden vorder Jord,
 Siælen til sin Skaber foer.

Krandsjer Graven, Son og Datter,
 Som sit Fader, Moder atter!
 Sundhedsurter! voyer skiont,
 Dækker ham med Haabets Grønt.
 Værke! sæt paa Graven dig,
 Siung: Han er udødelig.

Nationalsang for Jyderne

ved Kongens Besøg i Landet 1824.

Baaren er kommen med Blomst og med Green,
 Himlen er reen,
 Heden staaer fuld af det rødmende Lyng;
 Trist i Skoven og Mattergal! syng:
 Hvi glædes Naturen? hvi bygger den stort
 Sin Greport?
 For Danemarks Fredrik, som drager omkring
 Paa Kongething.

Jyderne glædes. Vor venlige Drot!
 Langt fra dit Slot,
 Langt fra din Throne vi boe i dit Land,
 Gieste kun fælden den fællandske Strand.
 Naar Karlen med Bøsse, med Fær i sin Hat
 Har os forladt,
 Og kommer tilbage med øvede Sværd
 Fra Baabensfærd:

Rundt da ved Arnen ham Kredsen omfjoeer,
 Hører hans Ord,
 Hører om Kongen, hans Born og hans Liv,
 Ønsker dem Lykken og Sundhed og Liv.
 Nu selv du er kommen, du red under D,
 Nu Svend og Mo,
 Nu Qvinde med Olding staaer Frederik næst,
 Du er vor Giest;

Over dit Mandskab, og hører dit Folk,
Sandhedens Tolk;
Hædrer med Bifald den ærlige Svend;
Fredrik den Siette, Retfærdigheds Ven!
O, mindes vil Tyden i Fremtidens Aar,
Naar Værken slaaer,
Den Sommer, da Liimfjord og Skodborg=Aa
Dit Billed saae!

Sang

ved det borgerlige Militaires Høitidelighed

i Anledning af

Kongens Hiemkomst.

Den 18de Juli 1824.

Kong Fredrik stod ved Aaelstrand,
Da lod hans Ord:
„Jeg gieste vil det jydsk Land,
Thi kiær er mig hver Dannemand,
Og Liimfjord har saa smuk en Strand,
Som Isefjord“.
Som Solen varmer Kongens Blik;
Og huldt bestraalte Frederik
Sit Nord.

Og hvor han drog, var Baaren Giest,
Den kom fra Syd,
Den tilberedte selv hans Fæst.

Da mødte Kriger, Borger, Præst,
 Hver vilde stånde Kongen næst
 Ved Jubelhy.
 Han drog i Mark, han sad paa Thing,
 Da dandsed jydsk Moer i Ring —
 O, Fryd!

Nu atter hjem til Axelstad
 Stod Kongens Hu.
 Hver Axelborger føler glad,
 At Fredrik elsker Axelstad,
 Og høit vi siunge Rad ved Rad:
 Velkommen du!
 Til Døden er os Fredrik kjær,
 Gud signe Kongen fiern og nær,
 Som nu!

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1824.

September! med de gyldne Dage,
 Med Himlen blaa
 Du vender atter skion tilbage,
 Som vi saamangen Høst dig saae.

Floi Somren hen paa lette Binger
 Letfindig smukt,
 Du er den sande Glædes Bringer
 Med sunde Luft og modne Frugt.

Du, som den Vises Glæde ligner!
Du prises skal;
Thi Christians Fødselsdag du signer
Imellem dine Dages Tal.

Hans Aand, som du, saa skion og rolig,
Til Danmarks Held,
Har viis, med Frugterne fortrolig,
Dog ikke Blomsten sagt Farvel.

Forund ham rigeligt og længe
Din rene Fryd,
Mens alle danske Harpestrænge
Sig blande høit i Glædens Lyd.

Alfader! du beskiermer Dine,
Og din er han.
Du, som ham stienkte Caroline!
Skienf Danmark længe Christian.

Sang

i Anledning af
et dramatisk Selskabs Stiftelsesdag.

Et Aar er forløbet nu samler som Giest
Sig Broder med Broder igien til en Fæst,
En Fæst for Thalia, den venlige Mæ,
Hun tidt nu besøger, o Gæstion! din D.

Hun bygger ſig Templer i Agelſtadby,
 Og tungſindigt, kiedeligt Mørke maa flye
 For lyſende Lamper og munter Muſik
 Og Digternes Fabler og Deiligens Blif.

Og Norden er ikke ſaa vinterlig meer;
 Naar Boreas hylér, dog Vittighed leer.
 Thalia ſig hyller i Zobel og Naar,
 Og ſelv hun med Barry til Nordpolen gaaer.

Hvor Aaret ſej Maaneder Sol ei kan ſee,
 Hvor Jiſbjerne flavre paa Jiſ og paa Sne,
 Hvor Veien man ſogte, ſom ikke man fandt,
 Thalia med Troſten dog aldrig forſvandt.

Og hvor hun ſig ſætter, Gudinden ſaa blid,
 Omtryller hun Vinter til ſommerlig Tid,
 Hun Plumphed forjager, og hvor hun er nær,
 Indblander i Skyggen hun Roſernes Skær.

Hvi flage de Gubber? hvad kalde de Tant?
 De vredes vel, Bacchus! fordi du forſvandt.
 Nu gaaes ei ſaa hyppigt paa Viinfielder meer,
 Og ſielden en Drukken paa Gaden man ſeer.

Og Søſtrene ſamle ſig ikke, ſom før,
 I Kaffe-bord-Kredſen, Maſoeur ved Maſoeur,
 Og hylde — fordi de af Andet ei veed —
 Bagtalelſen blot af Kiedſommelighed.

En aandelig Glæde, uſtyldig og ſkion,
 Forener nu Fædrelands Datter og Son;
 Den dyrker Forſtanden, forædler vort Bryſt,
 Forlyſter os alle, ſkiondt blot ei til Lyſt.

Men Bacchus er ikke af Landet forviist,
 Fordi han endeel af sin Magt har forliist;
 Ham Muserne hylde, Melpomene gaaer
 Med spulmende Druer i loffede Haar.

Og glad for Thalia han Bægret i Dag
 Har fyldt os til Randen i broderligt Lag.
 Thi kommer hans Bæger, og svinger derpaa:
 Gid enigt og længe vort Samfund bestaae!

Hilsen til Henrik Steffens

i Studenter-Foreningen. Den 23de September 1824.

Vort Danmark var et mægtigt Rige,
 For Odins Billedstøtte faldt,
 Og forte stedse Hæderskrige
 Bed Alpen og i Østresjalt.

Men da det jiden blev poleret,
 Da virked Kraften ei fra Nord;
 Fra Syden, hvor man var studeret,
 Treen Alerken ind for Heltens Bord.

Og Hælvten tydsck blev Danersproget,
 Og Saga talte selv Latin.
 (Dog havde Alerken Ret i Noget,
 Thi han forvandlede Miod til Viin.)

Fra Syden maatte Lærdom hentes,
 I Kongens Gaard man glemte Tydsk;
 Og hvis der Noget skulde prentes,
 Det maatte være fransk og tydsk.

Den gamle Mimer fra det Høie
 Blev nedtrykt i sin mørke Bo.
 Før havde Odin kun eet Die,
 Nu misted han dem begge to.

Men Baldur ei sin Vt forlader,
 Til Gimle fik han Bragi sendt;
 Med Benner treen han før Alfader,
 Og brat sig havde Bladet vendt.

Med Musen Aser sig forened,
 Og atter blomstred Danavang;
 Ei længer Ydun stod forstenet,
 Thi hendes varme Sønner sang.

Og Snillet's Gaver kom ei ene
 Fra Syden stoltelig til Nord;
 Nei, Ygdrasil! nei, dine Grene
 Sig bredte over viden Jord.

Fra Siolund blev ei længer hærget,
 Og høit erkiendte mangt et Sted,
 At som der findes Fjolf bag Bierget,
 Saa findes de bag Havet med.

Nu sendte Frigga sine Sønner
 Til Frankrig, Tydskland, og til Rom;
 Og med en Eggefrands hun lønner
 Hver, der som Helt tilbagekom.

Nys hædred vi bag Axelmuren
 Bor Thorvald, Kunstens store Præst;
 Bor Steffens forsker i Naturen,
 Han er i Aften Hædersgiest.

Du kom ei blot, for med din Hammer
 At hugge Malm af Klippens Blok:
 Dit Hierte, som for Venskab flammer,
 Drev dig til gamle Venners Flok.

Og Troskab du med Troskab lønner,
 I Diet straalers Taarens Glands,
 Mens alle danske Musajøner
 Dig række velfortiente Krands.

Inscription

paa Mindestotten, der opreistes paa Föhr

i Anledning af Kongens Nærværelse paa Den i Sommeren 1824.

Kong Valdemar i Oldtid besøgte denne Ø;
 Men ubesøgt af Konger den ventede i sin Sø,
 Mens Tiden sig udvikled, og fire Sekler gik.
 Da kom de Danstes Fader, den siette Frederik;
 Han vilde see sit Rige, han giested sine Der,
 Og Besterhavets Bolger ham bragte til sit Föhr.
 Taknemmelig Grindring har reist ham denne Steen,
 Athundreder den smykke med Baarens friske Green!

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Den 28de Januar 1825.

Fra det kongelige kiøbenhavnske Skydeselskab og danske Broderskab.

Nu Festens Horn med ædel Drif vi fylde,
 Det gaar fra Mand til Mand!
 En Hædersskaal vor Frederik vi skylde;
 Thi glæd dig, Fædreland!

Et Aar svandt hen. Ei Skyen Solens Flamme
 Har grumt os udeluft;
 Den friske Green paa gamle Skjoldungstamme
 Bar atter Lov og Frugt.

Trygt bag dens Lov, i Læ for Kuld og Hede,
 Vi Fredens Frugter brød.
 Ei gystes der for Magtens vilde Brede,
 Hvor Faderhiertet bød.

Han er vor Ven, han deler Fryd og Sorger
 Med Fredens Mand, med Helt;
 Og vennesæl med kiøbenhavnske Borger
 Han sidder fro i Telt.

Som Drotten før ved gamle Hroars-Kilde
 Paa Bænk med Kæmper sad,
 Saa ynder han det gamle danske Gilde,
 Ham gjør vor Glæde glad.

Bort Broderlag! du sølte steds den Lykke,
 At yndes af din Drot;
 Med Contrafei du kan din Hal udjmykke,
 Som gamle Ridderstot.

Veltrufne, blidt de gode Konger smile
 Til os fra Bæggens Rand;
 Ei tyffes os, du gif endnu til Hvile,
 Vor fierde Christian!

Du lever, dig ei Graven har nedtynget,
 Du atter for os staaer;
 Dig Tiden kun for Danmark har forynget,
 Og du fik lyse Haar.

Ja, Frederik! som Christians, dit Hierte
 Kun slaaer for Danmarks Gavn;
 Thi jubler nu ved Glædens Høitidskerte
 Det gamle Kiøbenhavn.

Balvise

i Anledning af

Hans Majestæts Fødselsdag.

Den 28de Januar 1825.

Naar Sommeren smiler, og Blomsterne groe,
 Forsamles de Bønder paa Græsset saa froe;
 Der tumler sig Knøsen med Pigen omkring,
 Og Solen bestraalet den brogede Ring.

Naar Vinteren hylér i Skov og i Dal,
 Da vinker i Staden den lysende Sal;
 Der Ynglingen svinger den svævende Mo,
 Og bryder sig lidt kun om Frost eller Tø.

Hvad er nu det Bedste? De Skialde saa tidt
 Jdyllyst om Landlivet fablede lidt.
 At dandse paa Græsset, det falder for blødt;
 Paa Lilie svæver den Lilie sødt.

Og har vi om Vintren ei Blomster, ei Sol?
 Betragter de Piger i flagrende Kiol:
 Højt Rosen paa Kinden, Auriklen i Lof;
 Af deilige Blomster har Vinteren nok.

De andre paa Marken, saa kolde, saa smaae,
 Opveier ei disse, som tale, som gaae.
 Og lyser i Diet ei Solen saa huld?
 Hvad flages der da over vinterlig Kuld?

Hvor Glæde, hvor Ungdom, hvor Skionhed er nær,
 Der savnes ei Baaren med Græs og med Træer.
 Hvor Gratier dandse, har Baaren en Fæst;
 Og Amor incognito kommer som Gæst.

Og herligt forbinder os Glæden i Dag
 Bed klingende Floiter og Lurernes Brag.
 Vor elskede Konge! din Fødselsdag stor
 Forener de Evende med Pigernes Chor.

Vel kommer ei Skaalen den Skionne til Bund,
 Hun nipper til Randen med smilende Mund;
 Men troer mig, I Brødre! ei Kongen forsmaaer
 En Skaal, som han sødt af den Indgive faaer.

Saa binder da Krandsen, I fællandske Møer!
 Og rækker den Drotten for Daniens Der.
 Vor Frederik leve! Vor Fader, vor Ven!
 Din Fæst komme stedse lykkelig igien.

Overfømmelsen.

Du skønne Livets Element,
 Der, som en søsterlig Veninde,
 Med Jorden monne dig forbinde,
 For ret at giøre den bekiendt;
 Der slaaer dit Skærfs omkring dens Bryst,
 Og snelt — som Buen sine Pile —
 Henskyder Sneffen hundred Mile
 Til fremmed Folk paa fjerne Kyst!

Du, som Europa giennemskar
 Med Bække, Søer, og med Floder,
 At danne hende til en Moder,
 Pallas Athene dyrebar;
 At intet dunkelt Barbarie
 I golde Drikner skulde raade,
 Som ingen Tid og Kamp formaaede
 Fra tykke Dunster at befrie!

Du, som har aabnet Kiølen Paa
 Didhen, hvor bredt fra Syd til Norden
 America bedækker Jorden
 Med Haabets store Timeglas;

Hvor Moderlandets Colonie
 Skal eengang skionne Frugter bære
 Til Jordens og dens Skabers Ære,
 Naar Aanden vorder ægte fri!

Du Solverbølge, Solen fier,
 Hvori sig yndigt Maanen duffer,
 Naar saligt Philomele flukker
 Bag Herthas gamle Bogetræer;
 Der sender Regn fra dine Skyer,
 For Bondens Haab ei at forspilde,
 Og sprudlende, som Blomsterfilde,
 Fortæller Hyrden Eventyr!

Hvi er din Harmen nu saa stærk?
 Hvi snyser du, som Kæmpekriger?
 Hvi brækker du de støre Diger,
 Adsplitter dine Bankers Værk?
 Selv Graven har du væltet op;
 Og medens bange Slægter sukke,
 Hensvømmer Barnet i sin Bugge
 Bed Kisten med den døde Krop.

Hvor Bacchus bygger ved sin Flod,
 Og planter sine gyldne Druer,
 Og koger dem ved Solens Luer,
 Der overdrev du først dit Mod,
 Forspildte mangen herlig Høst,
 Og tykt bedækt med Skum og Graade
 Du dine Skranter overtraade,
 Forfærdelig, mod Jordens Bryst.

Dg Peters stolte Marmorstad,
 Hvor Slot ved Slot med Bælde knejer,
 Dg vidner om den store Keiser,
 Forvandlede du til Styrtebad.
 Dg tirret af den norske Kant,
 Hvis haarde Steen sin Dal beskytter,
 Du vendte dig mod Marssens Hytter,
 Dg let du der din Seier vandt.

• Neptunus! tving igien din Harm,
 See, Danmarks Sonner ere dine;
 O stands, med din Quos-ego-Mine,
 Dit Forspand med en vældig Arm.
 Du er ei ond, du er vor Ven;
 Vel stundom du i Harmes skummer,
 Men, vort af tappre Somænds Rummer,
 Erstatte Skaden du igien.

Selv, med en kraftig Straale, god
 Du hielpsom dig mod Jlden vender;
 Naar Rogen hvirvler, Huset brænder,
 Du slukker Luen med din Flod.
 Saa ras ei selv, som Flammen heed!
 Hvor er en Kæmpe stærk, som Bandet?
 Mod ham beskiermer intet Andet,
 End Himmelens Barmhiertighed.

Alfader! red dit bange Folk,
 Lad Havet os ei underkue.
 Paa Himlen satte du din Bue
 Skionsfarvet, evig, Haabets Tolk.

Syndfloden kommer ei paa ny;
 Men Lidet kan den Svage sælde,
 Bøstyt os med din Guddomsvælde,
 Og skienk den Fattige sit Ly.

Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1825.

I Skovens gamle Bøgeklynge
 Sad under Træets grønne Skiul,
 Sin Rede nær, en lille Fugl,
 Som fandt sin Bøstyt i at synge.
 Et Slot tilhorte Fyrstevælden;
 Der blomstrede den Lilievand,
 Hvis Aand, hvis Hierte, hvis Forstand,
 Som hendes Deilighed, var fielden.

Og alle hendes Fødselsdage
 Lod Somren sine Roser see,
 Som for den kongelige Fæe
 Bøstedne maatte staae tilbage.
 Da klang i Hallen Lyt og Gammen,
 Da skimled did til hendes Buur,
 Omkrandsjet af en skion Natur,
 De Fruer og de Riddre sammen.

Og hver en Læbe, hver en Tunge
 Bøstræbte sig for hendes Priis,

Og hun paa vant huldjalig Viis
 De Gamle takked og de Unge.
 Stormanden kom, og Kunstner, Tænker;
 Thi Helteslægt og Odelsglands
 Fordunkler ei den Laurbærfrands,
 Som sine Børn Apollo skienker.

Den lille Fugl sig og mon vove,
 Af Dagens Fæst begejstret varm,
 Til Hallens aabne Vindveskarm
 Fra Skyggen i de stille Skove.
 Og altid — skiondt den samme Bise —
 Sin Hyldning sang den, jagte bly.
 Naar Alle juble høit i Sky,
 Hvi skulde jeg ei hende prise?

„Og frygter du ei for at kiede?
 Dig overdøver Sværmens Klang;
 Og hvad i Aar du atter sang,
 Det sang i Fjor du allerede.“
 Jeg veed det nok; men Christians Qvinde
 Dog lytter gierne til min Røst,
 En Følelse fra rorte Bryst
 Kan ei mishage min Fyrstinde.

Min Bise ligner Kildevældet,
 Der altid mumler samme Ord;
 Men Trolddom dog i Klangen boer,
 Der suzer selsomt ud fra Fjeldet.
 Og gierne der, hvor Bækken hvister,
 Jo lytter Blomsten ved dens Rand,
 Thi der er Liv i Kildens Band,
 Som selv en Fyrsteblomst forfrisker.

Amalia! gid længe, længe
 Du blomstrende for Danmark staae.
 O, du vil sikkert ei forsmaae
 En Dirren fra de vante Strænge!
 Naar Hertha dine Loffer kroner
 Med Roser af en nyfødt Flor,
 Du med et Smil, et venligt Ord
 Belønner Skjaldens Harpetoner.

Rahbeks Jubelfest,

helligholdt i Studenter-Foreningen.

Den 16de Juli 1825.

Halvhundred Aar svandt hurtig hen
 I Evighedens Rige;
 Dog er ei mangen Mand igien,
 Om hvem vi kunne sige:
 Den Ben saa fri, naturlig staaer
 I Dag, som for halvhundred Aar;
 Hans Høst har Blomster, som hans Baar,
 Hans Vinter vil ei svige.

Held os! vor Formand er en Mand,
 Som ei sin Ungdom mister;
 Hvem Tiden ikke kue kan,
 Og tæmme til Philister.

Paa fiorten Aar han var Student,
 Og han er saa endnu omtrent,
 Ham ingen Titel har omvendt,
 Ham Tiden ikke frister.

Et Ungkarls-Lag ham fryde kan,
 Han sig som Yngling glæder,
 Skiondt halve Secul som en Mand
 Han danned Aand og Sæder.
 Han for Minerva Skjoldet svang;
 Og mens hans egen Harpe klang,
 Han førte Skjaldene til Sang,
 Og deelte deres Hæder.

Han stued Gwald, Bessel doe,
 Han var en Ven af begge,
 Og Thaarups første Digterfrø
 Hjalp Rahbek ned at lægge.
 Den ædle Samsoe, kiække Pram
 Forlod for tidlig os og ham;
 De vidste, hvad de skyldte ham,
 Nu Laurbær dem bedække.

Og du har følt for Kiærlighed,
 Dit Hierte Flammen kiender,
 Som reen sig og ustyldig veed,
 Naar den for Skionhed brænder.
 Og mangen yndig Tidsfordriv
 Du skienkte ædle Danneviv,
 En Saga om sit eget Liv
 Af dine Digterhænder.

Men skiølmst var du ei mindre dog,
Vor værdige Knud Lyne!
Paa Bakkehuset i din Krog
Blev alflens Ting tilsyne.
Der ned du hugged din Allee,
For Kiøbenhavn ret at besee;
Og naar de gjorde To til Tre,
Du rynked dine Bryne.

Men aldenstund som du blev vred,
Du dog en Trost istemte;
Mod Daarflabs Ildbrand, du veed,
Det nytter ei at flemte.
Du sang — og Alle drak dertil,
Kun Bacchus ei, han lytte vil,
Saa fiært var ham dit Strængespil,
At han sit Bæger glemte.

Og nu en Skaal til Rahbeks Priis,
Vor Formand og vor Broder!
O, dæk ham ei med Vinter=Jis,
Natur! vor fælles Moder!
Lad som Anacreon ham staae
Med Oldings=Blomsterfrandsen paa.
For Rahbek vore Gierter slaae,
Vor Formand og vor Broder!

Til Anna Werschall.

Den 4de September 1825.

Lilsældet er en Alf af sær Natur;
Snart er han venlig, og snart er han suur.
Han Hiertet mangel Fryd berøver, streng;
Snart hielpsom, ret en lille Engledreng,
Han skienker, hvad vi mindst os ventet har,
Og gjør os Glæden dobbelt dyrebar.

Din Fødselsdag, Beninde! var mig ei
Endnu bekiendt, jeg troede den i Mai;
Da førte Alf'en venligt mig til dig,
Som Ungdomsaaret atter endte sig,
Og skienkte mig den Lykke, fro i Aand
At hilse dig og trykke glad din Haand.

September er, som Maien, yndigfion,
Meer rig paa Frugt, men ikke mindre grøn;
Dens Malve lilierank og rosenrød,
Dens Reseda af Duft som Rosen sød,
Dens Maane sværmerist og underfuld,
Dens Lov et deiligt Haar af spundet Guld.

O, venlige September! straal da blidt
Til min Beninde, med et Sind som dit.
Reen hendes Himmel er, for Storme fri;
Ei kold: et helligt Kunstnersvarmeri
Omsvæver hendes Blik i Diets Blaa,
Som Maanen, der i Sølvskyen saae.

Skienf hende, Livets Jader! mangen Arands
 For Aandens Adel og for Indets Glands,
 Og und den danske Digter, hendes Ven,
 Som fik ved hende Scenen fiær igien,
 Den Fryd, at staae den Hulde længe nær,
 Besiælet af det friske Blomsterfiær.

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1825.

Nys slynged vi med Rosenbugter
 En Arands til Carolines Fæst;
 Vor elskte Christian bringes Frugter
 Af Høsten, af hans vante Giest.
 Nys Aftensolen stod paa Boven,
 Og skilte Purpurskyen ad;
 Nu smiler Maanen giennem Skoven
 Paa Egens dunkle Hædersblad.

Hvor smukt Naturen det bestemte:
 Fyrstinden Blomster, Fyrsten Frugt!
 Det Gavnliges den aldrig glemte
 Ved hvad der yndigt er og smukt.
 Skiondt Høst og Sommer begge skionne,
 I Solglands og i Maanebad,
 De med forskiellig Gave lønne,
 Og følges dog saa venligt ad.

Vær, Hertha! i din Sielunds-Have,
 Du Christians Stammemoder huld,
 Som sender ham din modne Gave,
 Og spætter dine Lov med Guld!
 Vær, Idun! bag din Vblekflynge,
 Vær, Baldur! fra din Himmel blaa,
 Sfioldungen værdigt at besynge,
 Og Bragis høie Harpe slaae.

Dog — bort, I gamle Phantasier!
 Mon Følelsen behøver Pragt?
 Tidt siger meer det Blik, som tier,
 End Væben, der har meget sagt.
 Vor Christian! alle vi tilstede
 Med ærlig Trostak hylde dig.
 Vær længe gamle Danmarks Glæde,
 Og vær, som elsket, lykkelig!

Thalias Skaal.

I Syden, hvor ei Sol nedgaaer,
 At mørkne halve Dagen;
 Hvor Vintren intet Fierdingaar
 Udbreder Sneens Lagen;
 Hvor ingen Vind og ingen Frost
 Indslutter Folk i Stue:
 Der trænges ei til kunstig Røst,
 Og ei til Lampers Lue.

Bag Alperne man fiender ei
 Ret synderlig til Drama;
 Der viser i en evig Mai
 Naturen Panorama.
 Der læses ikke stort i Bog;
 Der kimpres paa Guitarre,
 Mens Amor Tossen gjør til Klog,
 Og floge Folk til Narre.

Derover blev Thalia vred;
 Thi skiondt af sydlig Fødsel,
 Hun dyrkes slet i Blomsterbed,
 Hvor Flora stadser ødsel.
 Naturen tie maa en Stund
 For Hiertet og Forstanden;
 Thi ellers sladdre de jo kun
 I Munden paa hinanden.

Thalia over Alpen foer,
 Sit Hiem hun vilde bytte,
 Og standsed i det mørke Nord,
 Bed lune Hyrdehytte.
 I Rønestol en Fader sad,
 Og læste Folianten,
 Mens Børnesloffen, tyst i Rad,
 Omfrandsed Bordefanten.

„Her,” tænkte hun, „her er det godt,
 Her kan min Glæde nytte.“
 Og snart stod hendes Trylleslot,
 Hvor før kun stod en Hytte.

Hun Nordens Folf indbød til Fest,
Hun Vintren lod forsvinde.
Og hvo var ikke gierne Giest,
Hvor selv hun var Bertinde?

Og længe vared det ei nu,
Saa stod der flere Stæder,
Hvor, yndige Thalia! du
Udbredte dine Glæder.
I Aelstad med fielden Kraft
Særdeles man dig dyrker,
Og hylder dig ved Druesaft;
Ihi vi er ingen Tyrker.

I dette Samfund man især
Fandt ved eenstemmig Bælgen,
At den Gudinde, vi har kjær,
Bor nævnes som vor Helgen.
Du Fadder selv til Barnet stod;
Hvi skulde vi da tie?
Op, Brødre! sjunger froe i Mod:
Hil være vor Thalie!

Sang

i Anledning af

Dronningens og Kronprindsessens Ankomst i Skuespilhuset,
den 29de October 1825.

Atter Danerfolket iler
Til Octobers kiære Fest.

Mildt Naturen, skiondt den hviler,
 Smykker sig dertil som bedst.
 Sine modne Gaver sender
 Idum os i Duggens Bad;
 Dagen sine Straaler vender
 Mod det gyldne Egeblad.

Solvermaanen ogsaa gierne
 Pryder Himlens Mørkeblaa;
 Solen med sin Aftenstjerne
 See vi klart i Vesten staae.
 Hvad betyder dette Følge?
 Sol og Stjerne sig saa nær?
 Benner! vi os det ei dølge:
 Moder har sin Datter kjær.

Sol og Stjerne! Skiont, som hine,
 Følges ogsaa her de To:
 Seer — Maria, Caroline!
 Det er Sol og Stjerne jo.
 Deres Fødselsdag vi hædre
 Med et muntret Skuespil.
 Bedste Fader iblandt Fædre,
 Fredrik, glæder sig dertil.

Eders Held ei Skiebnen rokke!
 Svind ei, Fryd! kom tidt igien.
 Altid kalde Tidens Klokke
 Lyffens Alf, som eders Ven!
 Og, som Solen fra det Fjerne
 Er vort Die Glædens Tolk,
 Straal, Maria! med din Stjerne
 Længe Glæden til dit Folk.

Orgellets Priis.

Hymne.

Nu, Orgel! med fornøyet Brag
 Vedsag vor fromme Sang i Dag,
 Lad mægtig dine Toner klinge,
 Løst Siælen paa din Ornevinge,
 At Stemmerne fra Stevets Bryst
 Forstærkes ved din Kæmperøst.

Ei skurre dine Fløiter meer;
 Til Gæt nu sammensmelte fleer,
 Som vore Tanker ved at stige
 Mod Evighedens skjulte Rige,
 Hvor Sorg opløser sig i Fryd,
 Hver Mislyd i en Englelyd.

Ja, diærve Orgel! fiæf du tvang
 Fleerstemmigt Raab til hellig Sang,
 Du Martin Luther hialp at kæmpe,
 Og Munkelyrens Toner dæmpe,
 Du luttred Siælen, ædelsfri,
 Til Følelsjernes Harmonie.

Men ogsaa Melodiens Lyst
 Udstrømmer fra dit Kæmpebryst.
 Du Psalmen ei sin Kraft berøver,
 Med Bulder ei den overdøver;
 Som Alfesang et hellig Ord
 Tidt klinger fra dit gamle Chor.

Hvor findrigt, og hvor underfuldt!
 Snart vældigt, og snart barnlighuldt,
 Alt som din Mesters Finger griber,
 Besjæles dine blanke Piber.
 Nu hiſt, nu her ſtaaer Toner frem,
 Og Andagt ſvæver over dem.

Da føler Hiertet intet Savn,
 I Straaler ſtaaer Jehovas Navn,
 Og Helligaanden ſom en Due
 Slaaer Vingen i ſin Morgenlue;
 Fra ſorte Kors, hvorpaa han leed,
 Sødſt ſmiler Jeſus til os ned.

Ja, Orgel! ſom Baſunen ſtærk
 Forſamler Mænd til Kampens Bærk,
 Foren, hvor Lammets Fane vaier,
 Din Menighed til Hiertets Seier.
 Puſt Gniften op, i Aſten ſvag,
 Til Altarild paa Herrens Dag.

O, kiære Siæl! af Orglet lær:
 Til Samklang ſig forene Hver!
 De Store med de Smaa, de Ringe
 Fromt med de Høie ſammenklinge:
 Kun Kiærlighed var Jeſu Bud,
 Og kun i Kiærlighed er Gud!

S a n g

til Jubelfesten i Selskabet Den nye Forening.

Den 26de November 1825.

I Aelstads der stander en Gaard,
Som lidt kun sin Plads har forandret,
Imedens et heelt Halvhundred-Aar
Er hen i sin Evighed vandret.

Halvhundredtallet — et Fem og et Hul —
Det sagt, og end lettere skrevet;
Men, Venner! i Femtallets bundløse Hul
Hvad er der ei nedsænket blevet?

En sexogtredivte Deel og en halv
Fra Frodes Tid her i Norden,
Fra den Tid Mørket for Lyset skialv,
Og Guddommen vandred paa Jorden.

Syng, Bragi! Navne ved Harpens Klang,
Som mægtigt i Tidsrummet funkled,
Og Oldtidens Stjerne selv manges Gang
Med stærkere Straale fordunkled.

Syng jublende Borgeren Washington,
Elstværdig, og stærk dog som Cato;
Nævn Hannibals Broder Napoleon,
Syng Kant, der ei viger for Plato.

En Orbis pictus i Haandformat
Det halve Secul mon være;
Snart hæved sig atter, snart sank en Stat,
Og tidt fulgte Skammen paa Ure.

Ei Nero sad paa barbarist Wiis
 Med Dren, Fornuftens Foragter;
 Men Friheden bandt sig sit eget Riis,
 Og Folket blev selv sin Slagter.

See Ebros Helte med Oldtids Mod
 For hellig Selvstændighed kæmpe;
 Men Taagen sig lægger om Biergets Fod,
 For Fremgangen atter at dæmpe.

I Vinterens Morke Moskau see,
 Hvor Flammen alt Skyerne moder,
 Mens Frankerigs Kæmper som Liig paa Sne
 Omkrandsede de slukkede Gloder.

Germania sølte da lidet sig fro
 Med Born af forskiellige Modre;
 Men kraftigt ved Leipzig og Waterloo
 Slog Goethes og Schillers Brødre.

Imens sad vi her i rolige Nord,
 Vort Samfund monne florere,
 Europa sig dreied omkring vort Bord,
 Kvadrater vi saae circulere.

I Fredens og Velstandens venlige Skied
 Hoiroastede førte vi Ordet;
 Vi viste hinanden, hvor Donauen flød,
 Og væltede Dunken paa Bordet.

Vel kom der imellem et Dommедags-Slag,
 Mens vi med Politica spogte:
 Jeg mindes endnu i April den Dag,
 Da Tordensfjelds Aand os besøgte.

Dg fiendt vi leged til Tid og til Sted
 Med Skaktabl, Lærning og Rhombre,
 Vi duffed dog ikke med Hovedet ned
 I Regn af de britiske Bomber.

Vi misted vor Flaade, vort Slot og vor By;
 Men Frederiks Sønner er raske:
 Nu stander vor Aelstads skion paa ny,
 Og Phønix staaer op af sin Aske.

Saa hil dig, gamle Halvhundred-Aar!
 Et vigtigt Capitel i Tiden.
 Bed Siden af Ares Athene staaer,
 Og haabefuld skuer til Striden.

Dplysningen mægtigt i dig fremsfred;
 Vel bragte du trykkende Dunster,
 Men Taagen ærbødigt faldt atter ned
 For Videnskaber og Kunster.

Selv Kundskab Dunsten og Dampen tvang
 Til Menneftet Byrden at lette,
 Og Skibet nu selv imod Bølgernes Gang
 Henslæber den lænkede Jette.

Mens Jenners beseired en Helvedes Bee,
 Og standsed ved Graven en Brimmel,
 Lod Herschel Diet i Ratten see,
 Og aabned Forstanden en Himmel.

Bort Samfund hædrede Videnskab,
 Her stemte de Sangere Harpen;
 Vi mindes med Taarer de Udlæs Tab,
 Fra Hæsfjord, Elien og Sarpen.

Vi mindes vor Trojel, vor Thaarup og Storm,
 Vor Jettlig, og Stifteren Tode,
 Som, naget af Lamhed's bedøvende Drm,
 Saa venlig iblandt os dog boede.

Dg driffer nu alle ved Harpens Klang
 En Skaal for de hensvundne Dage!
 Naar Jublen fornyer sig næste Gang,
 Er Iaa kun iblandt os tilbage.

Dog Tiden gjør selv hverken Ondt eller Godt,
 Saa siunger da Helten til Vre:
 Vor Skyttsaand i Tiden er Fredrik, vor Drot,
 Dens Bover ham jublende bære!

S a n g

for det Dramatisk-Litteraire Selskab
 ved Femogsyrgethveaars-Festen

den 21de December 1825.

En gammel Bog sig hæver ene
 Paa Marken mellem Korn og Straae,
 Dg vinker hid med svale Grene
 De Bønder, som i Marken gaae,
 At hviles og forfriskes der
 I Høstedagens Aftenstær.

Da samles under Bogens Stamme
 De unge Folk fra næste Byer,

Dg i violne Aftenflamme
Fortæller Hyrden Eventyr.
Dryaden, som i Barken boer,
Glad lytter til sin Hyrdes Ord.

Dg hoit den Dag, da gode Fædre
Her planted først det skionne Træ,
Med Eystighed de Unge hædre,
Dg dandse trindt om lune Læ;
Dg Bogen fletter selv sin Krands,
Dg glæder sig ved Pigers Dands.

Bort Samfund er en saadan Stamme:
Et Digtertræ i Livets Mark,
Dg Musa i Begeistringens flamme
Ung lytter bag den runfne Bark,
Dg Enigheden Krandsen selv
Forfrisker ved Castales Elv.

Bor Bog! fast nu et halvt Aarhundred
Din Bul forbi jo Flugten tog;
Men skiondt saamangen Torden dundred,
Ned i din Top ei Lynet slog.
Thalias Sol dig skienker Lys,
Dg Melpomene Maanegyss.

Vel Faa kun af de fiære Gamle
Dig gieste, hvor end frisk du groer;
Men yngre Slægter sig forsamle,
Dg træder i de Gamles Spor.
Bor Glædes Skaal! den Skaal er din;
Thi vande vi din Rod med Viin.

Juleaftens-Vise

for Studenter-Foreningen.

Froe til Festen samles vi
 Bed den muntre Høitidslue;
 Aaret er nu snart forbi,
 Dertil horer Julestue.
 Julestuen aaben hiemme
 Denne Gang for os ei staaer;
 Men kan vel en Yngling glemme
 Glæden fra sin Barndoms Aar?

Muser vinkte til Homer
 Os fra Evangeliebogen;
 Cicero kun sielden leer,
 Og vor Riephest staaer i Krogen.
 Men af gode danske Svende
 Glemmes Bornelærdom ei;
 Naar Trekonge-Lys vi tænde,
 Hedenskabets gaaer sin Bei.

Nu for Nisser Julegrød
 Sætter man i Krog paa Pinde,
 Roies ei med Smørrebrød,
 Og i Glas maa Vinen rinde.
 Uden Skaansel Gæs vi spise,
 Skiondt engang de frelst Rom;
 Ingen hedensk Digtervise
 Passer i vor Helligdom.

Vi Poeter har, som Rom,
 Der kan synge, der kan drikke,
 Der kan giøre Bisen om,
 Naar den gamle duer ikke.
 Get kun mangler i vor Glæde,
 Saa har Rosen ingen Tiern:
 Her er ingen Born tilstede,
 Det vil sige — Pigeborn.

Dog dem ikke sagne vi
 Her paa vore Selskabsbænke.
 Har du Hierte, Phantasie,
 Hvo forbyder dig at tænke?
 Lad sig altsaa Tanken lægge
 Sød i Birkeligheds Favn;
 Herligt sig forene begge,
 Saa har Hiertet intet Savn.

Nu en munter Glædeskaal,
 Mens det høit i Hallen runger,
 Tommer ud de fulde Maal,
 Med begejstret Stemme sjunger:
 Vor Forening iblandt Klubber,
 Som en Eg i Dalen, staae!
 Gid vi alle froe som Gubber
 Denne Aften mindes maae!

S a n g

ved Høitideligheden paa Landcadet-Academiet i Anledning af

Kongens Fødselsdag

i Aaret 1826.

For Talen.

O, Gud! du, som bestemte mig
 For Danmark Sværd at føre!
 Mit unge Hierte takker dig.
 Du vil mit Løfte høre:
 For Fredrik og for Fædreland
 Jeg stride vil med Kraft, som Mand,
 Men aldrig vildt udsteie,
 Min Gud! fra dine Beie.

End er jeg liden kun og svag,
 Min Arm dog alt er hærdet;
 Jeg frygter ikke Kampens Dag,
 Min Barm slaaer usørfærdet.
 Jeg hviler tidt i Sommertelt,
 Og drømmer der om Nordens Helt.
 Gud! lad mig Helten ligne,
 Min Zdræt du velsigne.

End bærer ei mit elskte Sværd
 Det gyldne Hædersjmykke,
 Dog er det mig vel Livet værd,
 Det skienker al min Lykke.
 Seer jeg paa det med freidigt Mod,
 Da luer fiækt mit unge Blod;
 Jeg smiler usørfærdet,
 Thi Kongen gav mig Sværdet.

Efter Taler.

Men nu til Fæst og Aabendands!
Paa Arbeid følger Glæde.
Ei blot for Vrens Egefrands
Vi Kæmpeviser gæde.
See, Skionheds Blomst paa Fredens Bei
Tilsmiler huldt vor Ungdoms-Mai;
Thi lad os Fæsten feire
For elskte Drot i Leire!

End er ei Fredriks Fødselsdag,
Men, Brødre! snart den vinker;
Bed Midnatssklokkens tolvte Slag
Os Fæstens Stjerne blinker.
Da svinge vi: Vor Konge god!
Dig offre vi vort Liv og Blod.
Dit Fadersmiil belønner
De unge Danmarks Sønner.

Sang

for Enigheds-Selskabet paa
Kongens Fødselsfest,
1826.

Enighedens skionne Navn
Samler os til Glæde
I det gode Kiøbenhavn,
Venstabs gamle Sæde.

Barnlighedens rene Lyst
 Manden ei forlader:
 Broderbryst er Sonnebryst,
 Vi har fælles Fader.

Axel er vor Helgen her,
 Axelstad han grundet.
 Bispen havde Kongen fiær,
 Fast med ham forbundet.
 Og som Axel Baldemar
 Elsket tro med Ære,
 Evig Fredrik dyrebar
 Axelhuser være!

Konge! for den gode Sag
 Virked du med Iver.
 See, du est vor Atterdag,
 Du est Fredens Giver.
 Snart igien af Kampens Gruus
 Kunstens Blomst sig reijer,
 Og det gamle Axelhuus
 Over Byen kneiser.

Fredrik! i den mørke Tid
 Gi dit Folk forsaged;
 Solen skinner atter blid,
 Skyen bort er draget.
 Himlen smile venligblaa,
 Altid Lykken seire,
 See dig fro som Olding graa
 I dit elskte Leire!

Cantate

i Anledning af

Kongens Fødselsdag,

afslutningen i Regentskirken den 4de Februar 1826.

For Taler.

Lyd høit, vor Sang!
Med Jubelklang;
Nu Fredriks Fødselsfest vi hædre.
Hvor skiont, at kalde sig hans Son,
Den bedste Fader iblandt Fædre!
Vort Norden kiender ingen bedre;
Thi lønner ham med Hjertets Løn.

Bed Bautasteen
En fager Green
Af Ygdrasil nedsatte Balder.
Den oldenborgske Stamme steg,
Hvor frugtbar Urdurs Kilde falder;
Og skion den blev i moden Alder,
Da Stormen taug, og Taagen veg.

Med Laurbær ei,
Med unge Mai
Af denne Stamme vi os smykke.
Vort Fredrik! din er Danmarks Sag;
Alt være din, er Danskens Lykke.
Gi meer skal tunge Taager trykke
Vort Baldemar, vor Atterdag.

Efter Tiden.

At elske sin Konge, det byder sig selv.
 Naar elsked ei Dalen en rigelig Elv,
 Som venligt befrugter hver blomstrende Kyst,
 Og slynger sig huldt mellem Bakernes Bryst?
 Men Kiærlighed, skiondt i hver Alder saa god,
 Fjær dog besjæler ungdommeligt Mod;
 Thi siunger, I Svende! saa høit nu i Sky:
 Vi hædre vor Konning i Absalons By.

Soldaten, naar han har sin Fællede forladt,
 Og iler til Hjemmet med Lov i sin Hat;
 Matrosen, som stiger fra Dækket paa Strand,
 Og gienhilser henrykt sit Fædreneland;
 Selv nyttige Svend med en Bylt paa sin Ryg
 Jo raaber et Hurra for Kongen, saa tryk:
 Og skulde Studenten ei raabe mod Sky,
 Hvor Høiskolen blomstrer i Absalons By?

Jeg elsker min Drot, og i Død for ham gaaer,
 Saa sikkert som Danmark og Stormgaden staaer.
 Naar Faren os truer, Studenten er kold,
 Da møder han rolig paa Mark og paa Bold;
 Men gienstiler Freden, da banker min Barm,
 Som varmt for min Pige, for Frederik varm.
 For Fredrik, for Danmark vi leve, vi døe,
 Og Gud skienke Held til det spirende Fro!

Til Anna Werschall,

da hun havde været syg.

Du skyldfri Barm, et yndigt Giemme
For bedste Hierte, skionne Stemme!
Hvad trykte dig en søie Tid?
Var dig en Svartalf ikke blid?
Mon lumskelig han Buen spændte,
Dg grumme Piil imod dig vendte,
Misundelig, naar mangen Gang
Din Stemme jodt i Hallen klang?

Saa være Freia da velsignet,
Som gierne seer sig efterlignet,
Dg finder i din Ungdomskaar
Sin Bægt, sit Die, sine Haar!
Med hviden Haand hun Pilen mødte,
Saa den kun svagt mod Barmen stødte;
En lille Draabe Blod faldt ned,
Som Purpurplet i Blomsterbed.

Nu Stemmen atter sig forstærker;
Dg frisk med Baarens muntre Lærker
Du sjunge kan din Skabers Priis,
Dg smelte selv et Bryst af Is.
Nu styrkes efter Freias Villie
Igien din Barm, den hulde Lilie,
Alt Mismod viger fra dit Sind,
Dg Rosen smiler paa din Kind.

O, drag kun ud i skønne Sommer,
 Som snart med sine Blomster kommer;
 Forfrisk dig sødt ved Kildens Fald!
 Tilbage bliver her din Skjald.
 Dit Minde skal bag Aftenbøge
 Med Maanen ofte ham besøge.
 — Hvis den dig standser paa din Bei —
 Bluf ham en lille Glemmigei!

I Anledning af

**Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse
 Vilhelmine Marias Forlovelse.**

Høraaret 1826.

O Freia, som med Rosengviſt i Armen
 I gyldne Tid for høie Guder ſang,
 Foer, ſom en Aftenſtierne, klar paa Rarmen,
 Og med din Tomme fiæk ſelv Tigren twang!
 Du letted hver en Barm, ſom ſvulmed trang,
 Du mildned Alt — ſelv Thor — og Gudens Torden
 Kun ſendte Regn og Frugtbarhed til Jorden.

Men da du blev din Odur grumt berøvet,
 Da gieſted du ei længer Guderſ Hal;
 Som Maane ſmatted du bag Aftenlovet,
 Og lytted til veemodigt Kildeſald.
 Forſtemt ſin Harpe fandt den bange Skjald;
 Og Baaren ſtod kun ſom et ſtorre Fængſel,
 Hvis blege Roſe tolked Savn og Længſel.

Da planted man ei meer ved Kongesale,
 O Kiærlighed ! din hulde Rosentorn ;
 Med vilde Kæmper Drotten i sin Svale
 Kun tomte barst de store Drifkehorn.
 Og Værken steg ei fiæl fra gyldne Korn,
 Og sang sin Lyst i glade Foraarsmorgen ;
 Kun Skovens Nattefugl forkyndte Sorgen.

Forvandlet til en ringe Hyrdepige
 Da Freia gif den stolte Borg forbi.
 I Mørket saae man hende taus sig snige
 Til Hytten ad den ubekiendte Sti.
 Opdaged hun et kiærligt Par deri,
 Hun signed dem ; og Hyrden i sin Hytte
 Gi vilde med de stolte Jarler bytte.

Da raste Sorg i unge Kæmpes Hierte,
 Gi Elskov sig med Lykken meer forbandt.
 End synger Barden om skion Signes Smerte,
 Først hidsset hun sin elskte Hagbarth fandt.
 Gi Vægedommen kom, skiondt Tiden randt ;
 Og Kiærlighedens Savn og Længslens Taare
 Forvandlede unge Ridder til en Daare.

Han sukked for et Intet i det Fierne,
 Hver yndig Mo han for en Freia tog ;
 Adskilt fra dem, som Jorden fra en Stierne,
 Med overdrevne Blus han sig bedrog.
 Ophidsset de ihjel hinanden slog ;
 Og Elskovs Smil, som burde dem formilde,
 Blev kun et Tvedragtsfrø, en Hævners Kilde.

Imidlertid skion Freia tidt besøgte
 Den holde Hyrde, kiække Fiskerhus;
 Hvor Bimplen vaied, og hvor Lammet spogte,
 Der ofte Glæden atter slog sig løs.
 Imens i Kongesalene det frøs,
 Og Hyster efter lyffelige Seier
 Forelsked sig — i malte Contrafeier.

Er den lyffalig Fader for sit Rige,
 Der selv er lyffelig som Fader ei?
 Hvad vil den hele Herlighed vel sige,
 Naar Livet savne maa sin bedste Mai?
 O, takket — o, velsignet være Frei!
 Hun vendte længst, som for i gyldne Dage,
 Til Leirehallen smilende tilbage.

Bor Kongeslægt ei stolt med Glitter brammer,
 Og savner midt i Pragten ei Natur.
 Misundes vel en purpursmykket Jammer,
 Hvis kolde Hierte slaaer kun som et Uhr?
 Bed Hallen staaer det skionne Jomfrubuur,
 Og Fredrik Vilhelmine kan besøge,
 Hvor lyse Alfer froe i Græsset spøge.

Og dobbelt nu og hellig Elfkovsflammen
 Opluer fra den gamle Offersteen;
 Thi Rosen slynger sig om Skioldungstammen,
 To Qviste sig forene til en Green.
 Alfader skierme den for Stormens Meen,
 Og Fremtids Slægter sidde glade, trygge,
 Og nyde Frugten i den friske Skygge!

Glæd dig, du vennehulde Vilhelmine!
 Du Freias Datter med de lyse Haar!
 Nu hendes bedste Glæder ere dine.
 Men græm dig ei, naar Afskedstimen slaaer:
 En deilig Sommer følger skionne Baar,
 Du seer din Veiler bort som Yngling drage,
 Som moden Mand han vender tro tilbage.

Og, Fredrik! hisset du ved Genferjoen
 Vil daglig tænke paa det danske Hav.
 For Jurabierget ei du glemmer Den,
 Skion Gefions D, som dig din Elste gav.
 Imens du drager om med Vandringstøv,
 I Barndomslunden Vilhelmine troster
 Den bedste Moder med den bedste Søster.

Snart skal hun atter dig til Hjertet trykke,
 Og høiere da lyder Glædens Raab,
 Og stærkere da deler Dan din Lykke,
 Naar du med Daad retfærdiggjort vort Haab.
 Du Fredriks, Christians Ravn fik i din Daab;
 Vign begge disse elskelige Fædre,
 Og gamle Danmark kan ei ønske bedre.

Sommertørken.

Skrevet i Juli 1826.

Du Livets Kilde, friske Regn,
 Som sunken ned fra dine Skyer

Naturens unge Kraft fornær!
 Hvi est du flygtet fra vor Egn?
 Hvi har du svigtet Gensons D?
 See, Skoven staaer i tørre Børster,
 Og gold det arme Siølund tørster
 Midt i sin Sø.

Og du, Allivets Konge, Sol,
 Som breder ud din Skabers Vre,
 Hvem ingen Skabning kan undvære!
 Siig, vil du smelte Nordens Pol?
 Afbrænder du dit eget Bærk,
 Den skionne Bygning sonderbryder,
 Mens Jlden af din Urne flyder,
 Som Lava stærk?

Hvor er nu kose Morgendug?
 Hvor Friskhed sødt i Aftendale?
 Al, intet Blomsten kan husvæle,
 Selv Rosen er ei længer smuk.
 Den lille Kilde neppe kan
 For Angest hulke meer i Lunden,
 Og Grønningen er reent forsvunden
 For gule Sand.

J aabne Dør til qualme Bo
 Den rædde Bonde staaer om Natten:
 Nys paa hans Ager følged Skatten,
 Nu svandt den med hans Rattero;
 Til Sommerfrugten Haabet stod,
 Men visne Straae kun Marken dækker,
 Sin Haand til Himmelen han strækker
 Med bange Mod.

Du Himlens Die, lyseblaa!
 Hvo skulde troe, din skienne Farve
 Forsærde kunde, som en Larve,
 Hvorunder lumsk en Morder saae?
 O, stir ei meer med Diet blaat,
 Kun for den tørre Jord at svække,
 Lad snart din stolte Pragt bedække
 Med venligt Graat!

Kun Aanden drømmer tung og mørk,
 Og Hiertet selv kan neppe føle.
 Smaa-Alfer vil ei Luften kose,
 Og Livet gisper i en Drk.
 Selv træet og langsomt med sin Bog
 Gaaer nu den lille Dreng i Skole,
 For varm er ham den tynde Kiøle.
 Du arme Bog!

Hvad hjælper dig Solskiermen vel,
 Du rene Mo i Flaggerklæder?
 Du gisper dog, hvorhelst du træder,
 Om nok saa jeent du gaaer i Dvæld.
 Selv Elskov neppe trives kan,
 Mens disse fæle Luer brænde.
 Forgieves plaske matte Svende
 I lunke Vand.

Du vakkre Haandværksmand! din Jd
 Betvinges af de grumme Flammer,
 Qvalmt fylder Heden dig dit Kammer,
 Berøver Styrken, standser Flid.

Ja, Sovnen jelv, den fide Ben,
 Som ellers fvigter ei i Roden,
 Den udeblev, og Morgenroden
 Seer aabent Die mat igien.

Op, Alfa=Thor! beftig din Karm,
 Laal ei, at Surturs grimme Luer
 De fionne Herthadale truer,
 Kul dine Hiul paa Eky, flaa Larm,
 Rynk mørk de tætte, tyffe Bryn,
 Hvor Mofen op mod Himlen ryger,
 Da blander Riord de stærke Byger
 Med dine Lyn.

End er ei dødt vort Sommerhaab;
 Snart Urten flaaer igien fornoiet
 Med Glædeftaarer født i Diet,
 Gienfødt ved en velfignet Daab.
 Da styrkes atter Stovets Bryft,
 Sin Ladhed dorffe Jord indhenter,
 Og fienker — hvad nu Ingen venter —
 En gylben Høft.

Til min kiære Fader, Joachim Conrad
 Oehlenschläger.

Paa hans Fødselsdag den 31te Juli 1826.

Danemark har ingen Klipper, ingen gamle Borgruiner,
 Ingen Flod, hvori fig Muren fpeiler, medens Stormen hviner;

Danemark har grønne Baffer, har et yndigt Sommerslot,
Skyggelunde, hvorum Havet bæster sig saa mørkeblaat.

Slottet er ei faldefærdigt, som et halvsforraadnet Gierde:
Stærke Floie staae paa Gladen, bygt af Frederik den Fierde.
Frederik den Siette nyder der den hele Sommerpragt,
Og hans gamle Slotsforvalter er, som Slottet, vel ved Magt.

Gode gamle Slotsforvalter! ei du er i Alder steget
Slet saa hoit, som selve Borgen; men der mangler ikke meget.
Siette Christians Buegange, hvori nu du har din Braa,
Reiste sig vel ikke længe, før dit Die Lysetjaae.

Baffen med de grønne Lunde, som dig gav din sieldne Styrke,
Gav din Adam Skialdefunsten, lærte ham Apol at dyrke.
Gieme nu skal Harpen klinge paa din Dag, os dyrebær;
Men — hvad skulde jeg vel ønske Oldingen, som Alting har?

Sundhed? Ingen Bonderose stærkere med Sundhed brænder;
Kraft? O, der endnu er Kræfter nok i dine runfne Hænder.
Velstand? Alt, hvad du behøver, i din Gie vel jeg veed,
Og det Allerbedste, Fader! — en besteden Noisomhed.

Benner? du har ægte Benner, som kun paa dit Bedste tænke,
Glade ved at du din Tillid, ædle Olding! dem vil skienke.
Alle Danste ynde Gubben, som paa Sommerbaffen boer,
Og din gode Konge lønner dig med mangt et skiemtsomt Ord.

Dine Børn — af, Gud! Sophia kaldte tidlig Dødens Engel;
Hos sin Moder — — Over Graven gynger hvide Liliestængel.
Intet Lys er uden Skygge; Fader! græd i Mørket ei,
See, igiennem muntre Roser slynger sig din Oldingsvei.

Alt, hvad altsaa jeg kan ønske, Alt, hvad der mig er tilbage:
 Skienk, Alfader! denne Gubbe mange slige Vinterdage,
 Lad som Brud og lad som Brudgom sine Bornebørn ham see,
 Og lad længe Sundhedsrosen voxe midt i Vintersnee.

Til en Veninde.

Du vil, Veninde! jeg skal prise
 Det ynderige Ermelund?
 Jeg digted gierne det en Vise,
 Men kiender det saa lidet kun.
 Hvad kan det hielpe vel, man higer
 Derefter, hvad man ikke faaer?
 Jo stærkere tidt Ønsket stiger,
 Deslænger borte Maalet staaer.

Tre Gange kun i denne Sommer
 En Rudst mig kiorte lidt derud,
 Og hvis den fjerde Gang jeg kommer,
 Jeg finder der — kun Regn og Slud.
 Hvis nu jeg priser Sondermarken,
 Det af den samme Aarsag skeer,
 Som hvorfor Noah priste Arken —
 Den Staffel eied intet meer.

Jeg negter ei, at skion er Skoven
 Med sine Ege-, Bøge-Træer,
 Hvorfra man skue kan til Boven
 Af Østersøen, Landet nær.

Men — at man nøies kan med Videt,
Og at tidt Meget kun er lidt,
Forflarer jeg, hvis du vil vid'et,
Dig gierne her med Sort paa Hvidt.

Mod Landet er vel Jntet Staden,
Og imod grønne Ermelund
Er endnu mindre Lægegaden
(Oprigtig talt af Hiertensgrund).
Og dog kan Lægegaden blive
Mig meer end selve Skoven kjær;
Hvor Mennesker mig Venfskab give,
Jeg trænger ei til Bogetræer.

Om jeg de venlige Veninder
Nu ei i Skoven faaer at see,
Naar kun jeg ved et Bord dem finder,
Besat med Kopper og med Thee —
Det er mig næstendeels det samme;
Jeg glemmer Herthas Løvgemaal,
Og hvorfor skulde jeg mig skamme,
Hvis Theen her jeg foretrak?

Vel heller hiſt jeg Blomſter møder,
Der ſendtes os fra Guderne,
End jeg ſeer Anfigter af Jøder
Den hele Tid bag Ruderne.
Men een — een Ting har Lægegaden,
Som overveier Skoven ſtor:
Den ligger midt i Hovedſtaden,
Ei langtfra, hvor Poeten boer.

Her kan han oftere hufvale
 Sin Tunge med den fiære Drif,
 Og høre fin Beninde tale
 Med yndigt Smil og Tankeblif.
 Her kan maafkee han atter haabe
 (Endfkiøndt hans Haab kun er en Dverg),
 Beninderne i Sommerkaabe
 Vil gieffe ham paa Fredriksberg.

Endfkiøndt nu altsaa Søndermarken
 For Ermelund tilbageftaaer,
 Som for en Rigsbankdaler Marken,
 Og af — fom Høften for en Vaar:
 Du indfeer dog, jeg kan ei vrage
 Een Fugl i Haand for ti i Luft,
 Saalænge Himlen mine Dage
 Befkierer med en funder Fornuft.

Jeg fkal viſt aldrig, aldrig glemme
 Det nydelige Skovens Huus,
 Hvor min Beninde havde hiemme,
 Og hvor jeg drak af hendes Kruus;
 Hvor hun et Jordbær til mig plukte
 Og en befleden Nefeda;
 Selv naar mig Skiebnen Doren lufte,
 Og hun maafkee er langt derfra.

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1826.

Den Uedling, som Kunsten beskytter;
 Som Musernes Dyrker har fiær;
 Som gierne til Tonerne lytter,
 Sig fryder ved Farvernes Skær;
 Hvem Marmorets Skiffelser fryde;
 Som finder i Digtet Behag —
 Hvad Under, at Hymnerne lyde
 Til Hæder og Fæst paa hans Dag?

Den Mand, som kan Skønheden fatte,
 Og virker til Kunsternes Glands,
 O, hvor saa end Skiebnen ham satte,
 Hans Jæse fortjener en Krands.
 Men satte den ham ved en Throne,
 Og blev han dog Muserne huld —
 O, dobbelt da Laurbærrets Krone
 Sig slynger i fyrsteligt Guld.

Men, Christian! et Hierte, som føler,
 Behøver ei glimrende Pragt;
 Autumnus, som Luften os føler,
 Dig Egeløvs-Krandsen har bragt.
 Men Egeløvs-Krandsen er sprungen
 Af Danemarks hellige Rod;
 Og den foretrækker Skioldungen
 For Laurbær ved Tiberens Flod.

Med Laurbær kan Egen sig maale;
 Og Musen, som Syden, har Nord:

Omkrandsat af Skionhedens Straale
 Dig hylder et qvindeligt Chor.
 Amalia med Vilhelmine
 De Skionne saa villige fandt:
 De række med venlige Mine
 Den Krands, som dig Kunsterne bandt.

Hvert Hierte din Salighed fatter,
 O, Christian! din herligste Lon:
 Da Frederiks Barn blev din Datter,
 Din Son blev vor Dankonges Son.
 Nu spaltes ei Skioldungestammen,
 Dens Grene sig favne paa ny;
 Og Himlen med Kiærlighedsflammen
 Belsignelse sender fra Sky.

Sang

ved

Profesor J. W. Hornemanns Solobryllup.

Den 9de October 1826.

Du, som studeerte vel i Bogen,
 Der med Genie forfattet blev,
 Vi mene nemlig: Catalogen,
 Som (efter Bram) Linnéus skrev,
 For, naar vor Herre vilde sælge
 Engang Naturen ved Auction,
 Enhver lysthavende Person
 Sig da det Bedste kunde vælge!

Dig her hver Giest, som han kan bedst,
 Lykønsker paa din Jubelfest.

Dig hylde ogsaa Æsthetiken,
 Og Skialden ved Castales Elv;
 Du lærte blot ei Botaniken,
 Men har frembragt som Kunstner selv.
 Forenet med en ædel Qvinde
 Du dannet har en Blomsterflor:
 En Borneslok omkring dit Bord,
 Som signer eders Dages Minde;
 Et Bennechor, som svagt med Ord
 Udtrykker, hvad i Hjertet boer.

Og Huuslighedens ægte Dyder
 En Sølvrelilie planted her,
 Hvorved den hele Slægt sig fryder
 I Sommersolens Aftenstær.
 Og naar den sene Vinter kommer,
 Guldalderens Murikler smaae
 Som Guld om eders Lokker staae,
 Og trylle Vinter om til Sommer!
 Lykønskelighed! værn med din Fred
 Om dette fældne Blomsterbed.

Nyerups Jubelfest.

Den 15de October 1826.

Der var engang en Hyenbo, en Bondesøn,
 Han gjorde til sin Fader saa ydmyg en Bøn

Om Orlov og Forlov,
 At ride under D
 Og fæste sig en Mo.

Nu med den sorte Kiole han prydede sin Krop.
 Den Tid end ei med Dampe man foer ad Volgens Top,
 Thi drog han paa en Smak,
 Og gled med gunstig Ber
 Fra Nyborg til Korsør.

I Axlstad studered han i Mærene vel fem;
 Hans ridderlige Rygte vel spurgtes udi dem.
 Han kom til gamle Suhm,
 Den Videnskabers Drot,
 Og boede paa hans Slot.

Den deiligste Fyrstinde, som Nogen havde kiendt,
 Var Saga, Tidens Datter; af Kiærlighed optændt
 Blev Svendens Hierte strax,
 Han elsked tro i Lon
 Den Jomfru, huld og skion.

Herr Rasmus ogsaa hende i stille Tanke laae;
 Papiret skifted Farve, naar de hinanden saae.
 Han tegnede mangt et Sagn,
 Og mangt et Elskovsbrev
 I Lon han hende skrev.

Men Sagas Slegfredsøster, som kaldtes Modesmag,
 Fandt i den giæve Hyenbo ret inderligt Behag.
 Da gamle Drot var død,
 Hun vilde ham forført;
 Men hun blev ei bønhort.

Derover blev hun bister, som hun var blid tilforn;
 Den gode Rasmus kasted hun i det runde Taarn,
 Som stod i Arelstad
 Med farnetykke Muur,
 Et sikkert Fangebuur.

Herr Rasmus monne sukke i Taarnet, hvor han laae:
 „Ak, jeg elendig Fange! her maa jeg vist forgaae.
 Dag smerter det mig meest:
 Jeg ikke Saga seer
 Med mine Dine meer.“

Da Alle var til Senge, skion Saga tænkte paa,
 Hun vilde til Herr Rasmus i Ormetaarnet gaae.
 Hun ind ad Døren treen,
 Og hilkede sin Ven
 Ret hierteligt igien.

De favnede hinanden, og græd af Rierlighed,
 De smaae, de lyse Alfer sig frydede derved.
 Hun aabned Fængslets Bæg,
 Og viste ham en Hal
 Med Bind i Tusindtal.

Og nu blev Fangeetaarnet hans allerbedste Hiem;
 Saamangt et støvet Billed han traf af Krogen frem,
 Som der i Mørke stod.
 Han vifted Støvet af,
 Og det til Verden gav.

Særdeles ham fornøied fra Glemsel at befrie
 De Billeder, hvoraf han som Dreng alt saae Copie:

De vije Mestres syv,
 Marcolfus, Ridder Rød
 Han frem for Dagen bød.

Selv Uglspil og Herr Miffel kom nu til Værdighed,
 Og Alle saae det gjerne, naar Ræven Gaasen beed.
 Og manges Folkesang
 Om Jephtha, Tordenskiold
 Udgav den Herre bold.

Han gif omkring i Hallen, og med andægtigt Sind
 Han ordned og opstilled de mange tusind Bind,
 Saa ret det var en Lyst
 At komme paa det Taarn,
 Hvor Støvet laae tilforn.

Hvad skal jeg meer opregne den bolde Fyenboes Værk?
 I kiende hannem alle, den muntre Gubbe stærk.
 Paa hans Guldbryllupsdag
 Med Saga, med hans Biv,
 Vi ønske varigt Liv.

Følg længe, gode Nyerup! din gamle Banes Gang:
 Gaf op og ned ad Taarnet; du gaaer ei Sneglegang,
 Blier svimmel ei derved.
 Bring længe Skatte frem
 Af Sagas dunkle Hiem!

Saa længe Bøger læses, og Mundetaarnet staaer,
 Dit elskelige Minde, vor Nyerup! ei forgaaer.
 Der svæver du som Alf,
 Og vækker Læselyst
 I yngre Brodres Bryst.

Huusalferne.

Romance, helliget Dronningen og Kronprindsessen paa deres
Fødselsdag.

Den 28de October 1826.

Vi jmaae Huusalfer kiedes grunt
Paa dette øde Slot her hiemme;
Nu Alting staaer saa taust og stumt,
Der toner ingen Lyd og Stemme.
Vi elste Mennestenes Røst,
Og smuk Musik vi gierne høre;
Men i den dunkle Efterhøst
Naaer ingen venlig Lyd vort Dre.

Vi elste Skioldungstammen troe,
Thi selv vi er fra Odins Dage;
Da Jetter veg til Biergets Bo,
Vi Alfer bleve her tilbage.
Os skrækker Christendommen ei,
Vi er kun skielmske, men ei onde,
Og hilste tidt paa Astenvei
Den diærve Ridder, trætte Bonde.

Paa mangen Borg vi boede godt,
Var tidlig, silde der paa Færde;
Høist paa det røde Ridderslot,
Som hused Christian den Fierde.
Men da den fierde Frederik
Lod dette Huus paa Bakken bygge,
Til Fredriksberg vi gierne gif
I Lindetræers svale Skygge.

Her traf vi vor Skjoldunges Born,
 Og leged tidt med dem i Baaren,
 Vi gav dem Roser uden Tiern,
 Os fryded Moder-Glædestaaren.
 Naar Fader Fredrik steg til Hest,
 Men kysjed først de fiære Piger,
 Da var vor Dands, vor Jubel bedst;
 Thi Alfen ei sin Konge swiger.

Da, Christian! din Frederik
 Sin Vilhelmine havde vundet,
 Den bedste Krands, hun dengang fik,
 Den havde de smaae Alfer bundet.
 Vel græmmed os, at Skiebneen drev
 Ham bort, at hun ham maatte savne;
 Dog trosted det, at her hun blev,
 At hendes Fod vi kunde savne.

Da Caroline elskelig
 Bed nye Lysthuus stod, ved Parken,
 Og Tommerfolk et skyndte sig,
 Som Noah skyndte sig med Arken:
 Vi selv de friske Græstovr skar,
 Og vanded dem med Dug i Mørke,
 Vi Blomster did i Potter bar,
 Og vogted dem for Sommertørke.

Nu, tænkte vi, nu blier hun vist,
 Sin Fødselsdag hos os at feire!
 Vi hentede mangan Gæst
 Alt fra den gamle Lund i Leire;

Vi haabed til en dobbelt Fest
 At hilse hende med sin Moder,
 Thi end var Flora Haugens Giest,
 Og Frugten hang som Blomstens Broder.

Men, af! det nye Lysthuus staaer
 Forladt, naar Fødselsdagen kommer;
 Hun bortsvandt, som den hulde Baar,
 Og seer os først igien til Sommer.
 I Dag hun staaer i Festens Hal,
 Og fryder sig ved Folkets Stemme,
 Et Jubelchor i Tusindtal —
 Men kan hun sine Alfer glemme?

Og du, vor Dronning! kunde du
 Saa reent os at forlade nænne?
 Vi blev saa froe, saa froe i Hu,
 Da røde Rudske fiorte Brænde;
 Nu, tænkte vi, nu ei hun flyer,
 Her skal ei Blæsten hende ramme,
 Nu faae vi høre Eventyr
 Ved Kaffelovnen's Aftenflamme.

Af! af! det var en herlig Tid,
 Da Luerne, med glade Miner,
 Med Lusten forte lystig Strid
 I marmorkrandsjede Kaminer;
 Det var en Fest for Alfer smaae.
 Nu har man ganske dem tilmuret,
 Nu maae vi her i Kulden staae
 Og see paa sorte Barmeburet.

Som saadan i den øde Hal
 Vi stod i vore Sorgetanker,
 I Dromme mødte os en Skiald,
 Som gierne der alene vanke.
 Han træder ofte til os ind,
 Naar stærke Vinterstorme brage,
 Og mindes med bevæget Sind
 De svundne unge, gamle Dage.

Hør, raabte vi, du skrive maa
 For os en Sang, du Danedigter!
 Saa lidt som gode Alfer smaae,
 En ærlig Skiald Skioldungen svigter.
 Betinget han det strax indgif:
 En Tonekunstner skulde bringe
 De skrevne Riim i smuk Musik,
 Og hæve dem paa Sangens Binge.

Nu er det skeet, som vi kan bedst.
 Her sendes Bisen, tag til Takke:
 Marias, Carolinas Fæst,
 Vykunstet fra den grønne Basse.
 Og hvis det godt nok ei er skeet,
 Sig Alf og Sangeren beklager.
 Tidt ønsker man sig en Poet,
 Og finder kun en Versemager.

Carl Maria Webers Minde.

November 1826.

Den hulde Tone lyder, og forstummer;
Hvor kom den fra? hvor veg den atter hen?
Besøget er saa kort. Af tause Slummer
Dog vækker skionne Kunst den let igien.
Men gior os ædle Kunstner selv den Kummer,
At gaae herfra — da har vi tabt en Ven,
Hvem Intet meer af dybe Slummer vækker,
Naar kolde Viigsteen tause Støv bedækker.

Naar Musachoret lærer Jordens Sonner
Og skionne Døttre sine Harper slaae,
Guddommelig er Gaven. Aanden skionner
Paa Lykken, som kun Aanden kan forstaae.
Men tidt forsængelige Sværm belønner
En Kunst, der sendtes fra det Himmelblaa,
Med sølesløse Lyst til blot at høre
En Klang, der smigre kan et jordist Dre.

Derfor, Apollo! sender du tilbage
En Yndling stundom med dit Himmelblik,
Som bringer os igien de gamle Dage,
Da du som Hyrde med din Floite gif;
Som tolker Siælens Glæder og dens Klage,
Og som den Almagt, Fader! af dig fik,
At bringe os med Taaren i vort Die
Til Nattens Afgrund, Morgenrødens Høie.

Dig, Carl Maria Weber! blev det givet,
At stemme Hjertet, som det faldt dig ind.
Med dig beundred vi Zigeunerlivet

I grønne Skov, i klare Maanestkin;
 Den omme Pige stielved ræd, som Sivet,
 For Ulvespælget, hvor i Hvirvelvind
 Den vilde Samiel, sin Doms Forkynder,
 Redtordned streng den skumle, frække Synder.

Dg hvilken Sødhed i din Harpetone,
 I Preciosas sværmeriske Sang,
 Dg naar Agathe quad om Skovens Krone,
 Dg tolked Kiærlighed i Engleklang!
 Nu smiler selv du ned fra Herrens Throne,
 Hvergang vi glædes ved din Mestersang;
 Dg som en Cherub venlig du nedstraaler
 Til Krandsens smaae, taknemlige Violer.

Du vendte dig fra Sachsens mørke Bierge,
 Hvor skumle Jette spogte lumst og stum;
 Dg lyse Alfer blev de sorte Dverge,
 Dg Oberon fortrængte Jetten grum.
 Da bragte dig paa Lethes lette Færge
 De milde Alfer til Elysium.
 Din Harpes sidste Lyd var Engletonen,
 Dg Engle viste dig din Stjernekrone.

Straal ned til os fra Haydns, Mozarts Side,
 Dg send den yngre Kunstner Kraft og Smag!
 Dit Navn i Skioldet staae som en Egide
 Mod Smagløshed og sandseligt Bedrag!
 Du var den stærke Sanger, som den blide;
 Hvi stienktes Verden du saa kort en Dag?
 I dine Bærker den dig evig eier.
 Endt er din Kamp — og salig var din Seier.

De fattige Fiskere i Aggersogn.

Stand's ei din Bogn
Bed Aggersogn,
Hvis der forbi du fører!
Fra hullet Tag
Du Nat og Dag
Kun Suk og Klage hører.
Bed solvblaa Strand
Rask Fiskerman
Gi længer der du finder;
Det Mod, som ildned Diet før,
Det muntre Blik forsvinder,
Og Sorgen sidder ved hans Dør
Med blegt-indfaldne Kinder.

Hvad var hans Feil?
Mon spændte Seil
Gi turde Binden møde?
Mon ræd han laae
I lune Braa,
Og hørte Stormen støde?
Gi længer stærk
Til Helteværk
Bag Dynen han sig skjulte,
Naar Skade slog sit hvide Skum
Og sorte Bover huulte,
Og med forfærdelige Brum
Op Østenvinden fuulte?

Er slig en Færd
Vel Hielpen værd?

Vi Lædhed understøtte?
 Lad feige Flok
 Da længe nok
 Hentæres i sin Hytte! —
 Forsynd dig ei,
 Gaf ei din Bei
 Fra Kammers mørke Bolig!
 Din Broder har din Agt fortient,
 Han sad ei feig og rolig;
 Men Haabet blev til Smerte vendt,
 Og Noden er utrolig.

Du Taler hist!
 Din Tunge mist,
 Og prøv, om du kan tale.
 Tab, Kunstner fiin!
 Dit Farveskriin,
 Og see, om du kan male.
 Du rige Mand
 Med Uforstand,
 Som ei vil Noden lindre!
 En Tyv tog Guldets af dit Skiul;
 Men est du derfor mindre?
 Ustadigt løber Lyffens Hiul,
 Dets Flugt kan Ingen hindre.

Først Gegir mild
 Gi Stimer Sild
 I Aar til dem lod komme.
 Hvi var han vred?
 Det Ingen veed;
 Men Garnene blev tomme.

Saa Solens Rand
I Jettebrand
Kun hærged og fortærte;
Pulsvaaden brændte Hedens Glød,
Som stedse Rov begierte,
Og raadne Net den sønderbrød,
Der før en Hytte nært.

Den Haand, som spandt,
Gi Hampen fandt,
Hvoraf den Net kan twinde;
Thi uden Skierv
Hvad er Erhverv
Selv for en flittig Qvinde?
Ja, magre Ro
Bed Fiskerbo
Gi Melken gav den Spæde,
Thi Solen svied tynde Græs,
Hvoraf den skulde æde;
Og paa det golde danske Næs
Saae man den Kiække græde.

Med smeltet Mand
Luf op din Haand,
Din Broder hielp, den Arme!
Thi usfortient
Blev Kiækhed vendt
Til Undergang og Harme.
Skal danske Mand
Bed elskte Strand,
Som Træl i Orken, stønne?

Er Fiskeren ei Kystens Pragt,
 Som Urt ved Bækken grønne?
 Hil dig, som har ham Haanden raft!
 Alfader vil dig lønne.

Den danske Somand til Havet.

Jeg elsker høit det solvblaa Hav.
 Den Mark er let med Kiøl at pleie;
 Og skiondt den ingen Frugter gav,
 Det taer Matrosen ei saa noie.
 Dens Dale vexle brat med Høie;
 Og blev den end min visse Grav,
 Jeg siger med et muntert Die:
 Jeg elsker høit det solvblaa Hav.

Jeg agter høit det store Band,
 Som mellem Verdens Dele rinder;
 Der, som en Flydebro, forbinder
 Selv China med mit Fædreland.
 Jeg svømmer let fra Strand til Strand,
 Som Fisken, jeg i Bandet finder.
 Skiondt intet Mærke har dets Minder,
 Jeg agter høit det store Band.

Mit Hierte slaaer for aabne Sø,
 Hvorhelst den moder mine Blikke;
 Endskiondt paa den jeg finder ikke
 Den vakre Hustru, vene Mo.

Endskiondt den skienker intet Frø,
 Selv ei en Draabe Vand at drikke,
 Min største Fryd er dog, at stikke
 Med Skuden i den aabne Sø.

Naar Vand og Himmel skiule Jord,
 Naar hist og her kun trætte Fugle
 Sig i det sorte Lougværk smugle,
 Og uden Pas gaae med ombord;
 Naar Solens røde Skive stor
 Bortjager Maanens blege Kugle,
 Naar Stormen hylser som en Ugle,
 Og Skummets Ræmpelilie groer —

Da føler Sielen fordums Roes;
 Oldtids Bedrift blier ei forgiettet.
 End er mig Dannebrog forjettet,
 Og Vren er sin egen Lods,
 Saa vidt som denne Jord beboes.
 Og blier mig end ei Krandsen flettet,
 Og surres end mit Liig til Brættet —
 Jeg døer dog som en dansk Matros.

Søllings Minde.

Marts 1827.

De grumfede Bølger med lydeligt Skrig
 Mod Norriges Fjeldstene synge;
 Som Havfruer grumme de vente paa Liig,
 Og hovne med slugende Dynge.

Dg modige Somænd forloffe sig lod,
 Den Riæffe paa Faren ei tænker.
 Forfaldne paa Kysten kun Hytterne stod
 Med Born og med grædende Enfer.

Herr Sølling — det være hans Minde til Roes —
 Saa lystig en Broder ved Disken,
 En Dannebrogss-Søn og en ægte Matros,
 Dg hiemme paa Bandet, som Fjsten;

Herr Sølling blev rørt ved at skue de Liig,
 Dg, for paa de Banheld at raade,
 For hielpsom at standse de Alagendes Skrig,
 Han bygged til Lodjerne Baade.

Dg lystigt nu Baaden i Bolgerne foer,
 Bestyttet, som Træet, af Barken;
 Dg tryk sad Matrosen ved kraftige Ror,
 Som Noah paa Syndflod i Arken.

Nu foer han ad Rattegats hvirvlende Band
 Til Kysten, hvor Aælstad ligger;
 Solvhaarede Sogut ham mødte paa Strand
 Med Hatten i Haand, som en Tigger.

„Hvad Diævlen, min Broder! gaaer af dig i Dag?
 For Satan! du skammer dig ikke?
 Kan den, som har seilet med Danemarks Flag,
 Redlade sig seig til at tigge?“

„„Nod lærer at bede, og Alder gjør frum,
 Dg tvinger til ydmyge Tanfer.
 De fiendtlige Bomber med frygteligt Brum
 Har kappet mit Haab fra mit Anfer.““

„Har Bomben dig skadet, skal Bomben igien
 I Slummer dig Kummeren dylse;
 Dens Indhold skal worde din qvægende Ven:
 Jeg skaber af Bomben en Bøsse.“

Han skabte dem Bøssen; den ikke blev tom,
 Og Noden dem endte han ganske,
 Thi gierne til Hielp ham i Edelmød kom
 Barmhiertige, frelsende Danske.

Nu lider ei længer den Aldrende Nod,
 Guunt sidder i Læ han for Vinde.
 Men Sølling, som reiste jer Hytten — er død;
 I Gubber! velsigner hans Minde.

De fire Menneske-Aldere.

Hvilken Alder er vel skionnest?
 Barndomsvaaren yndiggrønnest
 Vinfer med sit Trylleri.
 Phantasiën let sig svinger;
 Som en Alf med smukke Binger
 Drengen gaaer ad eensom Sti.
 I den lille Phantasie
 Hvert et Billed dybt sig præger,
 Hiertet ingen Sorg bevæger.
 Træer og Maane, Sol og Skyer,
 Huse, Mennesker og Dyr,
 Alt fortæller Eventyr.

Af, men af en Taage dækkes
 Diet, Sielen er ei fri;
 Og naar vi af Drommen vækkes,
 Er den jøde Lyst forbi.

Fryd dig, unge Bryst! nu kommer
 Kiærlighedens vaagne Sommer,
 Rosen staaer, hvor Knoppen stod.
 Styrkens Binge sig udbreder,
 Og til alle Muligheder
 Har det raske Hierte Mod,
 Banker med et kraftigt Blod.
 Helten vil kun Laurbær vinde,
 Og den glade Elskerinde
 Rævner ømt hans fiære Ravn,
 Trykker ham til henrykt Favn;
 Livet kiender intet Savn.

Af, men Haabet kan bedrage,
 Taarer følge tidt paa Smil;
 Og de skionne Rosendage
 Glee snelt, som Amors Piil.

Manddoms Høst med gylden Grøde
 Folger modent os i Mode,
 Frugten dækker Træets Green.
 Aanden fri med Bærk og Skrifter,
 Sindrig Daad, og med Bedrifter
 Rister sig sin Bautasteen.
 Livets Kilde flyder reen.

Muddret ei af Videnſkaber,
 Strømmen i en Sump ſig taber,
 Bølger af ſit Klippeſkiul,
 Anækker mangel Stamme huul,
 Driver ſtærke Møllehiul.

Af, men mange hule Stammer
 Faldes ei paa flade Mark;
 Skiebneſynet ofteſt rammer
 I den ſtærke Egebarf.

Glæd dig, Siæl! naar uden Fare
 Din Grindringsfrugt bevare
 Kan den ſunde Vinterfuld.
 Ingen Hede den fordærver.
 Oldingen vel ei erhverver,
 Men han eier Livets Guld.
 Borneflyngen, kiærlighuld,
 Sig ſom unge Roſer flokker
 Om hans hvide Liljeloffer.
 See ſom Viisdom Gubben ſtaaer,
 Føl det gamle Hierte ſlaar
 Barmt end for de hulde Smaar.

Af, men ſnart har Ild og Tanke
 Til ſit Hiem tilbagevendt;
 Hiertet hører op at banke,
 Og — den hele Drøm er endt.

Blev jeg født kun for at gieffes,
 For at ſtandſes og forſkræffes

J mit halvfuldendte Bærf?
 Barndomstillid — for at daares?
 Ungdomsømhed — for at faares?
 Fiendskab i min Manddom stærk?
 Skal jeg, flædt i Dødningsærk,
 Tjene Ormen saa til Gode? —
 Nei! en salig Morgenrøde
 Straaler giennem Tidens Slud,
 Følger mine Binger ud,
 Svinger Haabet op til Gud.

Barndomsføg og Ungdomsglæde,
 Manddomskraft og Oldingsro
 Bæves til mit Straaleflæde
 I Udødeligheds Bo.

Joachim Conrad Oehlenschläger.

Mai 1827.

Den unge Mai udspringer atter fro,
 Og Sangfugl-Skaren vender glad til Nord,
 Med Græsjet dækker sig den fløre Jord,
 Og spæde Blade frem af Knoppen groe,
 Og regnbuefarvet Blomsterskaren staaer;
 Alt sig fryder,
 Alting tyder
 Paa et nyt livsaligt Aar.

Paa Bakken hæver sig den sunde Borg
Med sine ranke Floie, som tilforn;
Men Kloffen kimer hiit fra Kirkens Taarn,
Den lille stille Skare tyder Sorg.
En Kiste bæres hen paa jorten Baar
Giennem Haven
Ned til Graven
Paa den øde Kirkegaard.

Hvo bringes did? — Ak, savner du ham ei:
Den Dlding, som saa tidt med muntre Blik,
Med sneehvidt Haar imellem Blomster gif,
Selv en Decemberrose — frist i Mai;
Som ene, med sin Stok, sin lille Hund,
Var at møde
I den søde
Aftenklare Sommerstund?

Haandværkeren med Kalk og Koften her
Oppudjer slittigt end den smukke Muur,
Der kneiser kongelig i fri Natur;
Men Borgens gamle Foged savnes der.
Han passer længer ei opmærksomt paa;
Lyse Die
Maatte boie
Sig i Dødens skumle Braa.

Du diærve Gubbe, som blev aldrig træt,
Som slog dit Orgel, sang med stærken Røst!
Tilsidst dog isnet Døden har dit Bryst,
Betale maatte du Natur sin Ret.

Halvhundred Aar paa Bakken ung du gif,
 Saae de Andre
 Heden vandre,
 Kraftig end, med stærke Blik.

Da Døden blev fortørnet, for den ei
 Dig kunde saare langsomt med sin Lee;
 Din Kind kun rødmed mere frisk i Sne,
 Og Hosten saae dig stærk paa gyldne Bei:
 En Feberals til Hielp den kaldte frem,
 Dine Kræfter
 Seent gav efter —
 Og din Gud dig kaldte hjem.

Nu sidder du ei meer ved Vintertid
 Nær Buegangen i den lune Krog,
 Og stirrer tausopmærksom i din Bog,
 Mens Storm og Skyer larme vildt i Strid.
 Fra Bindvet glimter ikke meer dit Øs.
 Det er slukket,
 Diet lukket,
 Brøstet, af! i Dødens Øs.

De Træer, du planted i din Urtegaard
 For mange Somre siden, savne dig;
 Naar Gravenstenen atter pynter sig,
 Og hvid af Blomster, gul af Æbler staaer,
 Du paa det skionne Træ ei henrykt seer.
 Ingen Sommer,
 Naar den kommer,
 Glæder dig paa Bakken meer.

Dg naar jeg digter et begeistret Qvad,
Dg Danerfolket lytter til min Sang,
Da gjør det dig ei meer — som mangen Gang —
Saa stærktbevæget og saa faderglad.
Dg dine Borneborn, den hulde Flor,
Skal ei trykke —
Tabte Lykke! —
Dig til Hjertet, modensfor.

Men glemmes vil du ei paa Fredriksberg,
Saa længe Slottet kneiser, Kirken staaer;
Thi virket har du der halvhundred Aar,
Bergelmer, for det hulde Fredens Bierg.
Dg mangt et Sagn om dig der høres vil,
Naar i Kammer
Maanen flammer,
Dg ved helligt Orgelspil.

Om Aftenen tidt, naar Skyggen falder lang,
Vil Pigen gysse, naar hun troer, din Aand
Staaer bleg med Hovednøglen i sin Haand,
Dg skynder sig hen ad den dunkle Gang.
Hun troer, du syssler end paa fiære Borg,
Paa de Steder,
Hvor med Glæder
Stundom blandte sig din Sorg.

O, frygt kun ei! thi saligt er hans Liv;
Heit over Lusten blaa i Englebo,
Der finder nu hans varme Hjerte Ro
Hos sine Døttre, hos sin Venneviv.

Hans Son med Hustru, Børn ved Graven staaer —
 Taaren flyder,
 Ønket lyder:
 Skienk os, Gud! hans Kraft, hans Aar.

Men ikke vi blot røres ved hans Savn:
 Han var sin Konge kjær, en ærlig Svend;
 Han glemmes ei af vakkre Dannemænd,
 Thi i sin lille Kreds han stifted Gavn.
 Og tidt afhjalp han arme Broders Nød,
 Skabte Glæder;
 Derfor græder
 Ærlig Trostak ved hans Død.

Ja, Somren selv med et bevæget Sind
 Farvel ham sagde: Dagen for hans Død,
 Du lille Nattergal! din Stemme lod
 Tæt ved hans Vindver i den grønne Lind.
 Jeg aldrig før har hørt dig synge der,
 Ikke siden —
 Kun i Tiden
 Af hans Aftens sidste Skær.

O, alt for skionne Vaar ved Gubbens Grav!
 I dig ei skumle Mismod trives kan.
 Hist smiler Tidens Segl med blegen Rand,
 Og Solen synker i et Rosenhav,
 Og Haabets Grønt selv farver Skyen varm.
 Ingen Klage!
 Kun tilbage
 Sank han i sin Skabers Arm.

Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1827.

Min lille Sang! hvi est du ei
En Urt, Fyrstinden i sin Hauge finder,
Der spirer aarlig eens paa hendes Bei,
Og steds dog hendes Bifald vinder?
Thi Siælen bliver aldrig fied
Af Skovnaturens Herlighed.

I Digterblomsten ei slig Ynde boer,
Med sin Gensformighed den trætter,
Dens Duft er Niim, dens Blad er Ord,
De farveløse Krandske Kunstner fletter.
Og slig en Krands, saa bleg som Snee,
Den tør du byde Baarens Fæe?

Min Sang! var du en Rose skion,
Som stod med dine Purpurklokker,
En Gave fra Naturens Søn
Til Danmarks Huldgudindes blonde Loffer!
Dog nei — slig Higen var for stærk;
Hvad ligne tør Naturens Mesterværk?

Min lille Sang! var du paa hendes Bei
I Sommerlunden, fri fra Sorgen,
En blaanende Forgietsmigei!
Hun plukte dig maaskee, og tog dig med paa Borgen,
Og i et Glas, henjat af hendes Haand,
Dit Hoved boied du, og sedt udgav din Aand.

Dog jo, min Sang! — Kiærminde blaa,
 Det vorder du ved Hiertets Stemme.
 Skiondt dine Blade kun er smaae,
 I dig dog Trost og Boer, som ei kan Gudhed glemme.
 Saa iil til Sorgenfri, du kiender Veien nok,
 Og bland dig i den store Blomsterflok!

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1827.

Christian! hvergang din Fødselsdag September os bringer,
 Svulmer os Hiertet af Lyst, lokker mig Harpen til Klang.
 Baaren besjæler den quiddrende Fugl, naar Bækkene risle;
 Fyrsten er Baar for en Skiald, og hans Bevaagenhed Bæk.
 Trænger ei Frugten til Sol for at modnes? Trænger ei Træet
 Tidt i en vinterlig Storm til et beskyttende Læ?
 Hil dig, o danske Skiald! i Skjoldungstammen du finder
 Sol-Baar, qvægende Regn, Læ for den modnede Frugt.
 Lad da den lille taknemlige Fugl dig ikke, min Fyrste!
 Trætte, fordi den i Aar synger paa vanlige Viis.
 Kunsten ei her, men Villien blot, men Hiertet dit Bifald
 Skienke du mildt! Hvad Kunst virked, det eier du alt.
 Længst indviet, i Musernes Lund din Aand sig forlystet
 Ved hvert Skionhedens Værk: Rafael dypped for dig
 Penslen i Morgenroden; og Michael Angelos Strengthed
 Stor, som en Sirius, dig blinkte fra blaalige Nat.
 Phidias og Praxiteles dig Vysalserne sendte,
 Unge, fra Hedenold, stod de i Marmoret klædt.
 Herligt feires endnu det aldobrandiniske Bryllup,
 Selv i den farvede Kalk dvæled Athenernes Kunst.

Kiær da blev dig den klæssiske Grund, og selv af dens Jordbund
 Aftekrutterne du bragte til Gefions D.
 Bruneleschis Hvælvinger dig, den fiæffe Bramantes,
 Aanden mod Himmelen svang; smeltet den høiere steg,
 Da Pergoleses Toner, da Leos, hellige fyldte
 Kuplen med himmelske Lyd, Siælen med salige Haab.
 Men dit Fædreneland selv i Rom ei, Christian! du glemte.
 Thorvald Kunsternes Grav signed med Hamren, som Thor;
 Gøtherne seired igien: hvad barbarisk Fædrene fordum
 Sønderslog, ved hans Bud reiste sig yndigt paa ny.
 Da du sølte dig stioldungstolt, fra Fædrenelandet
 Hellige Minder dig klart stod i den natlige Drøm,
 Vinkte til Isfiorden dig hjem, hvor reist af din Fader
 Bautaftenenes Kreds pryded den hellige Lund.
 Gierne lytted du her til din Skialds oldprisinde Sange,
 Abent var Hiertet for hver ærlig og stræbende Kraft.
 Derfor hylde dig Kunst og Videnskab som Beskytter,
 Og paa din Fødselsdag ræktes dig Musernes Krands.

Vilhelm Peter Zeuthen.

October 1827.

I Livets Sommer stod saa smukt
 Dit Manddomstræ, sin Skabers Gre.
 Til Himlen foer din Blomst; sin Frugt
 Den skal i Evigheden bære.

Hvi vender sig vor Klagesang
 Til Fryd, naar vi dig atter møde.
 Du os bedroved første Gang,
 O elskte Vilhelm! da du døde.

Til Camma Rahbek.

Paa hendes Fødselsdag.

Til Fødselsdag en Bog at yde
Dig midt i Poesiens Skiod,
Det, fiære Camma! var at byde
Kun Bagerbarnet Hvedebrod.

Alt er din Hylde saadan proppet,
Saa der er ikke Rum til fleer;
Thi Rahbek har den overstoppet,
Saa den kan ikke taale meer.

Men byde dig, som venlig skienker
For hele Verden gierne Thee,
To slige Skaaler til — jeg tænker,
Den Gave lod sig bedre see.

Drif Sundheds Thee, som Sorgen sluffer,
Dig Himlen skienke Livets Band,
Og aldrig mangle Glædens Suffer
For dig og for din Ægteemand!

Sange for Metropolitanskolens Disciple.

Den 31te December 1827.

Choral.

Du, som tændte Kundskab's Kerte,
Blissdoms Fader! paa vor Bei,

Styrk det barnligunge Hierte,
At vor Stræben svigter ei.
Barndoms Blomst kun voger smukt
For at vorde Manddomsfrugt.

Flid og Dyd vor Lærer lønne!
Gierne lyde vi hans Bud.
For det Gode, for det Skønne
Aabne du vort Hierte, Gud!
At enhver som Dannemand
Værdig blier sit Fædreland.

Nytaars = Sang.

Et Aar igien er lagt tilbage,
Snart Midnatstimens Klokke slaar.
Hvor blev de af, de fagre Dage?
Hvor flygted hen det gamle Aar?
Nu, som de andre, dybt forborgent,
Det skjuler sig bag Tidens Slør;
Men Solen stiger Nytaars-Morgen,
Si Evighedens Straale dør.

End fældes kun vi saae det skønne,
Det Skuespil af alle bedst,
Med Maane, Sol, med Baaren grønne,
Med Sommerfrugt og Vinterblæst.
End selv som Blomster kun i Baaren,
Udsat for Stormene, vi staae;
Og kun som Dug vi kiende Taaren,
Der smiler paa Kiærmindeblaa.

O, Livets Fader i det Høie!
 Vær os at nyde dette Liv,
 At ei vi os for Stormen boie
 I vilden Strom, som svage Siv.
 Skienf Blomsten til vor Ungdoms Dage,
 Og lad den bære Manddomsfrugt,
 At, naar vor Alder seer tilbage,
 Den finder Gaven umisbrugt.

Skienf Lykke til det Aar, som kommer,
 Forældre, Søstre, Værer, Ven;
 Lad broderligt i modne Sommer
 Os ofte mødes frøe igien.
 Forsvunden Oldtid skal os lære;
 Det døde Sprog, den døde Helt,
 At virke til Fremtidens Ære
 For Livet ved det danske Bælt.

Sang for Musikconservatoriet.

Den 10de Februar 1828.

Himmelske Lyd! som en Engel med Vinger
 Flyver usynlig fra Gud du til Jord;
 Trosten du stærk den Bedrovede bringer,
 Glæden ved dig vorder dobbelt saa stor.
 Oldingen lytter — Grindringen klinger
 I dine mægtige, rolige Chor.
 Haabet ved dig sig til Barndommen svinger,
 Smiler igiennem det dæmrende Flor.

Himmelske Lyd! din Almagt vi hylde,
 Dig de uskyldige Glæder vi skylde,
 Vær da vor Folk, hvor ei Læben har Ord,
 Følg os i Livet, vær stedse tilstede,
 Væ med vor Munterhed, smil, naar vi græde!
 Maatte vor Røst, ei uværdig din Ynde,
 Gnes, Grato! med liflige Klang;
 Vær vore barnlige Stemmer forkynde
 Danemark Tak, som os vied til Sang.
 Himmelske Lyd! som en Engel med Vinger
 Flyver usynlig fra Gud du til Jord;
 Haabet ved dig sig til Barndommen svinger,
 Smiler igiennem det dæmrende Flor.
 Himmelske Lyd! din Almagt vi hylde,
 Dig vore reneſte Glæder vi skylde,
 Vær da vor Folk, hvor ei Læben har Ord.

Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1828.

Vor Amalias Fødselsfest
 Bilde vi ſaa gierne ſiunge.
 Alt for ſvage Digtertunge!
 Taushed tyder Glæden beſt.

Naar i venlig Pragt fremtræder,
 I ſmaragdengronne Skrud,
 Med de blomſtersmykte Klæder

Flora som en deilig Brud,
 Med den liliehvide Hud,
 Og med Morgenpurpur-Rinder,
 Straalehaar, i Zephirblæst,
 Og med Dine som Kiærminder —
 Feirer hun iblandt Hyrdinder
 Bor Amalias Fødselsfest.

Naar i Gry da Lærken hæver
 Solverrene Glædesflang;
 Naar med Susen Lovet bærer,
 Hviælende sin Sommerfang;
 Og naar Bækken giennem Bang,
 Hvor det røde Blomster staaer,
 Sender sine Belger unge;
 Og naar Rattergalen slaaer,
 Brisende Fyrstindens Vaar —
 Vilde vi saa gierne siunge.

Men naar Alnaturen selv
 Til den hulde Fæst bidrager:
 Luft og Mark og Fugl og Elv;
 Mon da Skialden ei forsager?
 Blid hun vel til Takke tager,
 Bor Fyrstinde, huld og god,
 Med den Bise, som vi siunge;
 Men i denne Overflod
 Taber du dit hele Mod,
 Alt for svage Digtertunge!

Og om du nu ogsaa tier;
 Om du din Taknemlighed

Ei i Dag at tolke veed
 Smukt ved Harpens Melodier;
 Glæden dig til Taushed vier —
 Troer du ei, Fyrstinden mærker
 Sin taknemligstumme Giest?
 O, for alle skionne Bærker,
 Naar sig Følelsen forstærker,
 Taushed tyder Glæden bedst.

Sange for det kongelige kiøbenhavnske Skydeselskab.

Den 31te Juli 1828.

Til Kongen.

Til aarlig Fryd os samler her
 En aarlig Fæst;
 Hver Skytte, som har Danmark kjær,
 Er Glædens Giest.
 Den gamle Leeg os tidt har mindt
 Om Hedenold,
 Da kiække Borger stod med Flint
 Paa Agerbold,
 Og stod for sit Land og sin Konge.

Fra den Tid hædred danske Drot
 Bort Borgerlag,
 Og hidreed ofte fra sit Slot,
 Som nu i Dag.
 Men ingen Drot var elsket meer,
 End Frederik,

Som fine Sonners Glæde seer
 Med Faderblik,
 Og sidder iblandt os som Fader.

Ja, Fredrik! fierde Christian du
 Os gav igien.

Sid længe, lykkelig som nu,
 Blandt dine Mænd!

Nu grønne Fugl i Luften blaa
 Kun naaer vort Skud;
 Men freidigt vi til Kampen gaae
 Paa dine Bud,
 I Alvor dig troe, som i Glæde.

Dog — Danmarks Engel spæver ned
 Med Fredens Trost,

Og Kampen flyer for Kærlighed
 Paa Danerhyst.

Thi Fredes Tid os gav paa ny
 Vor Konge viis;

Nu truer ingen Fremtids Skv
 Vort Paradiis.

Gud signe Kong Fredrik den Siette!

Fra den afgaaede Fuglekonge til Selskabet.

„Jeg nod, hvad kun de bedste Konger nyde,
 Jeg nod, hvad let ei nogen Konge nod:
 Den Fryd, som Ven blandt Venner her at byde;
 Ustyret Ro, da man mit Scepter brød.

Jeg kan, hvad end ei nogen Konge kunde:
 Forlade glad min kongelige Stand;
 Mit Kongedom, min Magt en Anden unde,
 Og synge: Leve værdig Eftermand!"

Saa Bøssel sang. Hvad kan vel bedre synge
 Den Fugledrot, som stander ved sit Maal?
 Hver Broder Held i denne Samfundsflynge!
 Det gode gamle danske Gildes Skaal!

Dampskibsfarten.

Du stærke Damp, usynlig i din Bælde
 Med Lynet i din Tordenfky,
 Som fordum monne Helteffaren fælde,
 Naar ud du sendte morderst Bly!

Kied af at dræbe nu, kied af at vække
 Den grumme Tvedragt, slumrer du;
 Kun for at drage fredelige Snekke
 Du fylder dine Lunger nu.

Gi over fierne Bove gaaer din Bane,
 Som Skibets med det høie Bryst,
 Der spiler sine Binger, som en Svane,
 Fra Verdenskyst til Verdenskyst.

Som Støtterogen høit i Orken over
 Det Folk, der drog til Canaan,
 Saa vinker du paa Østresaltets Bover
 Fra Raboland til Raboland.

Dg Freden følger dig, og Venstak følger
 Fra fremmed Stad til fremmed Stad;
 Dg over Hgirs rolig kuste Bolger
 Gaaer Qvinden med sin Husbond glad.

Ungmoen følger; og mens Dæffet gynger
 Til Skaane fra vort Herthedal,
 Et Chor af Ungersvende lystigt synger,
 Dg Sneffen er en Selskabsjal.

Ei mødes Svensk og Dansk meer som Fiender,
 De jamles til en Sommerfest.
 En venlig Bert i Svensken Dansken finder,
 Dg Dansken er en venlig Giest.

Ei meer fra Lübeck glubste Bullenweber
 Dg Marcus true Kiøbenhavn;
 Der smile muntre, fredelige Læber,
 Som i en Broders Fødestavn.

Du lille Post med dine magre Heste!
 Din største Gært er nu forbi.
 Bar dine Landeveie selv de bedste,
 Vi følge dog en anden Sti;

En Sti, hvor aldrig Broen sønderføres,
 Endskiøndt den aabner sig med Brum;
 Hvor der om Sand og Bakker Intet høres;
 Hvor toldes ei til nogen Bom;

Hvor ingen Regn os drevelig forfølger,
 Til Dynd forvandler tykke Stov;
 Kun Hiulet suser i de klare Bolger,
 Dg Seilet flygger som et Lov.

Hvor før Normannen — kun sin Landsmands Broder,
 Og mod hver Fremmed grum Barbar —
 Drog ad Europas store ferske Floder,
 Til Rædsel i sin Brynie svar;

Der glide nu den travle, blide Borger,
 Den gode Kunstner, Lærdoms Ven.
 Europa glemmer sine gamle Sorger;
 At haabe vover hun igien.

Naar Menneffene først hinanden kiende,
 Naar Benskab stiftes overalt,
 Naar Luerne paa Fredens Altar brænde,
 Naar Hævnens Ildblus vorde qvalt —

Da kan de bedste Jordens Vægter trives,
 Som trædes ned i fiendtlig Kamp.
 O, jelsomt! — at saa hurtig de oplives,
 Det skyldte vi en flygtig Damp.

Indskrifter til Transparenter

paa det kongelige Theater ved Illuminationen i Anledning af
Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Vilhelmines
Formæling.

Den 1ste November 1828.

Grato, Amor, Hymen.

At anden Sang i Dag du glemme,
 Grato! sving i Sky din Aand,
 Og lad din Lyra kjærligt stemme

Til Folkets Fæst af Amors Haand.
 Til Vilhelmines, Fredriks Ære
 Skal Hymen klar sin Fakkell bære.

Melpomene, Thalia, Terpsichore.

J Dag ei Melpomene græder,
 Hun skuer glad et henrykt Folk;
 Beskeden hun tilbage træder,
 Thalia være Glædens Tolk!
 Terpsichore med Musen dandse,
 Mens Danmark fletter Myrtekrandsse.

De danske Studenters Lykønskning til Kongehuset

den 2den November 1828.

Elstov, som til Jordens Glæde
 Smiler som en Engel skion!
 Danmarks Ungerisvende gælde
 Her din Lov med Christians Son.
 Venus, som med Hymen kommer
 J fortroligt Favnetag!
 Du vor Vinter gjør til Sommer,
 Og din Fakkell Nat til Dag.

Gamle Slot sig reiser atter
 Stort og prægtigt af sit Gruus;

Fromt for Alttret Fredriks Datter
 Knælte nys i Aegthuus.
 Nu ved Hymens hellige Flamme
 Favner hun sin Brudgom glad.
 Hil dig, oldenborgske Stamme
 Med det eviggrønne Blad!

I de muntre Festens Dage
 Stimler Hver til Kongens Slot.
 Ei Studenten staaer tilbage,
 Thi han elsker tro sin Drot.
 Sonner af de bolde Fædre,
 Som i tredie Fredriks Færd,
 Kiærlighed til Kongen hædre
 Steds vor Flid og vore Sværd!

Huus og Gaard og Tabernakel,
 Alt saa lyst i Aften staaer;
 Kun Studenten kom med Fakkell,
 Thi han har ei Huus og Gaard.
 Men langt meer end disse Kerter,
 Fredrik! flamme, troe til Død,
 For din Stamme vore Hierter,
 Som Taknemligheden bød.

Hør da, Konge! venlig atter
 Unge Skares glade Røst;
 Bonner for din Son, din Datter
 Stige fra de Danskes Bryst.
 Fredrik og Maria ligne
 Hver en Fremtids Kongeslægt!
 Elskte Brudepar velsigne
 Himlen med sin Varetægt!

Danrigets Lykønskninger.

Allegorier

i Anledning af Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse
Wilhelmine Marias Egteforening.

Gefion,

med Egelsev om sit Klædebon og med Roser i Haalet,
bringer Prindsessen en Krands.

Blandt alle Nords udstrakte Lande
Lod Gylse vælge Valhals Mø;
Da Gefion drog i sølvblaae Bande
Bort Siællands grønne Blomster-D.
Dens Bøgestov, et evigt Gierde
Mod Vinterstormen, er dig fiær.
Den Høi, hvor Frederik den Fierde
Sit Slot har sat, staaer dig saa nær.
Did ofte vende du tilbage!
Da kiender Hiertet intet Savn;
Lyksalig, som i Barndomsdage,
I Fader- og i Moderfavn.

Baldemar.

I Harnisk med Hælm, Sværd og Skjold.

Bed Bordingborg, høit i Naturen,
Sees Levning af mit gamle Taarn.
Nu staaer forladt og dunkel Muren,
Et muntret Slot var der tilforn.

Did tidt min Mand tilbagevender;
 Og ved hver Skioldungs Bryllupsfest
 Alfader mig fra Himlen sender,
 Og jeg er en usynlig Giest.
 I Aften synlig frem jeg træder,
 Betsignelsen er eder bragt.
 Jeg værne skal om eders Glæder,
 Og følger Brudgommen paa Jagt.

En Huldre.

Med Solvmors Slæb og Siv om Haarene.

Jeg kommer fra det gamle Leire,
 En Havets Mo, fra Isefiord,
 For Glædesfesten med at feire,
 Hvor Freias bedste Rose groer.
 En Lilie fra den Fiord jeg bringer,
 Hvor Danmarks ældste Bøge staae,
 Hvor Hroars Bolge helligt flinger,
 Hvor Heltens Bakker ei forgaae.
 Jeg kommer eder at velsigne,
 Gid I de bedste Slægter ligne!
 Hun rækker Bruden sin Lilie.

Den hvide Pige fra Moen.

Fra Moen I see den hvide Pige,
 Min Krands jeg bringer her til Held.

Jeg er en Aand, som Mange sige,
 Men Aanden fra det hvide Fjeld.
 Den Klint, som steil mod Himlen rækker,
 Den sender eder her sin Mo.
 Saa gierne see vi danske Snekker
 Ved Moens, ved Fjalsters, Laalands D.
 Besøg os ofte, Vilhelmine,
 Som jeg, en kongelig Blondine!
 Hun rækker sin Krands.

Skirner.

I himmelblaa Riortel, gylden Pandserplade paa Brystet,
 en Hielm med store brogede Binger, et Spyd i Haand.

Til Brindsen.

Fra Odinsø mig Odin sender,
 Den snelle Skirnir er mit Navn.
 Balfader strækker sine Hænder
 Fra Sky, og signer Axelhavn.
 Hvor Odin sad i fordums Dage,
 Der, Fredrik! sees din Fader nu.
 Til Skierm og Støtte for den Svage,
 Som han for Landet virke du!
 Hvergang din Daad os Held bebuder,
 Da glædes alle Balhals Guder.

Wgir fra Hlesø.

I mørkeblaa Dragt, med en Hifferaare i Haand.

Med broget Hielm af Muslingskaller
 Fremtræder Wgir, Havets Gud,
 I Christian Fredriks Hvitidshaller,
 At signe Brudgom, signe Brud.
 Saa længe som jeg Bølger vælter
 Fra Hlesø, fra min faste Grund,
 Igienne Danmark's skionne Bælter
 Og giennem stolten Drefund,
 Saa længe skal jeg stærk bevare
 Skjoldungen ved mit Konge=Ror,
 Bestierne Landets Kyst fra Fare,
 Og sende Snekker til min Fiord.

Gerda.

Med sorte Lokker og Halsbaand af Granater; hun er klædt
 i en sort Silkefirole, funklende med Rubiner og Edelstene
 af alle Farver, og har et Diadem paa sin Tøse.

Først Gerda var en stolt Jетinde;
 Men da hun ægted Hja=Freir,
 Sig monne Jøtherne forbinde
 Med Gøtherne, til fælles Seir.
 Nu broderligt Halvoen værner
 Om Østerfjaltets Søster=Der;
 Og ei sig trofast Jyde fierner,
 Hvor Danerfolket Blomster strøer.

Med Høitid feire Bryllupsdagen
Fra Ribe Jyderne til Skagen.

En Cimbrier.

Med lange gule Haar ned til Hosterne, over Harnisket;
Hielm paa Hovedet, Stridsøse i Haand.

En gammel Cimbrier jeg fra Marken kommer,
Fra Bøllsland, fra min Kæmpehøi;
En Oldtids Helt, en Nutids Dommer,
Til Jylland tidt min Aand langt over Alpen fløi.

Jeg mod Papius Carbo gif at stride,
Saa Scavrus flygte fra sin Leir;
Dg Romerne jeg lod i Græsset bide,
Til Marius vandt en listig Seir.

Tidt fløi min Aand til Gimbrien tilbage,
Dg altid glædte mig mit Følf,
Saa tappert som i gamle Dage,
Paa sadlet Ganger, paa bevinget Følf.

Særdeles hued mig den sidste Prove,
Da de dem viste Fædres Væb
Med Ransau og med Gyldeulove
Bed Høfstdt og ved Malplaquet.

Nu — da jeg kom igien — rundt herfæd Fæden;
Der ligned ingen Tordensky.
Jeg ei misunder dem Vykjaligheden,
Som blomstrer under Egens Ly.

I Balhal har jeg Freia lært at kiende,
Hun er saa skion, som Thor er stærk;
Ei mindre heftigt hendes Luer brænde —
Og kraftigt er Gudindens Bærk.

Mit Folk mig bad, at lade Stemmen lyde
For Kongen, for hans Born, som Landets Tolk:
Jeg kommer her som trofast Jyde,
Befiguer Skjoldungstammen fra mit Folk.

En Bornholmer.

Med en lille Gæffe.

Bornholm har fattige Demanter,
Dog, hulde Brud! forjmaa dem ei;
Trofast med sine Klippekanter
Den elsker, og den svigter ei.
Skiondt fiernet langt fra danske Stranden,
Vi ynder intet Udenlandsk.
Den største Fryd for Dannemanden
Er der, som her, at være dansk.

Snorro Sturleson.

Med Jarlering paa Kofte,
Med Sværd ved Hofte,
Med Dommerstav, med Bindet
I Gaarefkindet,
Den gamle Snorro kommer,

Den Heltedommer,
 Som samlede Nordens Sager,
 Hvor Hekla knager;
 Hvad Oldtids Skjalde sunge
 Med danske Tunge.
 Fra Islands Jofuldale
 Til Kongesale
 Min Aand sig hurtig skynder;
 Thi Hiertet ynder
 Den gamle Skioldungstamme,
 Og evig flamme
 Skal Islands ædle Bønder
 Fra Nord til Sønder
 For Isefiordens Konning.
 Idun sin Honning
 Steds i hans Bæger blande!
 Gid alle Strande
 Hans Faderglæde nyde!
 Gid hver udbryde
 Bed Hekla, som paa Sletten:
 Hil Skioldungætten!

En Grønlander.

Jeg føler ogsaa Borgerpligter;
 Jeg kommen er til Danmarks Der,
 At vise: Hiertet ikke svigter,
 At selv hos os ei Glæden doer.
 Tag denne Urt, som Solen klækked
 Saa sparsomt i min Sommer ud.

I Mossen den min Kyst har dækket;
Forsmaa den ikke, skionne Brud!

En Neger.

En lille Grund kun Danerkongen eier
Paa Africas, americanste Strand;
Dog vor Hengivenhed for ham opveier
Besiddelser af større Land.
Vi veed, han var den første Drot i Norden,
Som fri de sorte Brødre gav.
Vi elste ham, skiondt halve Jorden
Os skiller fra ham ved uhyre Hav.
Sin Datters Bryllup her han holder,
Med Christians ædle Son hun stander Brud.
Den stakkels Neger sine Hænder folder,
Og sender varmt for dem sin Bøn til Gud.

En Indianer.

Stor Kiærlighed til Danstien har
Hjst Asiens Folk ved Tranquebar
For Mildhed og for Venligheden.
Hvis Alle havde virket saa,
Behøved intet Sværd at slaae
Mod Oprør, for at vinde Freden.
I stamme ned fra Aser dog,
Thi Himmelen i eders Sprog
Jo kom fra Himalayabierget;

Og Mennesket, med Siælen fri,
 Jo nævne næsten J, som vi.
 Mod Landsmænd drage vi ei Bærget.
 Jeg bringer, høie Brudepar!
 En Krands, som Øst udklæffet har
 Med al sin Skionhed og sin Styrke.
 Sign, Brama! Fyrsten og hans Brud.
 Om end dig her de kalde Gud,
 Een Skaber vi dog alle dyrke.

En Genius.

Til Brindsessen.

En Foraarsblomst jeg her dig bringer.
 Hvad den betyder, vist du veed.
 Den faldt fra Sky paa Englevinger,
 Dens Navn er Søsterfærlighed.

Ei vil du glemme, Vilhelmine!
 De Dage ved Forældres Bryst,
 Da med den hulde Caroline
 Du deelte Livets unge Lyst.

O, see den venlige Fyrstinde,
 Hvor mild hun ved dit Bryllup staaer!
 Og hendes Glædestaarer rinde,
 Mens henrykt hendes Hierte slaaer.

Giem Søsterblomsten ved dit Hierte
 Med himmelblaa, beskedne Blad;
 Og, medens brænder Livets Kerte,
 J aldrig, aldrig skilles ad!

Biskop Absalon.
—

Absalon med Stav og Huc
Træder glad fra Nattens Bue,
For Skioldungers Fryd at skue.

Agelstad, som jeg har bygget,
Bed Skioldungers Bold betrygget,
Huldt af Fredens Palme skygget —

Agelstad mig lod for Thronen
Træde frem, som Skytspatronen,
Stemme med i Glædestonen.

Ewig tro mod Skioldungstammen
Brænder helligt Borgerflammen,
Deler eders Fryd og Gammen.

Himmel! vi din Fred nedbede,
At i „tredie Fredriks Rede“
Sværdet slumre trygt i Skede.

Alle fiendtlig-lede Trolde
Flygte langt fra disse Bolde
For de gamle danske Skiolde!

Herre! send din høie Gave,
Lad kun Bolden som en Have
Slynge sig om Byens Grave.

Modtag, kongelige Frænder!
Krandsen da fra disse Hænder,
Hvori Elskovsrosen brænder.

Axeltad har Arandsen flettet,
 Kongens Hiem har ei forgiettet,
 Hvad den Fædrene forjettet.

Cantate til Universitetsfesten

i Anledning af

Prinds Frederik Carl Christiaus og Prindsesse Vilhelmines
 Ægteforening.

Den 11te November 1828.

Chor.

O Kiærlighed, som evig boer,
 Hvor Aandens Glæder pryde Livet,
 En Maane for den dunkle Jord,
 En Morgenstjerne klar os givet,
 En Sol, hvorved hver Blomst udspringer,
 En Engel med de stærke Vinger!

Solo.

Barmt slaaer dit Hierte, Viisdoms Son!
 Du signer Kiærlighedens Naade;
 Dens rene Glæde blier din Løn,
 Naar du har løst den tunge Gaade.
 En sandet Drken, gold og heed,
 Er Ræddom uden Kiærlighed.

Chor.

Og derfor varmt til Gud vor Bøn
 Fra Videnskabens Haller stige

For Fredriks Datter, Christians Sø.
Nu glæder sig det hele Rige.
Thi, Fædreland! høit i din Fryd
Indblande sig vor Jubellyd.

Efter den theologiske Promotion.
Paa Fredriks, Vilhelmines Fæst
Religionen dem velsigne!
Thi Himlen skienker Glæden bedst.
Din Moder, hulde Brud! du ligne.
Gudsfrøgtig i din høie Stand,
Bær Monster for det hele Land.

Efter den juridiske Promotion.
Vor elskte Drot, som Baldemar,
Forjager Trældoms fæle Skygge:
Han paa sit Domhuus skrevet har:
„Med Loven skal man Landet bygge“.
Tænk, unge Frederik! som han,
Da signer dig dit Fædreland.

Efter den medicinske Promotion.
O, Lægedom med Haabets Røst,
Som sunkne Mod opliver atter!
Du er ei blot den Syges Trøst,
Men du er ogsaa Sundheds Datter.
Lad Sundhedsurten stedse groe
Blandt Roser for de hulde To!

Efter den philosophiske Promotion.
Hør Skarernes foreente Bon!
Da Viisdom aldrig os forlader.

Elst Videnskaben, Christians Søn!
 Fryd dig ved Kunsten, som din Fader;
 Som Frederik, vor elste Drot,
 Lad Lauren pryde Kongens Slot!

Slutningschor.

Klinger, I Harper! Muntre Floiter! klinger.
 Hæv dig, vor Aand! paa Glædens lette Binger.
 Troe for dit Held de danske Hjerter flamme,
 Oldenborgs Stamme!

Fredrik! Maria! glæder eder atter.
 Haabefuld Skjoldung favner eders Datter.
 Roser og Myrter, lysteligt indblandet;
 Frugter for Landet.

Herre! velsign dem med din høie Naade.
 Gsfteligt Monster skienke de os baade.
 Lykkelig, Danmark! skienk du dem et Eden,
 Saligt i Freden.

Til Kongen.

Med Heltedigtet Grolf Krake. 1828.

Naar jeg saae Grolf henride,
 Lyshaaret, faderlig,
 Ved sine Kæmpers Side,
 Da tænkte jeg paa dig.

Naar stort og blaat hans Die
Ham viste kongegod
Mod Ringe, som mod Hoie —
Dit Billed for mig stod.

Naar Slethed han forfulgte,
Men var den Edles Trost;
Gi Følelserne dulgte,
Som svulmed i hans Bryst;
Naar, billig i sin Tale,
Retsfærdig han mon staae
I giestfri Kongesale —
Da Frederik jeg saae.

Og sad Hrolf Krakes Skygge
Paa gamle Thing i Skov,
Da Fredrik saae jeg bygge
Sit Fædreland med Lov.
Stod han med Barnet lille,
Den høie Drot i Dan;
Saae jeg hans Taare trille —
Du elsker Børn, som han.

Saae jeg ham Hierter vinde
Bed reen Ustyldighed,
Saa selv hans fordums Fiende
Fik Helten fæer i Fred:
Du vandt en lige Seier,
O Fredrik! til vor Trost;
Thi Kongehiertet eier,
Som Hrolf, du i dit Bryst.

Dig elste dine Sønner
 I Hal, paa Mark og Thing;
 Thi dine Mænd du lønner,
 Som Hrolf, med gyldne Ring.
 Mig har du meget givet,
 Du hædret har din Skiald,
 Og til han mister Livet,
 Han tro dig elste skal.

Du faderlig modtage
 Da denne Heltesang!
 Hrolf kommen er tilbage
 Til elste Danavang;
 Ham ingen Farer true,
 Han smiler fiækt og trygt,
 Og andre Konger flue
 Paa ham med Hrefrygt.

Til Ove Malling.

3 et Exemplar af Hrolf Krage, 1828.

Du, som alt for et halvt Aarhundred siden
 Hrolf Krage læste, som din Ewalds Ven;
 Du, som gif stedsse frem med Tiden,
 Og blomstred sund og smuk med hver en Vaar igien;
 Du vise Olding! blide Fadergubbe!
 End føler du med danske Skiald,
 Naar Dvisten spirer grøn fra Herthadalens Stubbe,

Naar Harpen flinger høit om Heltedaa*d* i Hal.
 Modtag min Hrolf, og Tak, fordi du stienker
 Den faderlig Opmærksomhed til Lon.
 Du fine Føler! sunde Tænker!
 Tilgiv den Stolthed, at jeg kalder mig din Søn.

Collins Solobryllup.

Den 13de November 1828.

Dg nu en Skaal for den Dannemand,
 Som virker kraftigt for Fædrelandet,
 Dg hvad ei enkelt saa Mangen kan,
 Det kan han med, som han kan det Andet;
 Med Glid og Iver steds usfortroden,
 Dg Pligten tro, som sin Drot, til Døden:
 Den Borgers Skaal!

Hvad allervanskeligst i en Stat
 At ordne bliver; hvortil vi trænge,
 Som Olie paa vores Livs Salat;
 Dg hvad i Prosa man kalder Penge:
 Dem kan han tælle, dem kan han flytte,
 Som Klogskab bød, uden Egennytte;
 Ei Guldets Træl.

Hvad mere vanskeligt selv end Guld
 At ordne blier i Apollos Stater:
 En Kube selsomt af Bier fuld —
 I Prosa kalder man det Theater;

Det kan han passe, skiondt selv ei spille,
 Og Arbeidsbien fra Vandbi stille,
 Til Rubens Tarv.

Og hjælpsom er han, som Faa i Nord,
 Det Hver erkiender, det Alle vide.
 Ei er en Ben han af mange Ord,
 Men paa hans Ord kan man sikkert lide.
 Og jnelt han rækker, ved Armod's Klage,
 Sin Haand til Redning for mange Svage.
 Den Uedles Skaal!

Og derfor lønner ham Gud i Dag,
 Som han har lønnet ham hele Livet;
 I Hustrues kærlike Favnetag,
 Af Bornesloffen saa trindt omgivet.
 Som steds besteden, han vilde flygte
 Fra Kiøbenhavn, fra sit Bryllupsrygte,
 Til Søllerød.

Men Muisen finder ham ogsaa der;
 Hvis han kan ride, saa kan hun flyve;
 Uklonster ham og hans Hiertenskiær,
 Som begge fylde de fem og tyve.
 Med lige Held gid I dobbelt længe
 Blandt Bornepiger og Bornedrenge
 Jer Fæst fornye!

Hvo har Smag?

Hvo har Smag?

Holberg havde Smag.

Holberg? gammel Holberg? Jo, han har en god Dag.

Åf Bittighed en Stump,

Men væmmelig og plump.

Studenter mod Soldater de fegte jo med Bog,

Og hvad skal Jean de France i Sorte Christiansfrog?

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Plautus havde Smag.

Plautus? jelle Plautus? Han fare fun i Mag!

I Mollen var han Træl,

Det mærker man for vel;

Og plump var han, den Grobian, ei pyntelig, ei fiin,

Og alt for overdreven, paa vanskeligt Latin.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Aristophanes, det Plag?

Gud hielp ham! O, skynd jer, giv ham et Raffedrag!

Han quæffer som en Frø;

Som Hund han burde give.

Den Græker var en Giogler. Gid nu ham Tyrken flaae!

At Plato ham beundred, det kan vi ei forstaae.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Moliere havde Smag.

Moliere, Kammertieneren? Paa ham vi kaste Brag.
Malade imaginaire?

O, havde vi ham her!

Ja, hvor han lod sig raade ved Boileau, endin!

Men selv var han en Sganarel, en væmmelig Dandin.

Han passer ikke længere for Tiden.

Hvo har Smag?

Shakespeare havde Smag.

Shakespeare? gale Shakespeare? Det er et strandet Brag.

Han spased reent forkeert,

Dg han var ustudieert.

Han narres i Tragødien med Dødningbeen og Skæl,

Dg Falstaff i Comodien gaaer med i Fyrstehal.

Han passer ikke længere for Tiden.

Hvo har Smag?

Goethe havde Smag.

Nei, vi er i det Rene nu med den hele Sag:

Man holdt ham for Poet,

Det var i Taaget skeet;

Pustkuchen nu har pustet af Dinene vort Blaar,

Dg han kan bage Røge, som Goethe slet forstaaer.

Han passer ikke længere for Tiden.

Hvo har Smag?

Uwald havde Smag.

Uwald? salig Uwald? Til ham vi bær ei Røg.

Høit i Thalias Hiem

Hans Hoved stikker frem —

At sige over Logen, men vover han sig ned

Paa Scenen over Lamperne, da han sin Skiebne veed.

Han passer ikke længere for Tiden.

Hvo har Smag?

Det er en egen Sag.

Hvo rigtigt kan bedømme nu Smagen og Behag?

Lidt Flitterstads — det hialp!

Som Hunden sliffer Hvalp,

Bør Elegancen sliffe Thalias Foster reent,

Saa kommer sikkert Smagen, om end den kommer seent.

Den nok forbedrer sig med Tiden.

Karen Margareta Rahbek, født Heger.

Den 27de Januar 1829.

See Graveren i aarle Stund

I Dodens kolde, sneebedækte Have,

Han hugger i den frośnie Bund

Et Hul paa ny blandt de nedsiunkne Grave.

I klare Luft fra Taarnet Kloffen klinger,

Mens man en Kiste ned fra Bakken bringer.

Hvo kommer der ved sorgelige Giald,

Hvis Beemodstøner giennem Luftenølge?

En Præst, to Brødre med en gammel Skiald;

Det er det hele høitidsfulde Folge.

Han ønsked ingen Vidner til sin Klage,

Beskedent traadte Bennerne tilbage.

Thi Benner havde hun, som Faa,

Dg Faa, som Gamma, Bennerne fortiente.

De skal ei meer til dig paa Baffen gaae,
 Hvor Giestfrihed og Munterhed dem vente;
 Hvor yndig Vittighed, som Livet fryder,
 Dem strax paa Tærskelen velkommen byder.

Hvi dode du i Vintrens Kulde,
 Du, alle Blomsters kiærlige Beninde?
 Hvi maatte de, fremspiirt af Foraarsmuld,
 I store Krands sig ei omkring din Kiste vinde?
 Naar næste Baar den unge Rose kommer,
 Den boier sorgfuld Knoppen i sin Sommer.

Forladt man visne Grønning seer,
 Thi ei du vander meer de spæde Buske,
 Og maler ei med stærke Farver meer
 Paa hvide Bræt de fagre Blomsterduske.
 Hvergang din Hauge, Gamma! du besøgte,
 Da smilte Flora selv, og Bestenvinden spogte.

Men ei kun Blomsterbladet blev
 Dit Hierte kiært, du findrige Beninde!
 Det Blad, som Tænker og som Skiald beskrev,
 Det yndte du, som Roser og Kiærminde,
 Og Sproget kiendte du i hver en Farve,
 Der smykke Følelsen som Blomsterlarve.

Det er forbi. Nu staaer du ikke meer,
 Og danner smukke Skriin til Bennegave.
 I sidste, sorte Skriin jeg seer
 Dig langsomt bæres til de Dødes Have.
 I treti Aar du bar alt paa din Smerte;
 Ei nænte Dødens Haand at knuse store Hierte.

Dit stoffels Legem tær'des hen,
Lidt efter lidt forsvandt de sidste Kræfter;
Men Siælen var dog karst igien,
Og ei dit Mod gav slap for Angsten efter.
Og hvad til sidste Stund selv Qual ei kunde boie,
Det var dit herlige, dit tankefulde Die.

Det nedsank aldrig svagt og mat,
Det mægted ingen Piinsler at fordunkle;
Som Stiernen i sin sorte Nat,
Vi saae det giennem Lidelserne funkle.
Da brast det endelig ved Dødens Stemme;
Dets Engleblif kan ingen Ven forglemme.

Hvor meget sig forandred ei,
Mens Bassehusets Braa stod uforandret!
Jeg vandred paa min Ungdoms Bei,
Hvergang jeg ud til Digterhytten vandred.
Nu Tæppet faldt. — Dog nei, du fiære Stue!
End vinker venligt mig din Arnelue.

Der finder jeg min Ungdoms Ven
Paa Bakken, tæt omringt af Floras Dale;
Der skal endnu vi tidt igien
Med Kiærlighed om dig, vor Gamma! tale.
Naar ved dit Minde da vort Die flammer,
Som Stierne blinker du fra Himlen til dit Kammer.

Ja, Margarita! reen og klar,
Med alle Mandens Gyner, Hjertets Dyder,
Du var en Perle dyrebar,

Du var, hvad os dit elſkte Navn betyder.
 Vi ſees igien! Den fromme Tanke trøſter
 Din Mand, din Slægt, din Ven, din Broder og din Søſter.

Holbøll.

Fremſagt ved en Mindefeſt i det Dramatiſk-Litteraire Selskab,
 hvor den Afhøde havde været Medlem.
 Den 4de Marts 1829.

Vor Kreds! af, ſavner du igien
 En ædel Ven?
 Har Døden ham os rovet?
 Ja, fort er Jordens ſkionne Glæde,
 Og Tidens Krands
 Snart viſner, taber Lovet.
 Men, Fader! paa dit Almagtsbud
 Blev Evighed os givet,
 Og Siælen ſlagrer til ſin Gud,
 Naar Støvet taber Livet.

Vor Holbøll, viis og elſkelig!
 Hvo kiendte dig,
 Og ſtatted ei dit Hierte?
 Thi huld, ſom Flora, var din Aand;
 Hun ved din Haand
 Beſøgte Nordens Herthe.
 Et Tempel har du hende bygt,
 Det efter dig ſkal ſtande,
 Hvor alle Bærter blomſtre trygt
 Fra Jordens fierne Lande.

Som i et Trylleslot man der
 Kan finde hver
 Guds Urt, hvorum man leder;
 Der Palmen tæt ved Birken staaer,
 Og Granens Haar
 Berøre grønne Ceder.
 Der ingen Vægt er det formeent
 Bed eget Værd at gielde;
 Selv staaer i Bedet, luget reent,
 Den haardtforfulgte Nælde.

Vor Holboell! i Naturens Skiod
 Du Livet nød,
 Og lærte blide Sæder.
 Den Efterlevende nu staaer
 Bed sorten Baar,
 Og Venneøiet græder.
 Men Kiærlighed fortvivler ei,
 Og mild er Vennetaaren;
 Hift finder du en bedre Mai,
 Der blomstrer evig Baaren.

De smaae Guds=Engle mode dig
 I Himmerig;
 Med Blomster hver en Engel.
 Som salmet Blomst dit Hoved her
 Sig heldte; der
 Det kneiser paa sin Stængel.
 Der florer ingen Taagedamp
 Dit vennebulde Die;
 Thi Sløret brast i Dødens Kamp,
 Du skuer i det Høie.

Her var du os en sielden Ven;
 Saasnart igien
 Din Ege vi ei finde.
 Derfor skal ærligt Broderord
 I Broderchor
 Høit lyde ved dit Minde.
 Thalia mangel Glæde nød
 Med dig i Livets Scene,
 Og derfor klager ved din Død
 Den rorte Melpomene.

Til Kronprindsesse Caroline.

Mai 1829.

Hør, ædle, blide Kongemo!
 Hvad Skialden har at sige:
 Han hilser dig fra Land og D
 Og fra det hele Rige.

Imellem tusind Harpers Klang,
 Ved Baarens rige Gave,
 Forsmaaer du ei en ringe Sang
 Hift fra den fiære Have.

Jeg sætter under Træet mig,
 Som snart nu Blomster skyder.
 Dets Frugter sendtes os fra dig,
 Jeg veed, hvad det betyder.

Begeistret, Bacchus! i dit Haar
Du bærer tungen Drue;
En Laurbærfrands, Apollo! slaar
Sig om din Pandes Bue.

Men Carolines Kirsebær
Paa Laurbærfrandsen bøde.
Hun skienkte mig i fulde Kurv
Grindringerne søde.

Begeistret jeg min Harpe slaar
Til Carolines Glæde,
Og sjunger, hvad den unge Baar
Bød Skialden her at gælde.

Paa Jorden kolde Vinter laae
I stærken Pandserplade;
Der sunkled ingen Himmel blaa,
Der spired ingen Blade.

Kun Skyer frandsed dunkle Pol,
Kun Stormen høstes lyde;
Gi kunde selv den varme Sol
Sit tykke Jængsel bryde.

Da slagred hulde Freia ned
Til Hæfiord og Bæltet;
Og danske Fyrsters Kiærlighed
Har hele Jsen smeltet.

Da, Fredrik! dine Børn blev rørt,
Naturen smelt oplives;
Thi der, hvor Freias Arm har fiørt,
Kan Sne ei længe trives.

Da Frederik og Ferdinand
 Sin Viv, sin Brud omfavned,
 Igien sig Vaaren snelt indfandt,
 Og rigt erstatted Savnet.

Nu atter, hulde Kongemo!
 Vil du i Græsset finde
 Den blaa Viol, ved klaren Sø
 Den smilende Kiærminde.

Da du Kiærminden først forstaaer;
 Snart vil du Rosen bryde,
 Og vide, hvad i lyse Haar
 Dens Fletninger betyde.

Alfader hift din Glæde seer,
 Han smiler i det Høie;
 Thi ingen Blomst han elsker meer,
 End dit og Fredriks Die.

Kiærminden i sin Sommerbo
 Bel blaa forskionner Herthe;
 Men den er ikke nær saa tro,
 Thi den har intet Hierte.

O, hvilke Roser uden Tiorn!
 O, Fredrik og Marie!
 I skilles ei fra eders Born;
 Thi Frigga skal dem vie.

Bor Hyliding, Dronning! imodtag,
 Du Fædrelandets Smykke!
 Din og din Datters Fødselsdag
 Er een, som eders Lykke.

Alfader! sign et dobbelt Par,
Et dobbelt Held du give;
Og stor, som Folkets Glæde var,
Lad stedse Glæden blive.

Til mine svenske Venner.

Juni 1829.

Som lille Gut fra, Fredriksberg! din Vasse,
Jeg daglig saae den svenske Strand,
Med hviden Seil den Smukke,
Som drog til fjerne Land.

Naar Rattergalen hoit sin Foraars-tone
I Træet hæved, reen og klar,
Da Malmö med Landskrone
Jeg saae i slebne Glar.

Min Faders gamle Ven! du var fra Skaane;
Tidt har du om dit Hiem fortalt,
Naar Glands af kule Maane
Hen giennem Bogen faldt.

Og længe før som Svend jeg Saga kiendte
Med Asa-Thor og Hakon Jarl,
Mit unge Hierte brændte
For Gustav og for Carl.

Som fjerde Christian vare de mig fiære,
Som Rankau, Juel og Tordenstiold;

Ihi de var Nordens Vre,
Og Hver en Helt saa bold.

Til Politiken lidet da jeg kiendte,
Jeg kiender endnu lidt til den;
Men steds mit Hierte brændte
For Nordens store Mænd.

Bed Krig de vilde Slægter først sig nærme,
Der ellers ei blev sammenbragt;
Og Landet de befkierne
Med ufrivillig Agt.

De agte Fiendens Kiæthed, Heltetmodet,
Imens de vrede følge Thor.
Hvor Jorden suger Blodet,
En ædel Spire groer.

Humanitetens Vilie der sin Stængel
Har hævet af en blodig Grund,
Og Freden som en Engel
Staaer over Dresund.

Nu længer ei med dundrende Kartover
Staaer Christian ved sin høie Mæst;
Ei bære frosne Bøver
Carl Gustavs Kæmpelæst.

I Damp opløste sig den vilde Harmen.
End ile vi ved Røg og Damp,
Men kun i Broderarme,
Ihi der er ingen Kamp.

Og Svenskt og Dansk af samme Heltestamme,
Men af den lange Feide kied,
Forbinder Baldurs Flamme
Til Broder-Enighed.

Nu Kiøbenhavn og Malmö Venfskab stifter,
Mens Baaden er i flittig Brug,
Og Sveagvinden vifter
Farvel med hviden Dug.

Men jeg — o, alt for stor var denne Hæder!
J yndte Danerskioldens Sang;
Til Tak, for hvad han gavder,
Jert Høimod føler Trang.

Som svenske Boggur for Hrolfs Kræfe smeltet
Stod, da han fik den gyldne Ring,
Staaer jeg fra Danerbæltet
Paa svenske Folkething.

Men hør mig, Hertha! du, vor fælles Moder!
Hør, Axel! hvor din Kirke staaer:
Jeg elsker dem som Broder,
Saalænge Hjertet slaaer.

Hilsen til vore svenske Venner.

Den 28de Juni 1829.

Velkommen, Venner! til Danmarks Skov,
Hvor Bogen jvaler med bredden Skygge;

Hvor under Skioldungens Fader-Lov
Vi dyrke Kunster og Landet bygge.

Fra Stadens Mure

Til grønne Bure,

Befrandst af Agerens gyldne Fure,

Befkommen Hver!

I viste venligt os Giestfrihed

I skaanske Byer med de gamle Kirker.

Befkommen atter til Danmark ned,

Hvor Frigga Baaren sit Tæppe virker

Med røde Blommer,

Som friske kommer

Med dobbelt Skionhed igien hver Sommer.

Befkommen Hver!

Her risler daglig med lystig Jil,

Med Siv og Græsset til begge Sider,

Den rige Kilde, som Kirsten Piil

Engang opdaged i fjerne Tider.

Men Bandet drifke

I Dag vi ikke;

Det vilde slet sig blandt Benner stikke,

Som skienkte Viin.

I skienkte Viin, og I skienkte meer:

I skienkte Venfkab, ustromtetvarme.

Saa gierne derfor igien vi seer

Den skaanske Flok i vort Siolunds Arme.

Ei Dansken svigter

De giestfri Pligter.

Ihi Skaal for eder og eders Digter!

Den Uedles Skaal!

Caroline Amalia.

Den 28de Juni 1829.

Camoenen kommer i din Skov, Fyrstinde!
At see den Fæst, hvortil din Høitid byder.
Rubinen liig, din Morgensol frembryder,
Og Rosen vugger sig i Bestenvinde.

Langt mere skion end Rosen dog vi finde,
Indtagende! din Ynde, dine Dyder.
Naar med et venligt Smil du Folket fryder,
Er Himlen blaa, og Skyerne forsvinde.

Alt ofte lod paa dine Fødselsdage
Min svage Sang — o, lad mig atter quæde,
Amalia! du Christians, Folkets Glæde!

Lad en Sonet, en Blomst, dig ei mishage,
Indsluttet af dit Navn. Dit Navn den smykke!
Alfader skienke dig sin bedste Lykke!

Cantate

i Anledning af

Prinds Frederik Ferdinands og Kronprindsesse Carolinas
Ægteforening.

Opført ved Kiøbenhavns Universitets Fæst den 8de August 1829.

For Taler.

Chor.

Festlige Tone
Gienlyder atter.

Roserne frone
 Frederiks Datter.
 Nys Vilhelmine
 Smiled i Glandsen;
 Nu Caroline
 Flette vi Krandsen,
 Krandsen af Egen,
 Frodig og prud.
 Hil dig, vor Ferdinand!
 Bærdig din Brud!

Recitativ.

Vor Dagmar er hun, og, som Dronning Dagmar,
 Dansolket fiær. Natur og Venlighed
 Udstraaler af det kongelige Die.
 Man glemme maa Fyrstinden, naar hun taler;
 Men hvis en Hyrdepige talte saa,
 Hun vilde synes kongelig. Thi Adel,
 Naturens, Siælens Adel, Caroline!
 Staaer paa din Pande, smiler i dit Blif.
 Hil dig, vor Dagmar! Alle danske Hierter
 Lyfonske dig, du vene Kongemo!

Aria.

Vi frygted at miste
 Den yndige Mo Caroline;
 Men Blandværk ei friste
 Kan Følelser, rene som dine.
 Nei, aldrig os Glade
 Du kunde forlade.
 Da bandt dig til Danmark et stærkere Baand:
 Du rakte din Ferdinand Haand.

Chor.

Caroline! Ferdinand!
Fredrik! Vilhelmine!
Himlen Rosenbaandet bandt,
Froer vi hilsend Hine;
Nu med Jubel, Dammemænd!
Sjunger høit med Fryd igien:
Gud velsigne Ferdinand
Med sin Caroline!

Efter Taler.

Quartet.

Vor Ferdinand! dit Die
Er, som den Guldes, blidt.
Velsigne dig den Høie!
Dit Hierte valgte frit.
Den modne Manddom lærte
Dig kiende først din Brud;
Det Venstak, Tiden nært,
Da slog til Flammer ud.

Naar Rikærlighed med Tiden
Til Venstak overgaaer,
Det tykkes os, at Striden
Et heldigt Udfald faaer;
Thi Lidenskaber true
Den svage Stovets Barm,
Og slukke tidt den Lue,
Som brændte stærk og varm.

Men naar til Kiærligheden
 Sig Benskab hæve kan,
 Da vinkes til et Eden
 Lyksalig Biv og Mand.
 Da straalers Aftenrøden,
 Som Morgenrøden, smukt;
 Og, Elskte! først i Døden
 Blier eders Flamme slukt.

Slutningschor.

Nys bandt vi Violer til dig, Vilhelmine!
 Med blomstrende Brudgom, i tidlige Vaar.
 Liig Sommerens Engel nu du, Caroline!
 Med Roser og Myrter i Lokkerne staaer.
 O, herlige Sommer! livsalige Vaar!

Befigne jer Gud i den dobbelte Kiæde,
 Og nære den Jld, som opflammer jert Bryst.
 Til Danemarks Glæde, til Frederiks Glæde,
 Til Fryd for Maria, til Fremtidens Trost,
 Til vordende Slægters Beundring og Lyst!

Christian Frederik.

Den 18de September 1829.

Christian! fra Bragis og Givinds Oldtid
 Til den Festens Dag, da din Son for Freia
 Analed, lytted froe Skioldunger i Hal til
 Skialdenes Drapa.

Frederik Qvaden lønnede tidt med Fader=
Smil; Maria kom med de vene Døttre,
Naar Guldharpen toned, og Festens Krands
Møerne fletted.

Kunstens Ven! Amalia glad dig fulgte
Did til Romas Dal, hvor med Tidens Flugt, guul,
Gamle Tiber skynder sig sorgfuld langs ad
Sunkne Ruiner.

Men ei sørged du; thi som Sommerfuglen
Larven bryder, vidste du, Psyche folder
Ud af Sarcophagernes brustne Steenlaag
Evide Binger.

Men du tog af classiske Grund de Præg, som
Elio Malmets gav, og det skionne Billed,
Som Karfunklen glemte, medtog du; Graven
Skienkte dig Urner.

Men du levede varm for Naturens Skionhed.
Sydens muntre Genius med sin Cithar,
Med sin sødt-indsmigrende velske Stemme
Rorte dit Hierte.

Alpen hæved mægtig din Siæl. Din Hammer
Klaved findrigt stærken Granit og Porphyrr,
Hvor med Stenen glimter yndigt Metallets
Kgteforening.

Videnskab og Kunsten var steds dig hellig;
Dg som Daphnes Træ, som Apollos Laurbær

Bandt sig om Dørstolpen i Cæsars Forgaard,
 Bandt den om din sig.

Dog — for fremmed Kunst du ei Nordens glemte,
 Ei for Syd-Naturen du glemte Danmark.
 Derfor hylder Kunst og Natur din Festsdag,
 Venlige Skioldung!

Høsten hilser dig fro: den klare Stierne
 Funkler fra Blaahvælvingen ned til Jordens
 Åstre; dustende sig i Pragten blander
 Indig Reseda.

Cantate,

opført i Anledning af

den polytechniske Lære-Anstalts Indvielse, ved Kongens høie
 Nærværelse,

den 5te November 1829.

For Talen.

Chor.

Natur! du af din Fylde skienker
 Belsignelser til Jordens Son;
 Den stærke Forster, dybe Tænker
 Beriger du med værdig Lon.
 Den, som med Videnskabens Fakkell
 Nedstiger i dit mørke Hiem,
 Ham lønner du med dit Mirakel,
 Og Aander kan han mane frem.

Recitativ.

Ei længer Lynet slaaer i Hytten ned,
 Den floge Franklin twang det med sit Staal,
 Og Tordendampen, som før i Kartoven
 Befordred Heltens Død i Tusindviis,
 Nu slutter ind sig i et venligt Rum,
 Og fører frem den fredelige Snekke,
 Der avel ei af lunefulde Bind.
 Ei Trælledaad nedboier Bondens Ryg,
 Den stærke Biælke virker for hans Arm,
 Og Hiulet røres for de trætte Sener.
 En bedre Ploug nu furer bedre Jord,
 Hvor flogten Haand har nedlagt bedre Sæd.
 Det snevre Rum benyttes; dobbelt Kraft
 Fremvirker dobbelt Gavn for mindre Guld,
 Og Elementerne, der fordum rased
 Som vilde Jetter, tvinges nu i Rænker,
 Vulcan! og smedde lydigt i din Eise.

Sang.

Og Kunsternes hulde Gudinder
 Nu Arbeidet see med Behag;
 Hver glæder sig høit, naar hun finder,
 At Rytten forenes med Smag.

Som fordum i kraftige Hanse,
 Forædles nu Borgerens Værk.
 Om Jæsen faae Mestrene Krandsje;
 Ei Haanden blot længer er stærk.

Nu tænker den kraftige Bænde,
 Ei flottrer kun slittige Haand,
 Og Huusgeraad, Bygninger stande,
 Som vidner om Skionhed og Aand.

Chor.

Thi fiunger den venlige Muſe
 Til Vre for findrige Sands,
 Og ſætter paa Borgernes Huſe
 Sin høie, fin duftende Arands.

Efter Talen.

Sang.

Glaa, Hammer! paa dit ſtarke Jern
 Til Vre for vor Konge.
 Drag, Snekke! hen ad Volgen fiern
 Til Vre for vor Konge.
 Drei, Mølle! dig med ſnelle Hiul
 Til Vre for vor Konge.
 Volg, Ager! med din Hvede guul
 Til Vre for vor Konge.

Han ændſer Alt, han ynder Hver,
 Som virker, og ſom nytter;
 Thi Dygtigheden er ham fiær,
 Han Gliden underſtøtter.
 Fortienefter, ei Glitterbram
 Bemærker Fredriks Die;
 Thi om Velfignelfer til ham
 Vi bede fra den Høie.

Chor.

Som fierde Chriſtian han ſtaaer
 Og ſtøtter ſig til Sværdet,
 Og om den danſke Urtegaard
 Er hellig Troſkab Gierdet.

Alt trives i en kraftig Sol;
Thi lyder Harpens Tone.
Taknemlighedens blaa Viol
Sig slynger i hans Krone.

Til de danske Studenter,

som Ratten mellem den 14de og 15de November 1829 hædrede mig
med et Bivat.

Den, som Apol til Skjald har faaret,
Den nærer han med Baarens Kost;
Og selv i sildig Vinterfrost
Snøe Roser sig om Solverhaaret.

Den raske Ungdom er hans Folk:
Den klække Kraft, det Ynderige,
Den flinke Knøs, den skionne Pige,
Dem tiener daglig han til Tolk;

Den unge Moder med sit Noer,
Den muntre Gaer med sine Sønner.
Et Haandtryk og et Smil ham lønner.
I Skionhed er Naturen stor.

Men hærdes Hjertet, smaat og foldt,
Og vender Verden tidt ham Ryggen,
Da sidder rolig han i Skyggen,
Og harmes ei; thi han er stolt.

Naar kun sin egen Kraftløshed
En lunkne Sværm ham forekaster,
Og ham for egne Mangler laster,
Fordi den savner — Kiærlighed:

Da trøster snart han sig igien,
Paa ny den stemte Harpe klinger;
Den unge Mø ham Blomster bringer,
Og moden Frugt den unge Ven.

Men hvilken freidig Ynglingshob
Med største Hæder Skialden lønner?
Minerva! Moder! dine Sonner
Ham hilse med et Ratteraab.

Han spandt dem Hør af Freias Rok,
Han sang, hvad deres Hjerter ane,
Han bar som Yngling deres Fane,
Han har en Son i deres Flok.

Beslign, Apollo! deres Færd,
Og lad dem dine Laurbær bære
Til Fredriks og til Danmarks Ære,
Og gjør mig deres Venstreb værd.

Mallings Død.

Santate ved Universitetets Sørgehoitid den 23de Januar 1830.

Før Taler.

Chor.

Stemmer i med sagte Sørgetoner,
 Huld Grindring følge Strængens Klang!
 Som en Lustning i Cypressens Kroner,
 Venligt lyde du, vor Sang!
 Vi har tabt en Fader; men vi græde
 Bittert ei: han lod Naturens Arav,
 Oldingen gif til sin Herres Glæde.
 Fletter Krandsje til hans Grav!

Recitativ.

Sees Døden, hvøvlblaa som et Syn,
 At slaae sin Lee dybt i den Unges Hierte,
 Hvad heller dræber den med langsom Smerte,
 Da gysse vi ved dette Syn.
 Men kommer Døden
 Som Aftenrøden,
 Et Purpurglimt igiennem Skyens Bryn,
 Og vinker Frugten moden fra sin Stængel —
 Da strækker os ei Evighedens Engel.

Sang.

Edle Gubbe! vi dig flette
 Mangen Krands, saa frisk og grøn.
 Laurbærkrandsen først vi sætte
 Paa din Urne, Elies Son!

Helten med sit Sværd, sin Landse
 Briste du med sindrig Sands;
 Derfor Herthas Egefrands
 Binde sig i Daphnes Krands.

Dannemoer og Danneqvinder
 Føle dybt, som vi, dit Savn;
 Derfor Vilier og Kiærminder
 Vikles om dit elskte Ravn.

Borgerven! med kraftig Tone
 Fredens Bærf sin Noes du gav;
 Derfor skal en muret Krone
 Hvælve sig om Mallings Grav.

Chor.

Danmark! du hans Værd paastionner.
 Haand i Haand, med Taareglæds,
 Fletter, Fædrelandets Sonner!
 Om hans Grav en Broderfrands.

Efter Tælen.

Recitativ.

Hvad seer jeg hist?
 En Lysning giennem Skyens Mørke bryder.
 En Sværm af Aander
 Gaaer Oldingen i Mode,
 Hvem did Udodeligheds Engel bringer;
 Forsvundne Seklers store Siæle,
 Om hvem han talte Sandhedsord.
 See Adelsstein med Gulethingets Lov,
 Og Axel Erkebiskop med sin Krumstav,

Niels Lembak med sin Ploug, Juel med sit Flag,
 Med brudte Stavnsbaand vinker fierde Fredrik,
 Anna Golbiørnsen smiler, Tordenstiold
 Paa Skyen tumler fro, som før paa Bolge.
 Hvo nævner dem, de Myldrende, som stimle
 Nysgierrigt did, at hilse deres Talsmand?
 Men tys! To ædle Skialde møde ham,
 Det er Johannes Ewald, Thomas Thaarup —
 De trykke ham saa broderligt til Hjertet.

Sang.

Du var din gode Konge kjær,
 For Fredrik, Mallings! hoit dit Hjerte brændte.
 Du elsket, du beundret var af Hver,
 Som i fortrolig Kreds dig kiendte.
 Du Olding skion med Manddoms Mand!
 Dit Die funkled tidt med Ynglingslue;
 Og — med det blaa, det hvide Baand —
 Var du en Borger i din Stue.

Chor.

Fædrelandet sørger ikke;
 Skiont og langt og kraftigt var dit Liv.
 O, men paa din Grav med Beemodsblikke
 Stirre Sønnen, Døttre, Benneviv.
 Stor var dine Benners Skare;
 Mangen Søn en Fader mistet har.
 Hjertet evig skal bevare
 Din Grindring dyrebar.

Sangens Musa.

Digtet til en Melodie af Schall.

Du hulde Sang, min Ven i Livet!
 Kom, skienk mig din Fortrolighed.
 Du blev til Trost vor Længsel givet,
 Thi du bønholder Kiærlighed.
 Du saarer ei med stolte Kulde
 Den Barm, som ømt du smeltet har;
 Grato! Musa! Vennehulde!
 Thi vær mig evig dyrebar.

I Manddoms Aar, som modne Siælen,
 Du skienker Fred og Harmonie;
 Ei sølesløs, og ei for Kiælen,
 Ei alt for streng, og ei for fri.
 Den Samflangs Fryd, som Blisdom favner,
 Det Baand, som holder Livets Krands,
 Det finde vi, naar du os favner,
 Oplost er hver en Dissonans.

Da hylser meer ei Sorgens Ugle,
 Med Blomster dækt hver Tidsel staaer;
 Thi dine Roser, dine Fugle
 Forvandle Vinteren til Vaar.
 Usynligt er dit skionne Rige
 I Luften blaa, dit Ætherhav.
 Opsving mig ad din Himmelstige,
 Naar du har tonet ved min Grav!

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Uffungen i Skydeselskabet den 4de Februar 1830.

Blomstrer den varme, den kraftige Sommer,
Naar den med Frugt og med Roserne kommer,
Samles vi Skytter, som Skytter i Skov.
Fuglen derude paa Stangen os vinker,
Solverne klar til Belønning os blinker,
Lyftelig dundrer den stærke Kartov.

Kommer den strenge, den sneehvide Vinter,
Sættes i Krogen de træffende Flinter,
Dog vi forenes ved jublende Brag.
Kort efter Julens og Nytaarets Fester
Samles i Hallen de sønlige Giester,
Feire ved Bægret den færeste Dag.

Festlige Maaned, du Fyrste for Aaret!
Du til vort Held har vor Konge frembaaret,
Nordiske Vinter den nordiske Drot.
Blaat som din Himmel jo smiler hans Die,
Lyse som Sneen sig Lofferne boie,
Kraftig som Stiernen han staaer paa sit Slot.

Ofte vi saae ham vort Samfund at hædre,
Gierne han horte, som venlige Fædre,
Sønnerne svinge til Bagerets Lyd.
Elskede Fredrik! gid længe du være
Danemarks Lykke, som Danemarks Vre!
Intet fordunkle, vor Fader! din Fryd.

Frederik Mønter.

—
April 1830.

Atter Sørgeharpen flinger,
 Hyllet i det sorte Flor.
 Dødens Engel! paa de kolde Binger
 Hyppigt søger du vor Jord.
 Mangen Blomst har du os rovet,
 Mangen ædel Vinterblomst;
 Taareblandet og bedrovet
 Skue vi din Atterkomst.

Hvorfor søger du Minervas Tempel,
 Grumme Død! med igientaget Lyst?
 Har ei Evigheden sat sit Stempel
 Paa den Edles Pande, paa hans Bryst?
 Af, men Støvet kun tilhører Jorden —
 Vel, saa lad ham worde Støv,
 Men først længe glæde Norden
 Med sin Hæderskrones friske Lov!

Intet smelte kan den Grumme,
 Ogsaa Mønter kaldt for Leens Klang.
 Men ei Harpen skal forstumme,
 Sorgen trøster sig i Sang.
 Gvalds Ven! du saa ham Diet lufte,
 Tidt var du ham Fryd og Trøst!
 Gvalds Broder! ved din Aftekruffe
 Tæller dig en Skjalderøst.

Aldrig foldt og hierteløst du dyrked
Videnskaben, som den golde Mark.
Livet dig, Naturen, Kunsten styrked,
Gi din Lærdom var en visjen Bark;
Som et Træ med Marv, i skionne Bugter
Skød den mangel løvfuld Green,
Og nedsænkte sine Frugter
Over Oldtids Bautasteen.

Syden vinkte — du betragted
Gamle Tegn med Kundskab og Forstand,
Og en Borgia dig agted,
Som han agted Winckelmann.
I den svundne Tid du stirred,
Saae i gamle Kirkerister ind.
Gi dit skarpe Blik forvirred
Midnatssmaanens blege Skin.

Mangt et Billed du os hentet,
Lorte Støvet af med varsom Haand,
Hvad ei Nutid havde ventet:
Mærket af en svunden Aand.
Kirkefædrene nu hift dig skue,
Glade, Mønter! nævne de dit Navn,
Bringe dig ved Morgenrødens Lue
Til din Jesus i Apostelsavn.

Al, men ingen Høitidsfester
See dig meer blandt os med fromme Sind;
Ingen Herrens Tiener meer du gieser,
Som du selv har viet ind.

Paaskemorgens Klokke lyder,
 Kalder dig til Kirken ei paa ny — —
 Men den gyldne Sol frembryder
 Giennem sin fulsorte Sky.

Ja, livsalig er din Morgenrøde,
 Sødte Langfredags Minde svandt;
 Du paa den med Jesus døde,
 Og med hans din Paaske-sol oprandt.
 Signet være da dit Minde!
 Evighedens Blomst din Grav har dødt.
 Beemodstaaren kun skal rinde
 For din Ben og for din ædle Slægt.

Juni 1830.

Ja i Morgenrodens Purpur, see, til Himlen Skyen svæver,
 Som din Aand, forklaret herlig, til Jehovas Throne hæver.
 Hør Basunens Toner lyde, som med Salighedens Klang
 Sprænger Graven, og dig bringer til din Gud med Englesang.

Engle kappes dig at skue. Luther dig til Thronen bringer,
 Hvor paa dine Skuldre sættes Evighedens hvide Vinger.
 Absalon dig gaaer i Mode, svundne Tiders store Mand;
 Thi, som han, en Herrens Tiener var du for dit Fædreland.

Kiærligheden, Troen, Haabet hilse dig i Himlens Eden.
 Troen stienkte dig sit Anker, og sin Rose Kiærligheden.
 Rosen sig i Ankret slynger, du har naaet en sikker Havn.
 Og fra Himlen du nedsmiler salig i din Jesu Favn.

Ved Fru Maria Hornemanns Jordefærd.

Den 19de Mai 1830.

Med hellig Andagts stærke Mod
Du Jorden og dens Qval forlod.
De kiære Børn i ængstelig Klynge
Dig maatte Trost i Dødens Time synge;
Nu lyder atter ved dit Liig,
Hulde! den Sang, som kaldte dig.

Maria! smil en salig Trost
Fra Himlen i din Elsktes Bryst.
De brudte Blomster paa din Baare
Bedugged han med Sorgens stille Taare.
Ak, hvi forlodst du Børn og Ven?
Signe dig Gud! — Vi sees igien!

Sange ved Høitideligheden i Skydeselskabet

den 26de Mai 1830.

Kongen og Dronningen.

Naar atter Baarens grønne Vinge
Bedækker Bang og Mark og Skov;
Naar tusind Fuglesloiter flinge
Til Skionheds og Naturens Lov,
Da folder ogsaa Benskab ud
Indig sin Blomst, som Baarens Brud!

Den springer af sin faste Farve,
 Af Arel's gode, gamle Stad,
 Og slynger med forstfiellig Farve
 I Haugen her sin Bunterad.
 Og Blomster store, Blomster smaae
 Broderligt nær i Krandsen staae.

Som Baaren selv sin Kongelilie
 Forener med den bly Viol,
 Saa satte Fredrik's Fadervillie
 I Borgerfreds sin Kongestol:
 Vor Fredrik, vor Maria fiær
 Modtog en Plads iblandt os her.

O, takker Himlen, glade Brødre!
 Mens sønligvarmt hvert Hierte slaaer;
 Hun staaer som Mønster os for Modre,
 Han Mønster os for Fædre staaer.
 O, takker Gud, hver Danmarks Ven!
 Han gav dem deres Barn igien.

Den første Skaal, som Flora frandsjer,
 Nu for det høie Par bereed,
 Som søler: Kongens bedste Pandjer
 Er Undersaattens Kiærlighed!
 Hvor Glæden er de Danstes Giest,
 Er Fredrik's og Marias Fæst.

Brinds Christian Frederik og Brindsesse Caroline Amalia.

Bor Christian drog til Odins D
 Med ædle Liv;
 Men Gieson, Sielunds Gudemo,
 Har vaft hans Liv:
 Du gav ham Hierter's Sympathie,
 O Jødestavn!
 Han aldrig glemmer Sorgenfri
 Og Kiøbenhavn.
 Der smiled de blomstrende Dage.

For Videnskab og Kunsten flaaer
 Skioldungens Bryst;
 Men Borgerværdet ogsaa naaer
 Til Sielens Vyst.
 Bindskibeligheds stille Fryd
 Er Christian huld;
 Meer er ham kraftig Borgerdyd,
 End Rang og Guld,
 Og tidt har han skienket den Arandse.

Hans Aand er her blandt os i Dag;
 Hvor ofte sad
 Han venligt i vort Broderlag,
 I Borgerrad!
 Bestalende fra Læben lod
 Da Christians Ord,
 Mens Suttungs Drik i Bægret flød,
 Til Held for Nord;
 Og Skioldungens Ord os besvæled.

Amalia! Høystinde skion!
 Du Dannevir!
 Dig skienkte Gud til værdigst Lon
 For Christians Liv.
 Dig hilse kjærligt Sorgenfri
 Og Hølsstad.
 Sling længe dine Roser i
 Hans Egeblad!
 Vor Christian, Amalia leve!

Rahbeks Minde.

Cantate,

opført i Studenter-Foreningen den 16de Juni 1830.

Quartet.

Et venligt Billed til os seer,
 Fra Bæggen hist det smiler;
 Men gamle Rahbek ikke meer
 Nu til vort Samqvem iler.
 Ak, dybt i Graven hviler
 Vor Bens affælte Leer!

Chor.

Men med kærlige Krandsø vi pryde
 Faderens, Bønnens, Broderens Træk;
 Og vore sønlige Sange skal lyde.
 Harpe! kling, som veemodige Bæk,
 Over den Bolge, med venlige Klage,
 Ak — som aldrig vender tilbage;

Mens med kjærlige Krandsø vi pryde
Faderens, Vennens, Broderens Træk.

Recitativ.

Vi høre ham ei meer fra Lærerstolen;
Han fører os fra Skyggen ei i Solen,
Hvor Kunstens skionne Blomster staae,
Der aldrig visnede forgaae.
Den vise Gartner ikke længer
Gjør os opmærksom paa det fine Blad.
Nu Sorgens Lilie skiller Rasken ad,
Og paa hans lille Grav med Stikken hænger.

Sang.

Men aldrig skal en Sang vi synge
Til Vinens Priis i Broderklynge,
Og mindes, Rahbek! ei din Sang.
De friske Blomster af dit Lune
Skal ingen høstlig Kulde brune,
De spire skal ved Bøgerklang.

De skal med friske Farver dufte
I mangen Unglings Foraarsluste,
Og stemme Sielen glad og mild;
Med Lastens fine Gift ublandet,
For Kongen og for Fædrelandet
Opflamme Kiærlighedens Ild.

Efter Taler.

Sang.

Naar Janen os til Marken vinker,
 I Solen Bajonetten blinker,
 Dit Minde, Rahbek! for os staaer.
 Det Sværd, som rustent paa din Kiste
 Din Kiærlighed til Standen viste,
 Bar du i tretti Hædersaar.

Skiondt ikke du var vaabenøvet,
 Din Aand dog var i Faren prøvet,
 Begeistret var du for din Stand.
 Og gierne havde strag du Livet,
 Hvis Pligten kræved det, hengivet
 For Koning og for Fædreland.

Duet.

Videnskaberne vare dig fiære,
 I din Kundskab du satte din Være,
 Sad i den lille, skygfulde Krog,
 Glad ved den Vises sindrige Bog.
 Af, nu stande de herlige Skatte
 Støved', forladte,
 Savne den vittige, tænksomme Ven,
 Spredes vel snart, som Avnerne, hen!

Chor.

Han var en brav Student,
 Det er hans Monument,
 Og derfor skal Studenten hoit ham prise
 Med hæderlige Vise
 Til fildig Alder, velfortient.

Han Musers Jld i mangen Barm har tændt.
Og stod det ei paa Prent,
Vi vidste det dog alle;
Vi horte ham i Axelhalle.
Vor elskte Lærer var en brav Student,
Tafnemligt mindes vi ham alle.

Sange for Skydeselskabet.

Den 29de Juli 1830.

Til Kongen.

Vor Konge drog i Landet om,
Og hvor han kom,
Der smiled Egnen, stolt og mild,
Med Greet og Festensild;
Fra Limfjord ned til Eiders Bred,
Var Glæden med.
Og fro var mangen lille By,
Og takked Himlen høit i Sky,
Fordi dem signed huldt paa ny
Dit Blik,
Vor Frederik!

Og mangt et Sted, som før ei saae
Dit Die blaa,
Vist aldrig glemme vil den Dag,
Da Kongen sad i Borgerlag,

Dg drak ved Bacchi Purpurvæld
 Sin Riobstedes Held.
 Dg Fremtids Slægt vil skue glad
 Den Stol, hvor siette Fredrik sad,
 Dg krandse den med Rosenblad.
 Hver Egn
 Et Hæderstegn!

Men, Arelsonner! vi, som faaer
 Den Fryd hvert Aar,
 Hvor lyffelige, stolte maae
 Ei vore danske Hierter slaae
 Ved — Rose! Somrens Kongeblomst!
 Din Atterkomst!
 Du bringer Fredrik i vor Hal,
 Han lyder Faderhiertets Kald.
 Velsign nu ved Kartovers Skrald,
 Vor Fæst!
 Din høie Giest.

Til Dronningen.

Vor Dronning kær!
 Vi kan dig ikke skue nu
 Iblandt os her,
 Dog er tilstede du.
 Hvor Fredrik hædrer Folkets Fæst,
 Der er din Aand,
 Der steds dit Hierte Glæden fandt;

Uhyrligt Baand,
Men stærkt som Diamant!

Du sidder hist
Nu paa det kiære Kongeslot
Bag Lindens Qvist;
Men Knaldet lyder godt:
Kartoven dig fortæller høit,
Bed fulde Maal,
Maria! paa det gamle Sted
Vi drak din Skaal,
Og Frederik drak med.

Dit Lysthuis leer
Fra Bakken under Lovets Hang,
Dets Bindve seer
Hen mod vor Fuglestang.
Maaskee du venligt lytted der;
En Taare stod
For Danmark i dit Glædesblik,
Vor Dannebod!
Og for din Frederik.

Til Humaniteten.

Skrevet efter Julirevolutionen 1830.

De vilde gierne myrde dig herheden,
Guldsalige Engel! træde paa din Hals;

Men Kiærlighed og Freden
Er ei for Mord tilfals.

En billig Frihed kan os kun betrygge
For Barbariets Ravnensat;
„Med Lov man Land skal bygge“,
Har paa sit Domhuus selv en Konge sat.

For treti Aar et Folk, nedtrykt i Stovet
Af slappe Hovmods Overmod,
Al Borgerret berøvet,
Sig styrted i sit eget Blod.

Men arme Folk, henloft i Frækheds Snare,
Snart misted hver en ærlig Mand;
En nedrig Pobelstare
Blev atter dets Tyran.

Tyran og Pobel — hiin en Boaslange,
Som sluger levende sit Rov;
En Hydra denne: Hovederne mange;
Men begge uden Lov!

Gud frie fra begge! Oprør Krigen vakte;
Bedrifterne da veksled snelt,
Og Gieringen frembragte
En stor og fielden Helt.

Han døde Robinson. Men Adelskaren,
Som gif med Kræmmerkurven nys,
Kom hjem, da endt var Faren,
Og gav sig Broderkys.

Den gamle Jordom hæved Raffen atter,
Ketsfærdig Frihed blev forhaant,
Og Himlens ædle Datter
For intet Skieldsord skaant.

Man svor til Loven, men man brød den gierne,
Da man Kartoven fik i Bold;
Og bort man vilde fierne
Humanitetens Old.

Bastillen og Richelieu tilbage,
Det Kirken var, det var den Helgen stærk,
Som Ultra skulde tage
Til Monster for sit Bærk.

En indisk Kaste skulde nu fortrænge,
Som før, Fortieneste, Talent,
Begeistring skulde bort sin Harpe hænge,
Og Logn kun staae paa Prent.

„Skyd dem kun ned! I har jo dets Kanoner,
Skyd Folket ned, saa tier Folkets Ret!“
Saa lod de frække Toner
I Hovmodets sidste Spræt.

Kartoven skod — dens Lyd blev til en Torden,
Hvorved Tyrannen selv forsvandt;
Og Enighed og Orden
Igien et Fristed fandt.

Ustkyldige, som sank for Morderhænder!
I Overmodets Glavind brod;
Humaniteten tænder
Sin Fakkell ved jer Død.

Til Studenter-Foreningen i Kiøbenhavn.

Med Lyfispillet Trillingbrødrene fra Damask, 1830.

Halvhundred Aar alt af sin Livets Bane
 Den danske Digter saae tilbagelagt;
 Dog kunde han ei glemme gamle Bane,
 End randt ei Blodet i hans Aarer svagt,
 Med Ungdomsmød det blusjed paa hans Kinder,
 Og end han Harpen som en Yngling slog.
 Hans varme Følelse sig ei bedrog,
 I Andres Barm den vakte kiære Minder.

En Ynglingsflof af Landets ædle Sonner
 Et Bivat bragte ham hans Fødselsnat;
 Ved deres Ild for ham, ved deres Bonner
 Han folte sig hen i sin Ungdom sat.
 Ei agted han i Natten Sneens Kampe
 Med Stormen, og den kolde Vinter-Tis;
 Han stod i Østens Morgen-Paradiis,
 Aladdin kom, og vinkte med sin Lampe.

Det var ved Juletime just, den jøde,
 Minervas Sonner samlede sig hist,
 For i det vittigmuntre Svendemøde
 At glæde sig ved Mummespil, som sidst.
 Alt ofte havde denne Spøg ham gottet,
 Hvor Klogten sig med Skielmeri forbandt.
 Et gammelt Eventyr i Hu ham randt,
 Fortalt ham af hans Moder hist paa Slottet.

Dg neppe med sit Mørke var foribundet
Den hvide Januar med Stormens Gang,
Saa havde han alt Bei til Bagdad fundet,
Dg stod igien ved Leire med en Sang.
Med Masken for sit Ansigt venligt smiilte
Den brogede, den lette Phantasie;
Dg mangan Blomst paa kiendte Barndomssti
Fandt han igien ved Palmen, hvor han hviiilte.

Dg eder, Brødre! denne Krands tilhører,
Thi til min Digting mig besiaaled I.
Bag muntre Fabel sig kun Sandhed florer,
Den dækkes ei af mild Allegorie:
Stærkt ligne Mennesker paa denne Klode
Hinanden jo, med Ansigt, Hænder paa;
Men nogle Siæle store, nogle smaae,
Dg mange Hierter flette, mange gode.

Gid altid ædelt I hinanden ligne,
Som Ibad, Syahuf hinanden værd;
Da vil den store Fyrste jer velsigne,
Som svinger over hele Jorden Sværd.
Gid ingen gnidst Babekan eder saare,
Dg vise jer ud af sit Broderhuus;
Gid Lykken følge jer med fyldte Kruus,
Dg gid I kun maae fælde Glædestaare!

Skaal for de svenske Venner.

Studenter-Foreningen den 30te September 1830.

Videnskab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
 De kan Broen over Havet slaae,
 Og Brødre føle sig Minervas Sønner.
 Ei den Vises Tanke
 Meer i snevre Skranke
 Ringe Kreds kun glæder;
 Men til fjerne Steder

Videnskab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
 De kan Broen over Havet slaae,
 Og Brødre føle sig Minervas Sønner.

Syden seer ei længer med Foragt
 Dig, ædle Nord! nu, som Kæmpen i en Vænke;
 Du har atter vundet Verdens Agt,
 Thi du har viist, at du kan føle, tænke.

Gimbrer og Teutoner
 Ei fra Odins Zoner
 Storme meer med Torden;
 Nu er Fred i Norden.

Videnskab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
 De kan Broen over Havet slaae,
 Og Brødre føle sig Minervas Sønner.

Smaalig, kummerlig Gensidighed
 Et oplyst Folk med sit Blus ei meer kan blænde;

Kun een Forstiel vi at giøre veed,
Imellem Mennesker og Dyr paa Evende.

„Alle Hannibaler

Er Cannibaler.

Hvilken grusom Er!

Jeg blier ved min Lære:“

Videnskab og ædel Kunst formaae

At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;

De kan Broen over Havet slaae,

Og Brødre føle sig Minervas Sønner.

Fylder Bægret nu i festlig Stund

Med trofast Bryst, og med Jld i glade Blikke!

Mimers Børn fra Upsal og fra Lund!

Jer Skaal vil Axelstad-Studenten drikke.

Venligt Dresundet

Har os nær forbundet.

Aldrig det os skille,

Mens detsølger trille!

Videnskab og ædel Kunst formaae

At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;

De kan Broen over Havet slaae,

Og Brødre føle sig Minervas Sønner.

Til Charlotte Dehlenschläger.

Mit elskte Barn! jeg fandt mig taaligt i,
At du for nogen Tid forlod de Kiære.

Ei spørre vilde jeg din Blomstersti;
 Hvi skulde jeg din Fredsforstyrrer være?

Du borte var. Saa venligt Solen leer
 I Hiørnestuen — dog forsvandt ei Sorgen;
 Dit Sytoi laae i Bindvet ikke meer,
 Du kom ei ind at hilse mig Godmorgen.

Dog blev jeg rolig. Ak, men da jeg saae
 Pianofortet, da jeg det berørte,
 Da randt min Taare, og jeg tænkte paa,
 Hvor tidt jeg her din skionne Stemme horte.

Det staaer forladt. Nu du min Digteraand
 Ei med det søde Trylleri forlyster;
 Nu paa Tangenterne med uvant Haand
 Kun spiller mig en Sang din lille Søster.

Reis lykkelig! Favn mig til næste Aar,
 Saa vil jeg Savnet og min Længsel glemme.
 Naar Rattergal igien i Bogen slaaer,
 Da lyder kjærligt mig Charlottes Stemme.

Hun kom igjen. Da klang den hulde Røst
 Mig atter yndigt — men kun nogle Dage;
 Da drog hun til den ubekiendte Ryst,
 Hvorfra man aldrig kommer meer tilbage.

S a n g
for det Dramatisk-Litteraire Selskab
til dets Halvhundredeaars-Fest.

Den 24de November 1830.

Halvhundred Aar som Drømmen svandt
Med Tidens Flugt;
Men man kan ogsaa drømme sandt,
Og drømme smukt.
Her Benskab, skyldfri Munterhed
Var ingen Drom,
Og derfor see vi freidigt ned
Ad Tidens Strøm,
Der fierned de flygtige Dage.

Alf tynde Skierme blot bestod
Bort Selskabs Borg,
Og Phantasiens lette Flod
Gav Glæde, Sorg;
Dog disse Skierme, bygt i Hast,
Stod trygt i Dan,
Mens mangen Vold og Fæstning brast
I fremmed Land.
Der rysted de stærke Coulisser.

Skiondt Politiken kiender lidt
Til Poesie,
Var den i sine Digte tidt
Langt mere fri:
I hver en Scene veglet blev,
Ei Noget stod;

Dg Mars Tragodierne skrev
 Med Borgerblod.
 Men rolig stod Hallen i Sielund.

Gid den igien halvhundred Aar
 Uroffet staae,
 See mange blonde, sorte Haar
 Som solvergraae!
 Som vore Eldste glædtes her,
 Vi glædes vil.
 I Livets virkelige Færd,
 I Skuespil
 Foreen os, o Danmark! som Brødre.

Den gode Smag.

Den gode Smag — det er en herlig Sag;
 Men sieldent finder man den gode Smag.
 Hvoraf det kommer, vil jeg eder siunge:
 Fordi ei træffe sammen just saa let
 En saftig nærende, vellavet Ret,
 Og saa en sund, en ufordærvet Tunge.

Som det gaaer Legemet, det gaaer vor Aand;
 Vi sammenholdes ved et Tryllebaand,
 Som Bæjere af Idealers Rige.
 En Gienstand Kræften først maa virke paa;
 Og kun forståes af den, som kan forståe.
 Her hedder Rige det, som steds, for Rige.

Bed Phantasie, ved Følelse, Forstand,
 Bed Vid, ved Ild en Digter virke kan;
 Men disse Evner skal af Evner fattes.
 Det kolde Bryst koldt byder Ilden Trods,
 Forstanden aldrig agtes af en Klods,
 Og uden Phantasie hvert Billed mattes.

Luf Bindveeskodder i en Malersal!
 Og til den bedste Kunstners store Qual
 Forsvinde brat i Mulm de skionne Farver.
 Det Store da blier lige med det Smaa;
 I Mørke synes alle Ratter graae,
 Man leger Blindebuk med tomme Larver.

Man tidt har flaget over slette Kunst,
 At den forfængelig blev idel Dunst —
 Vel sandt! Men de, som over Smagen vaage,
 Hvor ofte flagede de med falske Mund!
 Critikens Bygning stod paa fugtig Grund,
 Og der udflekkedes den værste Taage.

Forfænglighed! Fordom! Pedanterie!
 Jeg vilde gierne bede jer: o ti!
 Hvis det jer muligt var, at holde Munden;
 Den slette Kunst I komme vel tilpas.
 En broget Harlekin, en faad Bajas —
 O! begge skade faare lidt i Grunden.

Beundre taabeligt et aandløst Bærk —
 Den Daad er slem, men den er ikke stærk,
 Og Skrobeligheds Synd bør man tilgive.

Men med sin Hovmod gaae for fulde Seil,
 Og dadle sund Naturlighed som Feil,
 Det kan den bedste Frugtbarhed fordrive.

Spidsfindighed selv vrager gode Kost —
 Ondskab, Misundelse som Nattesrost
 Paa Træet falder, dræber spæde Knopper.
 Saa kommer Summer-Heden — gode Gud!
 Græshopper, Orme flækker Somren ud —
 Og snart paa Marken staae de nøgne Stubber.

Det let opdage kan et stærket Blik:
 Slet Kunst fordærver — mere slet Critik,
 Som blind, forvoxen, gjør sig selv til Dommer.
 Den svage Kunst kun famler som et Barn,
 Den sig forvikler i sit eget Garn,
 Og Rimen smelter snart, naar Solen kommer.

Men Oprør i de skionne Musers Land
 Af en vantreven, kaad og sfiærv Forstand,
 Som daarer Mængden med sin Kiendermine,
 Som fræk bedømmer Alting — Rub og Stub,
 Letfindig i sin Jacobinerklub,
 Og slæber Ustyld til sin Guillotine —

Det skader meer. I Musers Tempel gaae
 Da Ingen uden Bryllupsklæder paa,
 Det rene Hiertes ædle Bryllupsklæder!
 Hvis ei, forvises han fra Lyset brat,
 At skære Tænder i sin egen Nat,
 Men ei med egen Sod at plette Hæder.

Niebuhr.

Januar 1831.

Europas Himmel graaner Aar for Aar,
 Og Aandens Lys hendoer i skumle Sky;
 See Videnskabens Sol for Natten flye!
 Hvor nys var Aftenrøde, Taage staaer.
 Geniets Carlsvogn i den mørke Nat
 Snart ruller længer ei paa skionne Hiul;
 Og Orion, i Flammerustning gul,
 Ei klarer Mulmet — som en Tanke brat.

Men længe smerted Muser ei et Tab,
 Som Niebuhrs Død. Han var et Kæmpelys.
 Skiondt ofte Sygdom trued ham med Gys,
 Han brændte mægtig for hver Videnskab.
 Opfødt ved Daddelsfrugt i Morgenland,
 Han drak af Kilden, hvor Ferdusi drak;
 Han i sin Vandringstaske Blomsten stak,
 Og tog den gierne med til Tiberstrand.

Og Agt han nu med Flid paa Runen gav,
 Som ruged over Romerheltens Been.
 Han læste findrigt paa den brustne Steen
 Og paa hvert grønsværdækket Architrav.
 Nys Sandhed han i Eventyret saae,
 Nu blev Historien ham Eventyr;
 Og mangt et Træk skarpsynet han fornyer,
 Som selv en Livius ei tænkte paa.

Hvo troer, at han, som Smag i Digtning fandt,
 Som lytted barnligvort til Bæffens Fald,

En Mester ogsaa var i brudne Tal,
 Og regned trods den koldeste Pedant?
 Dog var det saa. Thi Alt, hvad mægtigt ind
 I Livets Samfund greb til Binding, Tab,
 Det rørte Niebuhrs Aand til Mesterstab,
 Det vakte Verdensvennens Tankefind.

Man brugte ham. Og smilte han sig forstod
 Paa Solvet — paa den Bind, der ei slaaer feil,
 Der høit opsvulmer Handelsflibets Seil —
 Det borgerlige Legems Riid og Blod.
 Med sikker Daad han virked, hvor han kom;
 Men Videnskaben atter Seier vandt,
 Sin Cicero i Aften han gienfandt,
 Og moderligt ham vinkte gamle Rom.

Ei meer Politiker, Beregner flog —
 Heilærer han i Skolen atter stod;
 Misundelig ham Døden ei tillod
 At ende sin udødelige Bog.
 Han var en Danske, født i Kiøbenhavn,
 Og gamle Danmark var ham altid kjær;
 Og derfor lyder Danerjungen her,
 Og Mnemosyne glemmer ei sit Savn.

Schim m e l m a n n.

Februar 1831.

Solyst! yndigt over Bandet
 Grøn du smiler høit fra Landet;

Mange Danske tidligt, silde
 Dreied snelt forbi din Kilde,
 For i Baarens lyse Leire
 Herthas Atterkomst at fejre.
 Indige blandt danske Steder!
 Kildenympkens Die græder
 I din Lovsal, Taarer rinde
 Ved et kjærligt Ungdomsminde.
 Men i Fald du meer vil græde,
 Hamadryas! græd af Glæde:
 Schimmelmänn har Palmen vundet,
 Hissjet har han atter fundet
 Sin Emilie, Charlotte
 Langt fra denne dunkle Grotte.

Da Emilies unge Hierte
 Brast i Kampens sidste Smerte,
 Bilde hun en Blomst ham række;
 Men da skjulte Dødens Dække
 Hendes Blik — og uden Klage
 Sank den Indige tilbage.

Som en Olding, kort før Døden,
 Drømte han: i Morgenrøden
 Stod Emilie; hun rakte
 Blomsten atter. Dagen vakte
 Drømmeren, just da han tænkte
 Bist at gribe, hvad hun skienkte.

Hulde Varsel! Himlens Engel
 Vinkte med sin Liliestængel.

Lilien er en Rose vorden,
Skion som ingen Blomst paa Jorden.

Kiære Solyst! saa alene
Staaer du nu bag dine Grene.
Brat dit Trylleri forsvinder.
Siig, hvor jeg dig atter finder?

Og hvad er da vel at tale.
Meget om sliq Sommersvale?
Gives der ei tusind Steder,
Hvor man til en Stormand træder,
Som ret venlig i sit Eden
Deler Overflodigheden,
Festens Glæder, Livets Fylde
Med de Skarer, som ham hylde?

Stille, Dadler! stille, stille!
Længe vel vi vente ville,
Før igien, til Edles Gammen,
Slige Stierner funkle sammen.

Statsminister, Digter, Tænker,
Fri for alle Fordomslænker,
Sund, dog om for Andres Smerte,
Munter, med et Englehierte,
Følsom, som en Mo i Baaren,
Diet skarpt, men mildt af Taaren,
Takkefuld, i Buisdom kyndig,
Lille, bleg, og dog saa yndig —
Saadan ind til os han traadte,

Og et Bennesmiil forraadte
Al den Godhed, Hiertet gientte,
Som til Glæde Flokken stemte.

Saadan staaer han for mit Die
Hift paa Siolunds Blomsterhoie.
Blikket med Begeistring brænder;
Videnskabens, Kunstens Kiender!
Videnskabens, Kunstens Dyrker!
Mangen Unglings Mod du styrker.

Ogsaa mit du styrked, hæved;
Da min Knop i Stormen bæved,
Banded du dens Rod, og satte
Huldt i Sol den fast Forladte.

Derfor aldrig nogen Sommer
Paa sin grønne Binge kommer,
Hvor jeg ei med Mindets Glæde
Vandrer til dit øde Sæde,
Tænker henrykt der i Lunden
Paa den Fryd — som er forsvunden.

Naar en Vind i Krattet hvisler,
Naar dernede Kilden risler,
Naar en Sky hen over Søen
Nærmer sig saa langsomt Den —
Troer jeg, Schimmelmänn! at skue
Dig i Aftenrodens Lue.
Stolberg dig og Klopstøck bringer
Smilende paa Englevinger.

Recitation og Sang

i Anledning af

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag,

fremført og sunget paa Sorgenfri Slot, ved Festen den 18de
September 1831, af Musikconservatoriets Elever.

En Ungling.

Tor en Ungdomsflokt vel vove,
Neppe traadt af Barndomsaar,
Sig at nærme Herthas Skove,
Hvor Skjoldungens Visthuus staaer?
Mon vel Christian fornemmer
Vore Toneris svage Klang?
Tor vi blande vore Stemmer
Med en kraftig Folkesang?

En Pige.

Christian vil Stemmen høre,
Han vil Sangen ei forsmaae;
Thi han laaner venligt Dre,
Som til Store, saa til Smaa.
Arandsen om hans Fyrstetinding
Gi bestaaer af Laurbær blot,
Svert et Blad i Blomstervinding
Klæder ham om Loffen godt.

Unglingen.

Nei, jeg vover ei at tale
Til den store Kunstens Ven,
Som fra fjerne Fjeld og Dale
Drog til Danemark igien.

Bed Apollos Alterflamme
 Luttred han sin sieldne Smag;
 Nei — jeg vover ei at stamme
 Toner paa hans Fødselsdag.

Pigen.

Ru velan! saa vil jeg finde
 Veien til hans Hierte da.
 See den venlige Fyrstinde
 Caroline Amalia!
 Hvis hun naadigt laaner Dre
 Til et velmeent Hierteqvad,
 O! saa vil os Christian høre;
 Ei han negter, hvad hun bad.

Ynglingen.

Dnsket, som i Solens Bue
 Ofte frygtfjont mangler Ord,
 Til dit Lys paa Himlens Bue,
 Hulde Maane! sig betvoer.
 Tal da for os, Caroline!
 Tor vi feire Christians Fest?

Pigen.

Venligt smiler Begges Mine!
 Syng nu hver, som hver kan bedst!

Chorfang.

Christian, som elsker de yndige Muser!
 Muserne dale kjærligt paa Skj.
 Om end paa Sletten Boreas bruser,
 Vil han for Høitids Harperne flye.

Kunsternes Himmel fælden kun regner,
 Solpurpur sees i Gry og i Dvæld;
 Saaende Tidsler, dækkende Bregner
 Bøge, Castale! flet ved dit Bæld.

Kunstens Beskytter! elskede Fader!
 Christian! vi signe glade din Fæst.
 Der hvor ei Magten Skionhed forlader,
 Der er Apollo Glædernes Giest.
 Christian! din Høitid rørte vi feire,
 Feiret jo blev den steds, hvor du kom;
 Ønsket, som stiger høit nu fra Leire,
 Høit over Alpen lyder fra Rom.

Oldenborgs Stamme! Egen i Dalen!
 Kunsternes Ranke Bullen omjvæder.
 Lunden har Blomster, Billeder Salen,
 Harpen har Toner, Skialden har Ord:
 Alt sig til Christians Hæder forene,
 Eldgamle Slægters værdige Søn!
 Dan! ved din Gravhøis mosegroede Stene
 Breder sig Lauren frodig og grøn.

Nicoline Reinhardt, født Hammeleff.

December 1831.

En Due blid, med Smaae, med elskte Mage,
 Ved yndig Nøisomhed du Glæden fandt;

Da slagred du mod Himlen og forsvandt,
Og lod dem trostesløse her tilbage.
Ei trostesløse — selv i Dødens Strid
En Due blid!

En Kvinde bold — af, nu den Kreds berøvet,
Med hvilken Livets skionne Blomst du brød;
Hvem, Elskte! første Gang du ved din Død
Har viist Koldsindighed og gjort bedrøvet!
For sandt hver Ven, som græmmed sig,
Sin Trost hos dig.

Dit Liv svandt hen, som Bækken, naar den rinder
Med Demant-Klarhed over hviden Grund:
Lidt efter lidt udtørredes dens Bund,
Men himmelblaa staaer Randen med Kiærminder.
Selv hver en Blomst du plantet har,
Dø dyrebar.

Du ædle Husbond, holde Normand, græder,
Forladt — af, i din Bornerad!
Thi tom er Stolen, hvor hun sad;
Men hellige dig vorde disse Steder:
Reliquier, i elsket Egn
Et Mindetegn!

Og, kiære Smaae! Bedrovede! jer troster:
Hun har jer ikke plat forladt;
I Moders Sted hun har indsat
Sit Livs Veninde — hende værd — sin Søster.
Hun leder jer i Nicolines Aand
Med Moderhaand.

Men, Brodre! vi, som skatted hendes Dyder
 I Hallen her, hvor mangt et vittigt Ord
 Fra yndig Læbe lod ved Vennebord —
 Ved hendes Kiste nu vor Taare flyder;
 Men bittert ei — den rinder jød
 Ved salig Død.

O du, som yndte Skjaldens Hjertetale,
 Og naar hver Pligt var opfyldt først,
 Dig gierne lædsked Sjælens Trost
 Med rene Draaber af Castale!
 Dig planter jeg paa Dødens Bei
 En Glemmigei.

Den korteste Dag i Aaret.

Til Anders Sandoe Drsted paa hans Fødselsdag.

Min Anders! det dig tidt fortrød,
 At jeg dig intet Garmen bød
 Paa Dagen, da du først fik Patte;
 For altsaa ei at ærgre dig,
 Vil jeg i Dag anstrenge mig,
 Og dig paa Timen et forfatte.

Vel Fødselsdagen gjør dig Tort,
 Du veed, den kom med dig tilkort,
 Saa kort en Dag har Ingen levet.

Hvi hyller den sig mørk i Ven?
Mon den sig skammer for sin Søn?
Det er dog alt for overdrevet.

Du debtes jo dog til en Christ,
Endskiøndt du siden blev Jurist,
Og monne Præstefiolen vrage.
Men trost dig, Anders! viid, min Ven!
Du fødtes kun i Dæmringen,
For Mørket kraftigt at forjage.

I gamle Dage gif man op
Hiin korte Dag paa Fjeldets Top,
Og saae, hvor Solen af var vorden.
I Mørket blev man angst og bleg;
Man slagted Mennesker og Dværg,
For at forsjøne den med Norden.

Tak Gud, du dengang ei blev fød!
Da var du nu alt længe død,
Da drak vi ei din Skaal i Vinter;
Thi den Tid man sig ei forstod
Paa Rettergang og Mandebød.
Dog — du frabe'er dig alle Finter!

Og derfor vil jeg slutte nu
Med Bøn til Himmelen, at du
Maa leve mange korte Dage,
Og som Jurist fra Sogn til Sogn
End mangan Sommer i din Bogn
Paa Roser og Kiærminder age.

Til Kongen.

Sang for Skydeselskabet

den 26de Juli 1832.

Bort gamle Gilde feirer
 Sin Fæst igien i Aar.
 Raff Tiden det beseirer
 Med sine solvgraae Haar.
 Men Solvet kan ei skade,
 Thi Gubben staaer som Mand;
 Med Blomster og med Blade
 Sin Tinding frandsjer han.

Hvor gammel er den Gamle?
 Det ret ei selv han veed;
 Men Sonnerne sig samle
 Hos ham med Kiærlighed.
 Gienfødt paa glade Fester
 Sig føler Gubber stor;
 Thi Danerkongen giester
 Ham ved hans eget Bord.

Omreiser alle Riger,
 Gaaer om fra Slot til Slot,
 Seer Fyrsten der, og siger:
 Om end I fandt en Drot,
 Der Pragt og Hovmod hader,
 Ved Borgerglæden glad,
 Liig Frederik, vor Fader,
 I sine Sonners Rad.

Hvert Aar, naar Danerfloven
Staaer smykket til Freias Kytt,
Han „bygger Land med Loven“
Og giester fierne Kytt;
Og Borgerne sig samle
Rundtom til Glædens Fæst.
Men Agerstad, den gamle,
Har det blandt Stæder bedst.

Thi her er „Fredriks Rede“,
Hans elskte Liv, hans Born;
Derfor paa Binger brede,
Lig fierne Kongeorn,
Han vender snart tilbage
Til, Abjalon! din By,
Og Festens Toner brage
For Frederik i Sky.

Nu svinger høit, I Skjalde!
For Gildets høie Giest.
Gid vore Bøsser knalde
Kun til hans Glædesfæst!
Som Vin' i Glasset flyde,
Bort Blod vi offre froe;
Men Himlen det forbyde,
Og stienke Fredrik No!

Anders Sandse Orsted.

Den 21de December 1832.

I Bennesamfund mellem ædle Mænd
 Til Dagens Fæst sig hæver Skjaldens Stemme.
 Den Fødselsdag oprunden er igien,
 Som aldrig gamle Danemark vil glemme.
 Et Lys oprandt i mørkest Vinterstund,
 Et Fyrtaarn liigt, for Faren at bortførne;
 Og Solen skjulte sig paa Himlen kun,
 For mere Glands at skienke til sin Stjerne.

Vi samles paa vor Ørstedes Fødselsfæst —
 At synge for ham pleie vi just ikke,
 Men høit begeistret, hierteligt hver Giest
 Hans Sundhed vil af fyldte Bæger drikke.
 Men klinger Glasjet, spulmer Bennens Aand,
 Da søler Læben tidt sig som i Lænke —
 Vel! Skjalden skaaren er for Tungebaand,
 Saa lad ham rime, hvad I andre tænke.

Vi elske ham, hans Godhed er det værd;
 Men Godhed blot Beundringen ei skienker.
 Vi agte ham, thi han er flog og lærd,
 Og meer — han, Themis! er din bedste Tænker.
 Men ei blot god, og ei blot lærd og flog —
 En kraftig Viisdom har han selv sig givet;
 Hans eget Lernet er den bedste Bog,
 En Kongelov for Hiertet og for Livet.

Hvad han for Danmark er, det veed Enhver;
 Mens os kun skientet blev den skionne Lykke,
 At see ham som en Broder ofte her,
 Og inderligt til Barmen ham at trykke.
 Som for sit Land, han søler for sin Ven;
 Her saae vi Skyen fra hans Pande vige,
 Her saae vi ham at vorde Barn igien —
 Han tog os med til Himmeriges Rige.

Skiondt ikke Fader selv — hvor fandt en Slægt
 En bedre Patriarch og kærlig Fader?
 Alfader! tag ham i din Baretægt,
 At silde først han sine Born forlader.
 Sit Fædreland med Viisdomskraft og Aand
 Han længe vederqvæge, længe glæde!
 Som Baldur længe være han det Baand,
 Der sammenknytter denne Vennekæde!

Peblingesøen.

Ballade.

Jeg gif mig ud over Byens Bro
 En tidlig Aftengang.
 Stormvinden havde sig lagt til Ro,
 Men Dagen var end ei lang;
 Snart Solen skulde til Hvile gaae,
 Snart Glandsen var forbi.
 Jeg iled ud i min Rappe blaa
 Til Kiærlighedens Sti.

Den er ei meer, som i Sommer, grøn;
 Ei Lovet i Træet staaer.
 Men, som Naturen, Menneskets Søn
 Staaer ogsaa hvide Haar.
 Grindringen er dog frisk endnu;
 Afsted kun! uforstagt!
 Men, Aften! ei, hvor skion est du
 I nøgne Vinterdragt.

En Aftenrøde saa stærk at see,
 Som i en Sommerqvæld;
 De lange Straaler i Skyen lee,
 Op Skyen taarner Fjeld.
 Nu grønne Farve, nu lysgul,
 Og nu violne Brand;
 Og Solen vender sit Purpurhiul
 Mod Jordens sorte Rand.

Og Møllen rører Bingen let,
 Og Broen stander saa skraa,
 Som i et Billed — en Marionet,
 Med trillende Vogne paa,
 Og unge Moer i Zobel og Maar,
 Og Mænd og Qvinder til.
 Men hvi mon Alle til Soen gaaer?
 Ha, hvilket Skuespil!

Paa Dammens Glade glindser en Blos
 Af Gis, og den gjør tryk.
 Der sværmer en lystig Drengeslos,
 Som Aftenrodens Myg,

Dg Unglinger med — som Fuglen fast,
 Snart nær, snart atter fiern,
 Dg vove saamangt et kunstigt Kæst
 Paa snelle Skoitejern.

Laan, gamle Maler af Nederland!
 Din Pensel mig et Blund,
 At jeg med Farver male kan
 Den yndige Vinterstund.
 Hvi skal den svinde saa snelt og brat?
 Den qvæger alt for smukt.
 Vær mig, fra Evighedens Nat
 At gienne Tidens Flugt!

Jeg gif den lystige Sværm forbi
 Ad Frederiksberg til Giest,
 Dg kom igien paa Kiærlighedssti
 Bed fulde Maanes Fæst.
 Det var en stille Midienat,
 Men klar var Nattens Bei;
 Den øde Sti var nu forladt,
 Men Søen var det ei.

En Skare sværmed atter der;
 Men langsomt glede de Smaae
 I Maanens blege Dødningeskier —
 Dg med Liigstiorter paa.
 Den falske Skorpe tidt med dem brast;
 De sank, men dukkede frem.
 Jistapper hang i Haarene fast,
 Dg Bandet qvalte dem.

Sanct Jørgen kom fra Jørgens Sø;
 Og Dragen, han fordum vog,
 Saae jeg, som Sky, i Luften dæ,
 En lang, en spraglet Snog.
 „Jeg redded fordum Byens Moer
 Fra Dragen,“ var hans Ord;
 „Men den i disse ferske Søer,
 Den er for lumst og stor.

Hver Vinter kræver den sin Fangst.
 Hiin Drengeslof, der gaaer,
 Den druknede her med Skræk og Angst;
 Sit Bytte fik hvert Aar.
 Og Petri-, Frue-Kirke lang,
 Som hist fra Bolden dem see,
 Gav til Farvel en Klokketlang
 Hen over Gravens Sne.“

Sanct Jørgen svandt — og Skaren svandt,
 Og Altting var forbi,
 Og jeg mig atter ene fandt
 Paa Kiærlighedens Sti.
 Da lod en Røst: „Thor ynder vel
 Hver Yngling varm og kiæk;
 Men den nedsynke maa til Hel,
 Som kun er kold og fræk.“

Men mildere lod en Alfserøst:
 „Ufskyldig, skiondt ei flog,
 Bortloffet fra sin Moders Bryst
 Blev mangan herlig Pog.“

Da skued jeg mod Himlens Blaa,
 Saa freidigt og saa trygt —
 Og jeg en Engleskare saae,
 Som var med Stierne smykt.

Nyttaarsvers.

Erotiske.

Man siger: Ringen uden Ende
 Er evig Kiærligheds Forkyndelse;
 Tillad mig, Elskte! denne dig at sende.
 Sod var vor Kiærligheds Begyndelse;
 Og det betyder her Smaakerterne,
 Der sammenjmelte Hierterne.

Skal jeg et Shawl dig række, hulde Pige?
 Jeg handler jo min Fordeel reent imod;
 Jeg skiuler derved disse Ledemod,
 Som ikke finde deres Pige.

Tag disse Handsker! Slangen i sin Bram
 Er allerdeiligst, naar den styder Ham.

O, lykkelige Kam, som af de hvide Hænder
 Skal daglig tages fat, og bore Tænder
 Ned i det bløde Guld, det lange Haar,
 Som sig saa tykt i fulde Fletning slaaer!

En Parasol jeg skienker dig.
 Brug den forsigtigt, Skionne! thi man siger,
 At Solen er misundelig,
 Og derfor bruner den de blonde Piger.

Tag disse Skoe!
 Man skulde troe,
 Det var et Barn, som fik dem paa.
 Den, som dem faaer,
 Er atten Aar;
 Dog er de sikkert ei for smaae.

Smaaablomster hylle sig i Lovet, naar de fryse,
 Derfor jeg sender dig en lille Kyse.

Tag den Canarifugl! Skiondt mere fri,
 Hvor jeg misunder den sit Slaveri!
 Usynligt ogsaa mig du ind i Buret luffer;
 Men — Staffel — jeg faaer intet Sukker!

Comiske.

Maa jeg, min Broer! dig hyde denne Pibe?
 En Pibe rober altid stor Forstand;
 Man i det mindste kommer ei i Knibe:
 Naar ei man gider talt — saa smøger man.

Jeg vilde gjerne Noget dig forære,
 Men da jeg Intet har, er jeg saa fri
 At lade reent det Andet være;
 Din bedste Ret er jo dog Boesje.

Du gjerne vide vil, hvad Folk bestiller,
 Og derfor sender jeg dig et Par Brillen.
 Hvis Verden driller dig, og blier dig alt for gal,
 Saa følger med et Futtural.

En lille Tubus jeg min Ben leverer,
 Som — paa Comodien — Astronomie studerer.

Du, som til Giestfrihed saa gjerne Haanden rækker!
 Forjmaa ei denne Proppetrækker.

Odip os løste Gaaden jo,
 At først paa Fire, saa paa To,
 Og endelig ved Stav paa Tre
 Forsigtigt vi os lade see.
 Skiondt end ei Gubbe — tag den Stok!
 Man aldrig er forsigtig nok.

Du, som Historien langt over Digtet priser!
 Her sendes dig et gammelt Bundt Aviser.
 Om end der findes Regne nok deri —
 Trost dig, min Broer! det er ei Boesje.

Min gamle Ven! her sendes dig en Lygte.
 Diogenes med slig gif ad den lyse Bei,
 Og Menneskene søgte —
 Men fandt dem ei.
 Du seer nok heller ikke mange,
 Naar du fra Gildet gaaer de jene Natte gange.

Næst Mad og Drikke, Ven! i denne Taageby
 Hvad trænges mere til, end til en Parapluie?

Tag denne Daase, som Tobakken huser,
 Og tænk derved imellem paa mig lidt,
 Skiondt ikke just, hvergang du snuser —
 Det vilde være noget tidt.

En Bog med hvide Blade jeg dig giver.
 Bent aldrig anden Bog fra mig!
 Jeg veed, du læser helst, hvad selv du skriver,
 Og tvivler ikke om, at den vil more dig.

Til Læseren.

Nu intet meer for dette Dieblif,
 Endskiøndt du denne Gang ei heller Noget fik.

Sange

i Anledning af

Kongens Fødselsfest,

affsiungne i Skjedeselskabet den 7de Februar 1833.

Til Kongen.

Mens Oprørsaanden fiernt og nær
Sin Fakkell svinger over Jorden,
Boer Fredens Genius i Norden,
Dg reiser sine Templer der;
Dg ei paa Sand de Templer bygges,
Thi ei ved Charter de betrygges,
Men ved vor Kongens Kiærlighed.

Her spørges ei om Parlament,
Thi Danmarks Drot er Danstems Fader,
Hvis Omsorg ei sit Folk forlader;
Hvis Blik paa Landets Held er vendt.
Han lindrer de Betrængtes Jammer,
Dg raadspør i sit stille Kammer
Sin Gud og sin Samvittighed.

I fem og tyve lange Aar
Med frie Hænder holdt han Staven,
Dg frodigt spirer trindt i Haven
Hvert Sædekorn, Kong Fredrik saaer.
At virke for sit Riges Hæder,
At skabe sine Sønner Glæder:
Det er hans Stolthed og hans Lyst.

Derfor, for sidste svage Spor
 Af Danfles Stordaad er udslettet,
 Og for hvert Minde er forgiettet,
 Forglemmes Fredrik ei i Nord.
 Til sildigst Slægt skal Saga tale
 Om Fredegod — og Hoie, Dale
 Skal give Gienlyd af hans Roes.

Til Dronningen.

For Landets Fader nylig klang
 Bort Heitidsraab;
 For Landets Moder nu en Sang
 Med freidigt Haab!
 Thi aandeligt hun er os nær,
 Skiondt ei vor Giest;
 Hun har dog sine Sønner kjær
 Og deres Fæst.
 Gud signe vor elskte Maria!

Fra Fredriksberg til fjerne Vang
 Tidt har hun smiilt
 Til grønne Fugl paa hoiens Stang
 Med Bingen spiilt;
 Og naar for Skioldungstammen led
 Kartovens Skud,
 Den gode Dagmars Taare flød
 Med Ben til Gud.
 Thi from er vor elskte Maria.

Gid længe til din Sommerhal
I Herthas Fred
Kartoven tolke med sit Skrald
Vor Kierlighed!
Steds bringe Somren dig sin Lyst
Med Atterkomst;
Og vær i Fredriks sene Høst
Hans bedste Blomst!
Gud signe vor elskte Maria!

Til Charlotte Phister, født Dehlenschläger.

Februar 1833.

Du valgte selv en steil, en farlig Vei,
Dog blomsterfuld og smuk, til Musalunden.
Strax med min Billie var det ei —
Jeg frygted Kevner skjult i Klippegrunden.

Dog — dristigt hopper du hen over tynde Bræt —
Det lader til, du kommer over,
At du begyndte Veien ret,
Og styrter ei i Fossens kolde Bover.

Saa gik da frem! En Fader giver dig
Befignelsen dertil. Han er ei fremmed
I Lunden hist; nei, sandelig,
Du finder ham igien i Digterhiemmet.

Og det dig tiene til Undskyldning kan,
Det vil ei Billigheden dølge:

Du spille Bingen ud paa Redens Rand,
Dg vilde mig i Flugten følge.

Jeg stod beflemt, da for et samlet Folf
Du ængstelig traadte frem, som bange Qvinde;
Dog var din Røst alt Hjertets Tolk,
Dg mangen Taare saae jeg rinde.

Fat Mod! gaf frem! Du vinder vist en Krands.
Min Frygt forsvandt, jeg haaber atter.
Dit Skridt var sjeldent hertillands,
Men ogsaa sjelden er en aandfuld Digterdatter.

Jeg agter høit den ædle Biv,
Som virker qvindligt i sin stille Hytte;
Men Gud gav os forskielligt Liv,
Det qvindlige Talent kan ogsaa nytte.

Den dumme Fordom ligger alt
I sidste Krampetræk med stolte Jagter.
Den har saa mangen Spire qvalt.
Men dens Foragt jeg dybt foragter.

Bær god og ædel, dyrk din skionne Kunst,
Blis Gubben — naar det vorder silde —
Apollos Himmelfjeld giennem Jordens Dunst,
Dg ræk en Vædsfledrik mig af min egen Kilde!

Den musikelskende Landsby-Pige.

Jeg vandrer her alene
Bag Skovens høie Træer;

Bag Bogens tætte Grene
Mig Harpen dog er nær.
Det som i Kirken klinger,
Naar Gubben Strængen slaaer;
En Englehær med Binger
Mig hilser i min Baar.

Min Siæl forstaaer
Den Harpeklang, som bringer
Mig Engle til min Baar.

Jeg vandrer her alene
Bag Skovens høie Træer;
Bag Bogens tætte Grene
Mig er Oboen fiær.
Hiin unge Knøs den spiller,
I den er Fryd og Trost.
Hør! ligner ei dens Triller
En mennestelig Røst?

O, Fryd! o, Lyst!
Oboe! ja, dine Triller
Har mennestelig Røst.

Jeg vandrer her alene,
Hvor Skyggen sval jeg fandt,
Og hører fiernt bag Grene
Saa mangan Muscant.
Violoncellen sværmer.
O, søde Phantasie!
Snart fiernt, snart den sig nærmer
Med hulde Melodie.

O, bi! o, bi!
 Forlad mig ei saa flygtig,
 Du søde Melodie!

Jeg sidde vil ved Grotten,
 Hvor Kilden rinder klar.
 Nu toner mig Fagotten,
 Den er mig dyrebar.
 Med Blisdom dybt den lyder;
 I den jeg høre troer
 De Raad, som Gud mig byder
 Fromt i en Faders Ord.

Ja ja! jeg troer,
 Fagot! i dine Toner
 At høre Faderord.

Hvor herligt leger Straalen
 Med Skovens Bladefrands!
 Nu spilles paa Violin,
 Den kalder mig til Dands.
 Naar skal jeg Harald savne?
 O, muntre Violin!
 For Alt, hvad jeg maa savne,
 Kom, send mig Trosten din.

Ja din, ja din
 Er Munterheden, Glæden,
 Du flinke Violin!

Men af — han er der ikke!
 Beemod betager mig.

Nu hæng mine Bliffe,
 Forgietmigei! paa dig.
 Men — klare Baldhorn flinger
 Høit over Dal og Elv,
 Og Haabet det mig bringer.
 Nu synger Skoven selv.

Ja selv, ja selv!
 Naar klare Baldhorn flinger,
 Da synger Skoven selv.

Men, Gud! — troer jeg mit Dre?
 Den velbekjendte Sang
 Mig Harald lader høre
 Med fjerne Floiteklang.
 Han kommen er tilbage,
 En Floitespiller stor —
 Nu svinder al min Klage,
 Nu savner Glæden Ord.

Ei Ord, ei Ord,
 Kun Floiteklang gientage,
 Hvad dybt i Hjertet boer!

Min Kakkellovn.

A, min Trost! min Elsterinde!
 Hvor din Ynde loffer mig.
 Altid her i Stuen inde
 Ventende jeg finder dig.

Alderen paa dig ei tager,
 Skiondt din Ungdom ligger fiern;
 Og dit Hierte mig behager,
 Skiondt det hamret er af Jern.

Kold du est vel af Naturen,
 Men du let kan vorde heed;
 Naar kun bruges Bøgeuren,
 Strax du søler Kiærlighed.

Da mit mørke Vinterkammer
 Livner du med munter Brand,
 Og din Mund — med Heimdals Flamme —
 Viser mig sin Gyltentand.

Da med roligstille Hierte
 Stirrer hen jeg uden Ord,
 Drømmer ved din Trylleferte,
 Til der kommer Lys paa Bord.

Hvert et Barndomsminde hitter,
 Som en Alf, i Stuen ind,
 Mens derude Maanen titter
 Fra sin Sky med blege Kind.

Ingen Beemod, kolde Maane!
 Det er Livet ei til Gavn;
 Hift hvor dine Straaler blaane,
 Drømmer Længsel kun og Savn.

Her ved Kaffelovnens Lue
 Synes Verden mig saa smuk,
 Og i dæmringsfarte Stue
 Leger Alfen Blindebuk.

J. H. C. Andersens Album.

Den 19de April 1833.

Lad nu din Digterphantasie
Omsvæve som en lystig Vi,
Og bringe dygtig Honning hjem;
Og midlertid os ikke glem!

Til Vaaren.

Du kommer end saa frisk og ung,
Som før en flirti Somre siden;
Jeg føler mig lidt mere tung,
Da var jeg smidig, let og liden.

Men med den samme Kiærlighed
Mit Die seer paa dine Blade;
At jeg er ældre, vel jeg veed,
Dog kan det Følelsen ei skade.

Hvis den med Tanken lever meer,
End da som Barn jeg gif og drømte,
Deri jeg intet Uheld seer;
Ei Phantasien sig forsømte.

Jeg føler mig igien et Barn,
Naar roligt jeg din Bei betræder;

Ei Beemod længer i sit Garn
Bortfanger mine stille Glæder.

En Yngling troer: i Sympathie
Han lever med det friske Grønne;
Hvert Blad er ham Allegorie,
Hvori han henrykt seer den Skionne.

Hver Kilde græder, hvert et Træ
Maa med sin Bladehvielen jufte;
Hver Rattergal — det lille Kræ —
Maa med en kjærlig Yngling klufte.

Nu — Gud skee Lov! — er Træet Træ,
Og Blomsten Blomst, og Fuglen Fuglen,
Og i det mørke Skyggelæ
Jeg sværmer ikke meer med Uglen.

Som Barn ved Alnaturens Bryst
Igien jeg freidig suer Die,
Og til den elskelige Vyst
Skal Aftenroden mig indvie.

Bel luffet er nu mangen Dor,
Hvor før jeg fandt mig atter hiemme,
Og hvor en Ven mig hilste før,
Der lyder nu en fremmed Stemme.

Bel mangt et Bryst, som før mig slog,
Slaaer ikke meer — thi Bennen sover;
Og mangen Rose Tiden tog
Afsted paa sine kolde Bover.

Alt meer forsvandt den lille Sum,
 Der samlet var fra mange Kanter;
 Grindringens Herbarium
 Dog glemmer mig de visne Planter.

Det Gamle svandt, da kom det Ny;
 Hvis Himlen Spiren vil beskytte,
 Da kan i svale Træers Ly
 Endnu jeg bygge mig en Hytte.

Udodeligheden.

Intet Stov ophører jo paa Jorden,
 Alt forvandles i en evig Orden,
 Viget giøder — lifligt Græsset groer.
 Aanden var ei Stov, men Stovets Herre;
 Skulde den da, underordnet, værre,
 Birke kun stavnsbunden til sin Jord?

Nei, den hører til et bedre Rige,
 Aanden stiger til det Aandelige,
 Naar det Jordiske sank i sin Krog;
 Hvordan Skaberen det har besluttet —
 Denne Hemmelighed er indsluttet
 I den store Fremtidsbog.

Bogens Segl formaae vi ei at brække,
 Men Mysteriet kan ei forstrække
 Paa den skionne, korte Livets Bei.

Hvortil Frygt, og hvortil Vaanderaabet?
 See! Barmhiertigheden sendte Haabet,
 Og dets Anker brister ei.

Gulde Beemod! naar vor Kraft vil daane,
 See, da smiler klar du, som en Maane,
 Bederqvæger, som en Sol, vor Aand.
 Onsket i vort Bryst er dog tilbage,
 Mennesket er ikke skabt til Klage,
 Herrens Billed af hans egen Haand.

Barnet Ting at danne kun begynder,
 For dem strax igien at bryde sonder,
 Men udødeligt er Kunstens Værk;
 Og, vor Skaber! du med grusom Kulde
 Selv dit Værk tilintetgiere skulde?
 Nei, dertil est du for viis og stærk.

Læg, min Aand! dig roligt til at sove.
 I den lille Kirkegaards-Alkove
 Følger du i Mulm ei Stovet ned.
 Baagnet — en fornvet Ungdomsmorgen —
 Dig den Fryd, som nu dig er forborgent,
 Overraster med Guds Kiærlighed.

Min Faders ældste Portrait.

Du hænger der igien, du gamle Billed:
 Min Fader sidder munter, venlig, tryg;

Som smuk ung Mand jeg seer ham forestillet,
Graa Kiøle, rødlig Væst og hvid Baryk.

Saaledes saae jeg Billedet paa Borgen,
I fjirti Aar paa Fredriksberg det hang,
Naar Glæden var der, naar os trykte Sorgen,
Bed Vinterstorm, ved Nattergalens Sang.

Som lille Dreng jeg skued dig saa gierne,
Som voksen Knøs, og som den yngre Mand;
Du forekom mig ofte som en Stierne,
Hvis Form og Stilling Intet rokke kan.

I mangt et Aar du saae den gamle Foged
Dig nær, ei meer saa smuk som i sin Baar;
Han Rynker fik, og han blev stiv og kroget,
Men kraftig dog endnu, med eget Haar.

Nu pusler han ei hist i Troien, Frakken,
Længst tog ham Døden i sin kolde Favn.
Du med den Gamle maatte ned af Bakken,
Han i sin Grav, og du til Kiøbenhavn.

Lidt efter lidt du seer hans Son at graane —
Selv altid ung, med Haanden i din Væst.
Lidt, naar paa dig henstraaler Aftnens Maane,
Jeg drømmer mig hen i min Barndoms Fæst.

Naar jeg er død, skal du min Væst tilhøre;
Og paa dens Børn du atter rolig seer.
Men dette lille Qvad vil Hjertet røre,
Naar du er der — og Skialden ikke meer.

Lindetræet i Regentsgaarden.

En Studentervise.

Naar Skoven grøn i festligt Lov sig klæder,
 Den vinker Sværmen i sin Favn;
 Men sparsomt vi kun nyde Somrens Glæder,
 Minerva boer i Kiøbenhavn,
 Og sjelden vegler med Natur
 Regentsens gamle røde Muur.

Men ogsaa smuk er Videnskabens Have,
 Og Oldtid skienker evig Mai,
 Og Hellas yder os en Blomstergave,
 Som selv i Vintren falmer ei.
 Thi ynde vi den gamle Muur,
 Hvor Kunsten boder paa Natur.

Dg reent er ei Naturen udelukket,
 Dg ei vor Ungdoms muntre Sind;
 Hvor mangen Glædeskaal er her ei druffet?
 Thi Skoven skienked os — en Lind,
 Dg under dette Kundskabstræ
 Alt vore Fædre søgte Læ.

Bort Kundskabstræ er Livets Træ tillige,
 Thi her forfører ingen Snog.
 Her tænker Ungersvenden paa sin Pige,
 Naar han er træt af gamle Bog;
 Dg i et trofast Broderlag
 Glad Aften ender travle Dag.

Thi siunge vi vor gamle Lind til Gre,
 Den herte mangen lystig Sang,
 Og den skal endnu længe Lovet bære
 Og vinke med sit Bladehang.
 Som Ygdrasil den frodigt staae,
 Naar langsomt vi som Gubber gaae!

Som Yduns Træ den Ild og Aand skal bringe
 Studenten med sin Aftenang;
 Og ofte Bragis Harpe her skal klinge,
 Som alt i Ewalds Tid den klang.
 Op, Brødre! drikker froe i Sind:
 Skaal for Regentsens gamle Lind!

I en Englænders Stambog.

En Angelsage var min Fader,
 Min Moder var fra Jyllands Kyst.
 Ei Landet Danstæn nu forlader
 Til Eventyr og blodig Dyst;
 Men hver en engelst Sage føler
 Endnu sig Blod af danske Blod,
 Og intet langt Aarhundred føler
 Det lige Sind, det lige Mod.
 Rei, Danmark fro sig kalder Søster,
 Britannia! til din Blomsterstrand,
 Mens Bølgen naaer fra jydsk Kyster
 Ostangeln og Northumberland.

Norgesreisen.

En Digtefrands.

Sommeren 1833.

Afteden.

Hvorfor flyder Veemodstaaren
 I hver Aftedestund,
 Som om bort svandt Blomstervaaren
 Brat af Livets Lund?
 Hvorfor synes korte Reise
 Dig saa svarlig lang,
 Som om Farens Seil vi heise
 Til vor Undergang?

„Kort er Tiden, som os skiller,
 Stort det vide Rum;
 Derfor Aftedstaaren triller,
 Og gjør Læben stum.
 Mangen Fare skiult kan vente,
 Selv paa Fredens D,
 Bærre svæver Farens Glente
 Over Fjeld og So.“

Riære! Skiebnen ikke trænger
 Til et Fjeld, en Baad;
 Over os jo Sværdet hænger
 I den tynde Traad.
 Mod maa styrke, Gud beskytte —
 Her, som paa et Hav.
 Nær ved hver en Livets Hytte
 Staaer jo dog en Grav.

„Men det er ei Reisen heller,
Som os rorer nu.
Svundne Glæder Hiertet tæller,
Kommer dem ihu.
Hvergang atter Afskedstimen
Skiller Stovet fort,
Ane vi den sidste Rimen,
Da Enhver maa bort.“

Ja, hvi skulde vi det følge?
Timen slaaer, min Ven!
Da den Reisende, vi følge,
Kommer ei igjen.
Denne Gøselse bestaaer
Hvert et kjærligt Sind;
Derfor ned sig Taaren staaer
Selv af Kiæffes Kind.

Lad os leve med hverandre,
Som i Morgen vi
Gensomt skulde Veien vandre
Ad den mørke Sti;
Lad hver Atterkomst os bringe —
Thi vi modes vist —
Bished paa sin Englevinge
Om et Mode hist!

Dampskibsfarten.

Du stærke Damp, usynlig i din Bælde,
 Med Lynet i din Tordensky,
 Som forðum monne Helteskaren fælde,
 Naar ud du sendte morderisk Bly!

Kied af at dræbe nu, kied af at vække
 Den grumme Ivedragt, slumrer du;
 Kun for at drage fredelige Snekke
 Du fylder dine Lunger nu.

Gi over fierne Bove gaaer din Bane,
 Som Skibets med det høie Bryst,
 Der spiler sine Binger, som en Svane,
 Fra Verdenskyst til Verdenskyst.

Som Stotterøgen høit i Orken over
 Det Folk, der drog til Canaan,
 Saa vinker du paa Østresaltets Bover
 Fra Naboland til Naboland.

Dg Freden følger dig, og Venstab følger
 Fra fremmed Stad til fremmed Stad;
 Dg over Agirs rolig krusete Bølger
 Gaaer Qvinden med sin Husbond glad.

Du flinke Post med dine raske Heste!
 Vi skyde dig dog snelt forbi.
 Bar dine Landeveie selv de bedste,
 Vi følge her en anden Sti;

En Sti, hvor aldrig Broen sønderføres,
 Endskiøndt den aabner sig med Brum;
 Hvor der om Sand og Bakker Intet høres;
 Hvor toldes ei til nogen Bom;

Hvor ingen Regn os drøvelig forfølger,
 Til Dynd forvandler tykke Støv;
 Kun Hiulet juser i de klare Bølger,
 Og Seilet stygger som et Lov.

Samlivet paa Dampskibet.

Hvor forunderlig snart paa det snelthenilende Dampskib
 Border den reisende Flok bekiøndt, endskiøndt man tilforn ei
 Kiendtes. Man deler den fælles Rød og de samtlige Glæder.
 En Familie fast er Sværmen. Der spises ved eet Bord
 Frokost, Middags- og Aftensmad. Man klæder fortrolig
 Sig i hinandens Nærværelse paa. Man morer hverandre
 Tid; Samtalen er lang, men Tiden er længer paa Reisen.
 Naar den skulende Dvind, som fischer i oprørte Bunde,
 Naar Havfruen, den blegeste Hex, mens Bølgerne vugge
 Skibet, sig sniger ombord — og rækker de bestere Skaaler,
 Hielper den Ene den Anden, som tumler fra gyngende
 Skibsdæk

Ned i den lune Kahyt, til Rois. Men straalers igien Sol,
 Boltres sig Solverbolgen, og hielper de blide Favoner
 Heit fra svulmende Seil Vulcan i det knærkende Bærksted,
 Hvor Jernhiulene gaae ved hans Damp — da glæde sig Alle;
 Glasset da blinker i muntre Kahyt, og da drikker man Skaaler.
 Næsten paa Skibet det gaaer, min Læjer! som hisset paa
 Fastland.

Viigheden heller ei her sandt Sted: de betalende Glæser
 Skille sig ad efter Pladsen, de fik, og mødes paa Grændsen,
 Som i et borgerligt Liv, heel tidt, og blande sig stundom.
 Selsomme Liv! Man lever fortroligt, som hist i en Hytte
 Fader og Moder med Frænder og Børn; dog kiender den Ene
 Lidet den Anden, og neppe ved Navn, og hvorfor han reiser,
 Hvordan hans Livs Omstændighed er — men hvad han for
 Tiden

Føretager, det veed man, som en særdeles Fortrolig.

Er ei Reisen et Billed af Livet, min Kiære! paa Jorden?
 Kiende de Fleste hverandre vel meer? Og maa sig Enhver ei
 Skaffe ved eget Erhverv de nødvendige Penge til Reisen?
 Snelt man Bekiendtskab gior, et Stykke man vandrer tilsammen
 Af eensformige Liv, saa skilles man ad, og forglemmer
 Snart Kammeraten, som deelte vor Lod, som befordred vort
 Morfskab.

Get Maal have vi alle — til Lykken. Og her paa vort
 Dampskib

Kalde vi Lykken, ret snart at see den deilige Giordbugt,
 Hvor i et fremmed forunderligt Land sig Staden os aabner.

Kronborg.

Aftenen stunder til. Det var sludfuldt nylig og skyfuldt;
 Nu opklarer sig Himmelen blaat, og i purpurne Skybrud
 Skinner den dalende Sol over Kronborg, yndig ved Siden
 Stander den af det kneisende Taarn. Blybølgerne vælte,
 Bræmmet med Ilden i Aftnens Glød; de dandse som Havfru'r
 Omkring Skibet, og nære med Billeder Digterens Tanker.

Dg saa seer jeg da, Slot! i din Muur ei vanlige Fæstning,
Sundets Behersker, men Borgen, hvor Hamlet skued med

Shakespeare

Faderens Aand paa Bolden, og gyste, da Spøgelseset rysted
Under Hielmen den graanende Lok, og viste sit Ansigt,
Blegt som Vigets, men Diet i Glands af den evige Straale.

Snart, naar Solen er sunken i Hav, naar Maanen, som
Dødning,

Spøger over den drømmende Jord, Giengangeren kommer,
Hamlet selv Gienganger med hiin. De gaae paa Terrassen,
Dg forsvinde ved Egen, som fleer Aarhundreder bredte
Hoit paa Bolden sin uhyre Bul med den hvælvede Lovsal.

„Du ensfoldige Skjald! hvor kan sliq latterlig Digtning
More dig her? Dg veed du ei end, at Hamlet, i Fald han
Leved — da var det vel tusind Aar før Tiden, da Shakespeare
Ham uvidende satte som Prinds, Protestant og Student fra
Wittenberg, opdraget af Luther og Philip Melancthon?“

Jo, min lærdeste Ben! jeg har ogsaa studeret min Sago.
Shakespeares Genius takker jeg dog, at den mægtig forvandlede
Snedige Hedning og grumme Barbar til elskværdige Fyrste.
Ogsaa veed jeg, at Hamlet ei spøger hist paa Terrassen;
Men den Tanke mig rorer, at mange begejstrede Briter
Søgte Reliquier der af den Helt, som blev dem ved Shakespeare
Kiær. Det ligger i Hjertets Natur, hver Levning at statte,
Som den fortærende Tid os skaante fra skionnere Dage.
Hvo har ei Reliquier kiær af Fader og Moder,
Af den elskede Mo: en Bønnebog eller Bibel
Med fine rustne Spænder, en Lok, og visnede Blomster?

Stat mig da, Kronborg! der som et Sted, hvor folsomme
 Hamlet
 Spøger endnu i Maanskins-Glimt, og følger sin Faders
 Aand. Jeg træder i Hamlets Sted; jeg elsker de gamle
 Sagn med barnlig Hengivenheds Ild. Og de fordre mig
 op, som
 Aanden i Shakespeares Digt, til Hevn, skiondt ikke med
 Sværdslag,
 Men ved at stille dem frem i det Lys, som dæmrer i Aften;
 Men ved at ryste dem Stovet af blanke Rustning, og drage
 Sværdet paa Risten af Balgen, at Fremtids Born maae
 beundre
 Nordens ærværdige Kraft, hvis Glands ei Graven fordunkler.

Kattegat.

Besynderlige Skifte!
 Sat i et Velgebuur,
 Skal jeg Bekiendtskab stifte
 Med fremmede Natur.
 I Gaar — saa luunt paa Vandet
 Bag Bogens grønne Green;
 Her — kastet om paa Vandet,
 Kun Vand og Kampesteen!

Ei mindste grønne Plante,
 Slet intet Blomsterstraa!
 Her kun sin Vintervante
 Naturen trækker paa.
 I Sommer, som i Vinter,
 Den samme nøgne Blof

Med Revner og med Splinter
I en utallig Flok!

Her blomstrer Intet, uden
Det bittre, friske Skum
I Stormens vrede Tuden,
Bed Havets lumske Brum.
Her Intet kan forjone
Den letopbragte Sø.
Her staaer din Muskelthronen,
Hjer-Ægir! paa din D.

Og Havets Døttre dandse
Utrættet, Aar for Aar,
Med Skummets hvide Krands
Paa deres sorte Haar.
Og naar en Blomst vil smile
Paa Klippen, er det kort;
Blæsten med sine Pile
Den atter skyder bort.

Som disse Klipper stode
For Skipperen i Gaar —
Lidt Mæs dem kun begroede —
Stod de for tusind Aar;
I Regn, i Solens Lue
Den samme stærke BOLD,
For Olaf, Digre Bue,
For Peder Tordenskiold.

Og saadan skal de stande
Goldt uden Græs og Løv,

Naar længe denne Bænde
 Er atter vorden Stov.
 Her præges intet Mærke,
 Her knuses stolte Band.
 Men Vre for den Stærke,
 Som trodser Tidens Tand!

Søsyngen.

Gi Nogen vil just gjerne til
 Forkyndelsen.
 Enhver det gjerne skiule vil
 I Begyndelsen.
 Han sætter sig, alvorlig, stum,
 Som i Tanker;
 Mens Bølgen slaaer med vældige Skum
 Paa Planker.
 Men endelig bliver hans Hemmelighed
 Opdaget.
 Og det er Noget, som Alle veed
 Af Faget.
 Man leer, imedens han lider grumt
 Og segner.
 Han finder naturligt, det saare dumt,
 Og blegner.
 Han kaster Rappen, og klæder sig
 I Troien.
 Men neppe ligger han magelig
 I Roien,
 For Svimmelheden i Hast forgaaer
 Paa Pude.

Nu mærker han rolig, at Bølgen slaaer
Derude.

Nu høres han ei med ængstelig Sind
At sukke;

Som lille Roer han slumrer ind
I sin Bugge.

Det har en rolig, en stille Nat
I Folge

Midt paa det brusende Rattegat
Paa Bølge.

En Spaan ham hen over Dybet bar
I Laager.

En lykkelig Morgen fulgte klar.
Gud vaager!

Nu springer han rask, til Kraft og Lyst
Opvækket,

At hilse den herlige norske Kyst
Paa Dækket.

Og Morgensolen en Bei saa skion
Sig baner,

Og Fjeldet nisser til Dalenes Søn
Med Graner.

Christianiafiord.

Nu Rattegattets Bolger

Med vrede Brusen os ei meer forfølger.

Nu ikke meer i Skofke

Mig trodse disse nøgne Klippeblokke.

Alt dybt i Fiorden inde,

Vi mødes kun af lune Sommervinde.

Og Granerne, som Telegrapher fierne,
 Forkynde stolt og gierne
 Fra deres gamle Borge:
 „Min Ven! du est i Norge.“

Jeg er i Norge! ja, skiondt end paa Vandet,
 Jeg seiler dybt i Landet,
 Og Diet sig forlyster
 Ved fremmed at betragte disse Kyster,
 Som Fred, som Velstand klæder
 Med muntre Byer, smukke Handelsstæder,
 Der sig paa Kysten brede
 Ruunt under Klippen. Skionne Fuglerede,
 Hvis Maager Byttet hente
 Ved Flid, Erhverv, men ei som Roberglente!

Brinds Carl vi alt forlode
 Ved Fredriksværn; og strax igien vi stode
 Paa Constitutionen.
 Tak, ædle Meier! for du tog Personen
 I Vennearm, dengang han søsyg svingled,
 Og i Rahyppen dinglede.

Nu paa den anden Skude
 Jeg træffer muntre Budde,
 Fortrolig længst med Navnet;
 Min Tordenstiold har alt en Budde favnet.

Der kommer Dahl, den gode,
 Fra Moss. Det kunde halvveis jeg formode.
 Han ikke vilde vente,
 Han vilde Digteren paa Vandet hente.

Her Holmestrand vi naaede.
 Og see! de sætter ud alt deres Baade,
 For Skibet at bestige.
 Der smilte mig den første norske Pige!
 Paa Norsk den hele Klynge
 Trohiertigt hører jeg i Qvinten synge.
 Den ubevante Klangen
 Vi kalde begge vegelsidig Sangen.
 Og Ret vi have begge
 Forskielligt Tonen paa vort Sprog at lægge;
 Endskiøndt jeg negter ikke, tidt jeg savner,
 Min gode Kiøbenhavnner!
 Det Eftertryk hos dig i daglig Tale,
 Som Følelsen skal male.

Fra Drøbak atter kommer
 En Baadesvømm i solbestraalte Sommer.
 Nu fyldest meer og meer det muntre Dække,
 Og Teltens Fliger strække
 Sig skyggesfuldt. Nu vi til Middag spise.
 Men — hvad er det? Elig Være mig bevise?
 Man hilser venligt ved Kanoners Torden
 Den danske Skiald i Fiorden.
 Jeg takker, og mig vender
 Mod Kysten hen, mens Taaren Diet blænder.
 Nu hurtigst ud man springer.
 Til Christiania mig Baaden bringer,
 Hvor mig, mens Aftenen gløder,
 Min salig Søsters Ben paa Stranden møder,
 For mig min Haand at trykke
 Og ønske med min Rejse mig til Lykke.

Modtagelsen i Christiania.

Du vil, jeg skal beskrive dig Klippen, Himlens Brud;
 Hvordan det gamle Norge ret egenlig seer ud?
 Det kan jeg strax ei, Kiære! Min Musa være Tolf
 Først for, hvad Hjertet fylder: Tak til et ædelt Folf.

Og mens Gud gav mig Livet, var Menneſket mig dog
 Ypperſt af Alt paa Jorden. Her, hvor mit eget Sprog
 Paa ſierne Bierge tales — o, hvilken ſalig Lyſt
 Sin Arnes Ord at høre, betont af fremmed Roſt!

Ja, ædle Sprog! du herſker ei blot paa Sletten bred,
 Men ogſaa der, hvor Elven fra Fjeldet ſkyller ned.
 Dig hører Rattergalen i Siællands Bogelund,
 Men ogſaa Klippens Orne, ſiernt fra vort Drefund.

Du eſt den bolde Normand kiær, ſom hans eget Liv.
 Om danſt om norſt du kaldes — forſængelige Riv!
 Kiært Barn har mange Navne, den elſkte Moder med.
 Du eſt jo dog den Samme, kun paa forſkielligt Sted.

De kom mig ſtrax i Møde, ſom ſtilt ad førſt i Gaar,
 Endſkiøndt jeg havde levet vel tre og femti Aar
 Uſeet paa Norges Kyſter. Hvad ſiger det? Bort Baand
 Bar faſt alt længe knyttet: de kiendte Skialdens Aand.

De kiendte dette Væſen, der elſker Fjeldets Skraaf
 Saa høit, ſom Lundens Tryghed ved danſke Blomſterbæf.
 Min Haand de gierne trykte, mig ſtivt i Dine ſaae;
 Skiøndt taus mig Barmen banked, de kunde den forſtaa.

Jeg frygted ei vort Møde. Man siger ellers: tidt
Man finder ægte Lighed med Manden saare lidt
Og med hans skrevne Bærker; men fra min Barndoms Stund
Jeg veed, jeg aldrig brugte to Tunger i min Mund.

Saa blev vi snarlig Benner i fjerde Christians By.
Men heller ei de gamle mig svigted for de ny:
Jeg saae dem midt i Sværmen, mit Hierte var dem tro;
Grindring fældte Taarer, imedens Haabet lœ.

Du gamle, stærke Tænker, saa rolig og tilfreds
Med to og firs paa Bagen, som var det to og trede!
Philemon med din Baucis! huldt har J mig belønt,
J drak min Skaal, og frandsed mit Billede med Grønt.

Og du, min Ven, hvis Tale sig stundom sniger seen,
Som Elvens hulde Bolge, der kæmper mod en Steen,
For mere smukt at stumme fra den i Dalen ned,
Den, med en yndig Susen — dit Ord med Bittighed!

Og du, min græske Broder med Smag, med Poesie,
Som ei dig har forstenet i tydsk Philosophie!
Og du, som rysted Polen, der for uroffet stod,
Saa snild og klog paa Himlen, som her paa Jorden god!

Og du, som Jesu Lære udbreder i dit Nord,
Med et Apostelansigt, — i Daaden som i Ord!
Og du, hvis varme Hierte stærkt banker for en Ven,
Som for din gamle Saga, din Snorro Sturlesen!

Ei glemmer jeg de Timer, som jeg hos eder nød.
Mit Foraar kom tilbage, mig atter Blomster bød.

Jeg glemmer disse Blomster med deres tause Sprog
I min Grindrings Bibel, min Fremtids Psalmebog.

Den ædle Fyrste hædred mig med en Godhed stor,
Giest var jeg tvende Dage ved Oscars eget Bord.
Han bad mig med at fare did i sin gyldne Karm,
Hvor Hakon skulde løfte snart Gudrun paa sin Arm.

Jeg ei forstod ham ganske — dog Oscar taler skönt.
At sidde ved hans Side, hvor sandt jeg mig belönt;
Men age med i Karmen? den Ære var for stor.
Dog hvordan dig beskriver min Studsen jeg med Ord —

Da jeg paa Gaden skued hans Hirdmænd nærme sig
Til Fods, for Plads i Vognen at overlade mig?
„Hvordan?“ de alle raabte, „her see vi Skialden staae?
Og Fyrsten ham paa Borgen kun venter, for at gaae!“

Da blev jeg heel bestyrtet. Men see, en fremmed Ven,
En Helt af Oscars Folge tilbage gif igien,
For Fyrsten at berette, hvor slet jeg havde hørt.
Nu vared det ei længe, for Vognen did var kiørt.

Guldt Kongesonnen smiled, Undskyldningen forstod.
Hans Venlighed og Snildhed mig atter skienkte Mod.
Han glædtes ved min Hakon. Og for det norske Folf
Bar Ryge, som i Danmark, den samme stærke Tolf.

Den ædle Collet skienkte mig med sin Hustru kjær
Igien den Fryd at være den gode Oscar nær;
En Aftenstund i Hallen han mig et Sæde bød,
Hvor Fyrsten sad blandt Qvinder, hvor Strængelegen lod.

Farvel, du gode Fyrste! hav Tak i Skjaldefang,
 Som selv mig bød: i Stockholm at gieste dig engang.
 Nu reiser du til Bergen; der est du selver Giest,
 Og langs ad Klippens Kyster beredes dig en Fæst.

Nu maa jeg dog fortælle, hvor jeg i Staden boer;
 Og det er i et Herberg, som kaldes efter Nord.
 Og Borten er mig ogsaa fra Kiøbenhavn bekiendt,
 Han var Borupianer med Rahbek, og Student.

Mit smukke Kammer støder nær til en prægtig Sal,
 Hvor Byens største Selskab og bedste Winterbal,
 Jeg troer, man gierne holder. Og der blev jeg indført,
 Dengang man holdt det Gilde, hvorom J vel har hørt.

Ihi Sverdrup kom med Hersleb og Hansteen, i Person
 Af det abstracte Væsen: en Deputation
 Fra Universitetet, fra Storthingsmænd og By,
 At hilse paa Poeten, saa gammel og saa ny.

Og æret ved et Maaltid — Trompet og Pauken lød —
 Rørt af Taknemligheden min varme Taare flød.
 Den ædle Collet forte mig selver ved sin Haand.
 Møjsfeld og Bogt og Sibbern! J hædred Skjaldens Aand.

Og ved din Side sad jeg, du holde Riddervold!
 Storthingets snilde Formand! saa kraftig der og kold,
 Som varm i Bennfredsen. Da Sverdrups Tale lød,
 Som sikkert ikke Skjalden forglemmer til sin Død.

En ung og venlig Digter med fielden Mand, Forstand,
 Velhaven, en Bergenser, en ung og kraftig Mand,
 Skrev mig den Hædersvise, som hele Kredsen sang,
 Og her jeg den gientager, skion i sin egen Klang.

Kald det Forsængligheden, Vergierrighed det kald!
 Den, som ei elsker Vren, det var en ussel Skiald.
 Den Hæder, man mig viste, skal flygtigt ei forgaae;
 Engang paa Skialdens Riste den skal som Rune staae.

„En herlig Stund er lys oprunden
 Om Norrigs gamle Klippeflot,
 Thi hæderfron't i Granelunden
 Staaer Nordens ædle Sangerdrot.
 Dit Høiqvad i vort Indre hviler
 Med Mindet om vor bedste Lyst;
 Og derfor Jubeltonen iler,
 At hvirvle sig til Skialdens Bryst.

De blege Nordlys svagt sig brode
 I matte Skier fra Sydens Dag;
 Da steg i glandsfuld Morgenrøde
 Din Engels høie Vingeslag.
 Du vakte Nor af Seflers Dvale,
 Og lærte ham ved Harpens Klang
 At lytte til den dybe Tale
 I Fossens Larm og Stormens Gang.

Alfaders Borg laae dybt begravet
 I Ragnarokes skumle Damp,

Dg Balas Qvad gif over Havet,
 Dg nynnede sært om Jettekamp;
 Da slog din Barm ved Guders Smerte,
 Du trodsed Nastronds vrede Lyn,
 Dg Balhal steg af Skjaldens Hierte,
 Et underfuldt Morganasyn.

Dg først blandt dine giæve Helte
 Bort elskte Norrigs Kæmper gif,
 Med Styrkens drabelige Bælte,
 Dg Fromhed i det lyse Blik.
 Du bød dem frem af Høien stige
 I Baabendands med Skjold og Skaft,
 At værne om det stolte Rige,
 Dg egge Dalens Son til Kraft.

Dg derfor favner gamle Norge
 Sin elskte Sanger moderom,
 Dg aabner dig de Klippeborge,
 Du skued i din gyldne Drom.
 Gaf ind, du høie Skjaldefonning!
 Dg stem din blanke Strangeleg;
 Der venter Saga dig, din Dronning,
 Med Kronen fra den norske Geg."

Dybt smeltet af en Høimod, hvis stærke Gienlydklang
 Rifold med Raab i Hallen, jeg stolte paa min Sang.
 At tale selv — umuligt! Det havde jeg betænkt.
 I Morgenroden Idun mig havde Hielpen skienkt.

Jeg maatte snart mig fatte, at svare var min Pligt,
 Da tog jeg frem af Barmen det nyligskrevne Digt;
 Men varmt og atter gienfødt det strømmed fra mit Bryst.
 Da lytted man i Hallen til Skjaldens høie Røst.

Til Norges Sonner.

Fra Barnsbeen fik jeg Norge kjær;
 Derom var daglig Tale,
 Det laae saa fiernt og dog saa nær
 Ved Danmarks grønne Dale.

Selv paa et lidet Bierg saa lyst,
 Paa Fredriksberg, det stionne,
 Jeg Havet saae, den svenske Ryst
 Fra mine Baffer grønne.

Der Edvard Storm mig traf som Bog
 Paa Siællands lave Basse;
 Han tog og satte mig til Bog,
 Ham skal jeg evig takke.

Han satte Seil mig til min Kiol,
 Han gav mig Fragt i Baaden.
 Han var en ægte Guldbrandsdøl,
 Han først mig løste Gaaden.

Han lædsked mig min Videtørst
 Om Fjeld, hvor Stormen tuder;
 Han lærte Skjalden allerførst
 At kiende Nordens Guder.

Derpaa den ædle Dichman kom,
En Normand, ikke mindre;
Han viste mig i Verden om,
Hvor Tidens Stierne tindre.

Hvad Under, at jeg Normand blev,
Skiondt altid ærlig Danske?
Mig Tanken hen til Fjeldet drev,
Thor vinkte med sin Handske.

Paa Klippen høi, hvor Bust ei groer,
I Morgenrodens Flamme,
Der saae jeg ham, den stærke Thor,
Slaae Trolden med sin Hammer.

Og dybt i Norges Birkelund
Jeg skued Valborg grøde;
Og Hagbarth foer til Dresund;
Stærkoddet var tilstede.

Og henrykt i den danske Skov,
Bed Sang af Rattergale,
Qvad tidt mit Hierte Fjeldets Lov,
Og elsket Dolens Tale.

Og som en Fiskergut jeg stod,
Gi Hottur lod sig haane,
Thi Biarke kom og gav ham Mod,
Og Boggur kom fra Skaane.

Nu Tanken var mig kjær for Alt,
Til værdigt Eftermæle

At ene Fjeld og Øftrefalt
 I Nordens ædle Siæle.

Da vinkte Klippen med fit Slot,
 Hvor mørke Graner stode,
 Og Orlov tog jeg af min Drot,
 Fredrik den Fredegode.

Og fom fra Jsland tidt en Skiald
 For jeiled ned til Norge,
 Saa stod jeg snart i Bigens Hal
 Imellem Fjeldets Borge.

Nu først jeg faae med egne Blik,
 Hvad jeg faalænge kiendte;
 Men Alt i Norrig overgif
 Selv hvad jeg monne vente.

Thi mere herligt Fjeldet stod
 Bed Aftenrodens Rerte;
 Og Fyrstens, Folkets Udelmod
 Dybt smeltede mit Hierte.

Hvormed giengielder Danmarks Son,
 O Norge! denne Hæder?
 Kun med en varm, oprigtig Ven
 Til ham, fom skienker Glæder:

Gud signe Danmark, signe Nor!
 Gid Venfkap os forene,
 Saalænge Bog paa Sletten groer,
 Og Fyrr paa Klippeftene!

Gid aldrig Thor os skille maa,
 Men Bragi sammensmelte!
 Baldur hiin Godes Alter staae
 Ved Nordhav og ved Bælte!

Omegnen.

Deiligt ligger Hovedstaden, det maa Sandheden tilstaae.
 Agerhuus, den gamle Fæstning, speiler sig i Fiorden blaa.
 Rundtom høvne grønne Bakker, hvorfra daglig Diet fik
 Et forskielligt Panorama med et overrasket Blik.
 Kommen did til fierne Forstad, mødte mig et helligt Navn:
 Opslo! Men ei Gaden giemmer anden Levning i sin Favn.
 Ikkun Navnet er tilbage, høit et Stykke Klostermuur;
 Men den samme Fiord ved Bryggen, men den samme
 Biergnatur,
 Som i fordums Dage skued vilde Kæmper, blodig Strid.
 Nu mig der en ædel Biskep, Sørensen, en Olding blid,
 Klosterfielddrens Hvalving viste, viste mig, hvor Kirken var
 Revet ned, som fordum gienste Riget af Jorsalasar.

Herligt løfter Egebierget sig, ei blot med Skifersteen,
 Men med stærke Kampeblokke. Jeg paa Fjeldet sad paa een,
 Hvorfra grandt jeg overskued Dal og Bakker, Fiord og Stad.
 Bognen holdt paa bratte Skraaning, mens i Lynget
 Skialden sad.

Herfra saae jeg flere Huse, spredt i Dalen, Byens Trøst,
 Som de Norske kalde Løkker: Baaninger for landlig Lyst.
 Slikt et Huus har gamle Treschow, Sverdrup og min
 Skielderup.

Undigt ligge de i Dalen, som en Blomst i grønne Knop.

Men hvad danske Skjalden savner, qvægeligt og Byen nær,
 Er en Park, en vældig Hauge, med en Gang af Vindetræer.
 Her kan ikke gaaes i Skyggen. Beien løber op og ned,
 Uden Gangsti, stærkt bestøvet, og i Sommerdagen heed.
 Byen selv er slem at vandre; du til Hovedstaden maa,
 Hvis du vil i stolte Norge finde Stene ganske smaae.
 Ikke troer du, at du lever i et Land med Kæmpesteen,
 Naar du her paa spidse Gnassing slider Saallen af dit Been.
 Dog den Tid vil snartlig komme, da paa Fliser trædes der;
 Og en Hauge, skion som Toien, ligger Staden ganske nær.
 Naar først Kongeborgen bygges paa den sloisetglatte Grund,
 Vil ei heller Christiania savne meer sin Sommerlund.
 Toien, en botanisk Hauge, smiler som et Paradiis.
 Eggen vidt man overskuer der fra Lovets grønne Riis.
 Kirsebær, som her jeg smagte, viger ei den danske Frugt,
 Mere kraftige mig tyktes Barrene ved norske Bugt.
 Jordbær ogsaa skienker Frigga, herlige, maa jeg tilstaae,
 Aromatiske fra Fjeldet, mørkerøde, ganske smaae.
 Deilig ligger Thulstrup's Hauge. Did jeg seiled paa
 en Baad

Med en Venneflo, og Regnen gjorde Farten lidet vaad.
 Alt imellem skinte Solen, skulde sig ei stedse mørk,
 Biste mig paa Blomsterklippen: „Norges Land er ingen Ørt“.
 Nei, tilvisse! — See, der kommer Qvæget paa en støvet Bei,
 Ei saa stort som vort i Danmark, kraftigt dog, og magert ei.
 Her Extremerne sig møde: golde Stene, rige Korn.
 Snart er Koen ganske fullet, snart med Knap for Kæmpehorn.

See, der stander Biællehuset! Stedse jeg det mindes vil.
 Der for Norges ædle Sonner læste jeg mit Sorgespil:
 Der de horte min Margreta; der dem Skjalden første Gang
 Tolked med sin egen Stemme blæsende sin egen Sang.

Og i deres stærke Haandtryk og i deres milde Blif
 Rigelige Tak jeg høstet, hæderlige Løn jeg fik.

Men for ædle norske Qvinder læste jeg det ligerviis,
 Og mig ikke mindre hædred Venlighedens hulde Priis.
 Thoras Søstre, Balborgs Søstre fletted Krands —
 ei i mit Sværd —

Men en Krands om Skjaldens Harpe viste: den var Æmnet
 værd.

Den unge Digter.

Venligt besøgte mig nys en Digter, bragt af en Maler,
 (Trofaste Munk! i Paris malte du Skjalden som ung).
 Skion var Sangen, som Unglingen skrev og rakte besteden;
 Kiær er mig Digterens Slægt, thi den nedstammer fra Storm.
 Elskede Pleiefader! af, hvis du nu leved, og saae mig
 I dit Fædreland! Kommer du her i din Æt,
 For at byde Velkommen den danske Skjald, hvem du næred
 Først med din Digterild? Moder paa Bierget maaskee
 Mig din Aand, som en Barde, med slagrende Klæder og
 Langspil?
 Siljer du mig i din Skj? rækker du Harpen din Søn?

Reisen op i Landet.

Nu har vi os leiet en liden Karjol.
 Net mageligt vist er det bageste Sæde;
 Men den, som skal sidde paa forreste Stol,
 Hans Ryg vil just ikke paa Veien sig glæde.

Til Tasse med Leilighed der maa han tage,
 Han kan sig ei læne paa Sædet tilbage.

Men Rejsesamraterne, Ungslinger to,
 Vil skiftes, og denne Besværighed dele.
 Poeten er stivest, det mærke de jo;
 Men sand Bagatel er for dem da det Hele.
 I Solskin de smile, de smiler i Skyggen,
 Med Noget i Ryggen, og Intet i Ryggen.

„Poeten skal digte paa Bierget i Nord,
 Saa maa han ei plages af Træthedens Jammer,
 Maa sidde saa mageligt, som ved sit Bord
 I Axlstad hjst i det eenlige Kammer.
 Men Hestene selv vi for Gutten vil fiøre,
 Og Digteren snelt over Biergene føre.“

Saa fiøre vi altsaa. — „Men, Digter! hvorhen?
 Saa magelig Fart, kan det kaldes en Reise?
 Til Thelemarks Dal maa du ile, min Ven!
 Hvor Raufjøsken ryger, og Klipperne kneise.
 Thi skuer du der ei de skyhoie Borge,
 Mon siige du kan, du har været i Norge?

Til Throndhiem du ogsaa maa drage for sand,
 Hvis kraftigt din Idun i Strængen skal virke.
 Og der maa du skue ved Midarøsvand
 Den prægtige, gamle, den hellige Kirke.
 Skiondt Choret kun stander fra Oldtidens Dage,
 Dog Saga der sidder og stirrer tilbage.“

J kiæreste Benner! det blier mig for tungt;
 Jeg klavrer kun slet, jeg kun daarligt kan ride.
 Ei Kroppen er smidig, skiondt Hiertet er ungt,
 Og meget alt Skialden har seet, skal J vide:
 Jeg Alpen jo kiender med Sneer paa sin Jøse;
 Saa kan jeg dog vel forestille mig disse.

Og Beien til Kirken — den blier mig for lang.
 Alt Haret jo helder; det venligt betænker!
 Og Regnen ved Skjernes ilende Gang
 Jo daglig os truer, og daglig os stærker.
 Og kom jeg nu did i en Slud uden Rige —
 Hvad skulde da Skialden om Fjeldene sige?

Desuden — jeg Landskaber ikke forstaaer
 At male saa egenligt, ærligt at tale.
 Hvorledes mig Hiertet ved Synerne slaaer —
 Ja, det kan jeg tolke, ja, det kan jeg male.
 Den skionne Natur mig i Nærheden kalder,
 Hvor yndigt med Susen kun Skummet nedfalder.

De skionneste Bierge skal høre min Priis,
 Til Ringerik stander min Hu og min Villie.
 Og saaer jeg, o Norrig! ei meer af din Jis,
 End den, som hos Collets jeg nød med Vanille,
 Saa maa jeg mig trøste. Nu lader mig fare
 Til herlige Klipper, skiondt ikke saa bare.

Og trænger du til en begeistrende Sang
 Om Fielde fra Skabelsens vildeste Dage,
 Med dampende Jøse, med Stenenes Hang,
 Hvis Afgrunde spotte den Styrtendes Alage —

Hornelen af Friman du her kan indfile;
Saa sparer du mig et halvt Hundrede Mile.

En anden Gang kommer den studsende Skiald,
At skue de vildene Syner derovre.
Men denne Gang seer han ei Raufossens Fald,
Dg ager ei over det mægtige Dovre.
Paa Sondenfieldd glad i Naturen han sværmer,
Dg Bakken ved Bærum alt Bognen sig nærmer.

Bærum.

Hvor smiler det deiligt bag Fjeldet!
Af Træ'r og Udsigter er nok,
Dg Elven nedskyller med Bældet
Fra Stenens romantiske Blok;
Dg Boligen, simpel, men ædel,
Er yndig og rummelig stor.
Her Herman, den kraftige Wedel
Omsfavnet af Biergene boer.

Men han er paa Reisen, ei hjemme.
Jeg kiendte ham i Kiøbenhavn;
Han lytted til Digterens Stemme
Alt tidlig, og var ham til Gavn.
Hvi kan jeg ham Haanden ei trykke,
Bekiendtskabet atter fornye,
Dg glæde mig over hans Lykke?
Men han er med Fyrsten i By.

Hvad knitrer derhenne med Bragen?
Hvi brænder man Knuder og Blok?

Naar Berten fra Huset er dragen,
 Behøver han Kioffen og Kof?
 Kom, Skiald! du vist falder i Staver,
 Naar ret du om Alt veed Bæfæd.
 En Suppe man her dig tillaver;
 Men blæs paa den først! den er heed.

Hvad? drømmer jeg, eller jeg vaager?
 Ja, sandelig! Suppen er stærk.
 Her Jernet man smelter og koger
 I dette navnkundige Bærf.
 Der bringer os Karlen i Slev
 Alt Malmet, som flydende Vand.
 I Formen det størknet er bleven,
 Og Pladen alt staaer med sin Rand.

Forunderligt! Pladen jeg kiender,
 Jeg selv har en slig i min Krog:
 Naar Luen bag Pladerne brænder,
 Jeg sidder saa tryk med min Bog.
 Naar Stormen om Vinteren tuder,
 Jeg sidder saa luunt i min Braa;
 Og pladster mig Regnen paa Ruder,
 Saa lader jeg rolig den slaae.

Som Milepæl Dvnen i Stuen
 Med Minder om henfarne Tid;
 Her — snel den udspringer af Luen,
 Der twinges, med Kunsten i Strid.
 Hift — Fortidens tro Pyramide,
 Her — fremmede Tegn af et Blund!
 Ja, Liv! — dine Mærker hengslide,
 Alt smelter den seneste Stund.

Krogfleven.

Du skionne Klost! og vil jeg dig
 Bed Harpen malerist besynge?
 Af Benner samler sig en Klynge,
 Som lyttende tilsmiler mig.
 Jeg kan det ei. Mon Ord formaaer
 At skildre denne stolte Scene?
 At bygge disse Taarn' af Stene,
 Hvor selv forstenet Tiden staaer?

Thi om jeg nu fortalte grandt,
 At tvende bratte Fjeldestykker,
 Som Gran og Fyrr og Birken smykker,
 I Oldtids Nat hinanden fandt,
 Men standsed, sammensmelted ei;
 Hvad heller, om i mørken Stævne
 De spaltede den dybe Revne,
 Der siden blev en yndig Bei —

Og om du horte ligerviis,
 At giennem faldne Stammers Grene
 En Elv sig slynger giennem Stene,
 Klar som Demant, og kold som Is;
 Nedstyrtet i Afgrundens Skod,
 Mens Hesten, dristigt og forsigtigt,
 Som Alpens Mule, træder rigtigt,
 Hvor Feiltrin blev den visse Død —

Og om du horte, Ven! end meer,
 Om jeg i Sang dig vilde sige,
 At lyst det skionne Ringerige
 Man giennem denne Spalte seer,

Der danner, som en Ramme, Kant
Om Norges elskelige Billed,
Af Urnaturens Haand fremstillet,
Før Kunstens Haand en Pensel fandt —

Mon da du end Krogfleven saae?
Nei! beed din Dahl, og lad ham male,
Hvad mægter ingen Digters Tale,
Den kongelige Klippevraa.
Selv vil jeg under vaade Green
Mig plukke taus en blaa Kiærminde,
Hvor Olafs Kildetaarer rinde,
Og skrive Navn paa denne Steen.

Og saa med Jld i Skjaldeblif
Jeg hurtigt ned i Dalen ager,
Hvor Halsdan Svarte, hvor Haarfager,
Hvor Tryggvason i Livet gif;
Hvor hellig Olaf døbtas; hvor
I Aftenrodens sidste Lue
Jeg Halsdan Svartes Grav som Tue
Seer midt paa fladen Agerjord.

Men end jeg Diet kaste vil,
Du sieldne Kloft! paa dig tilbage;
Thi alle Livets Fremtidsdage
Jeg glemmer ei dit Skuespil.
Norst er din Skionhed, stolte Klev!
Forst mørk og stolt; men den, som iler
I Møde dig, ham du tilsmiler,
Naar du med ham fortrolig blev.

Her sad i høie Fjeldesal
 Den stolte Thor paa Klippeblokken,
 Mens Heimdal blæste Liv i Flokken,
 Og mens de stred i dyben Dal.
 Han svandt. Men Idun kommer end,
 Gudinden ei sin Længsel dolger;
 Naar Maanen kysjer Aftens Bølger,
 Hun rækker Frugt til Sangens Ben.

Du Evighedens Billed, du!
 Saadan skal ogsaa Graven briste,
 Naar Livets Reise blier den sidste,
 Naar svundet er det korte Nu.
 Som Dalen hyst til Skjaldens Priis
 Skiont aabner sig bag Klippens Fure,
 Skal Himlen sprænge Gravens Mure,
 Og vinke ham til Paradiis.

Maleren.

Stille! hvad finder jeg der? Der sidder i Sandhed en Maler
 Bed Krogkleven, og har for sig en Griffel, et Bræt.
 Er det Bennen fra Dresden, som nys i Sangen jeg kaldte?
 Har jeg alt manet ham hid med et begeistrende Qvad?
 Nei! det er ingen Norst; han er dansk: den venlige Møller,
 Som alt i Arelstad glæded vort Die saa tidt,
 Naar han den saftige Bogeskov med sin saftige Pensel
 Guldt fremtrylled; vi saae, Freia! din Blomsternatur.
 Nu han til Elven og Floderne gif, og paa kunstige Blade
 Tager han Norriges Land med; og det dristige Fjeld
 Med uhyreste Steen, som saa gierne jeg bragte min Landsmand,

Butter i Kommen han let, bringer det let over Sø
Paa Dampskibet — og maa dog ei meer betale for Bægten,
Skiondt Krogkleven han heel putter i Rufferten ind.

Ja, blot ei den, men Thelemarks Bierg og den uhyre
Raukfos

Ligger besfeden og glat med paa det tørre Papir.

Troldmand Kunstneren er, det kan ei negtes. — „Ak, Digter!

Gid du dog talede sandt; gid han var virkelig Trold.

Trylle skulde jeg da det Billed frem paa Papiret,

Som umuligt er dog nu i sit dristigste Syn.“

Hvorfor umuligt, min Ven? For Gud er Intet umuligt,

Og for Kunstneren ei, naar han besjæles af Gud.

„Veien i Kloften derhenne gaaer ned ad; aldrig en Maler

Veien at male formaaer, naar den saa lige gaaer ned.“

Birkelig? Os Poeter det gaaer besynderlig modsat:

Lettere tegne vi den, som fra sin Bane ned sank.

Dantes Helved er meer poetisk, end Digterens Himmel,

I Tragødien gaaer Veien fortryllende ned. —

Saaledes sundrigt bøder den ene Kunst paa den anden;

Og hvad ei Digterens Ord, Malerens Pensel formaaer.

Halvdan Svartes Grav.

Forunderlige Kiærlighed

I en barbarisk Tid!

Her lagde man hans Hoved ned,

Om Legemet i Strid.

Hvert Land i Liv han Glæde gav,

Der sørged nu hvert Bryst;

Hver Dal vil være Kongens Grav,

Som fordum var hans Lyft.

I fire Parter deeldes han,
 Som en Forbryder fast;
 Og Hovedet til dette Land
 Blev Folket sendt i Hast.
 Knap fjirti Aar — paa Ryksensvig
 Hans Liv paa Tjen endt;
 Til Hedemark, til Raumerig,
 Til Bestfold Kroppen sendt —

Men her hans Hoved! Dalen bred
 Er stolt af denne Grav.
 At det er Haldans, Alle veed
 Ved Ploug, med Vandringstav.
 Her mindes Bonden gamle Nord,
 Og, kommen hjem igien,
 Han læser ved sit Fyrrebord
 Sin Snorro Sturlesjen.

Paa Bælken hænger Dren bruun
 Ved tunge rustne Sværd.
 Han fryder sig i Stuen luun
 Ved drabelige Færd.
 Han mærker end med Fædres Mod
 Sit stolte Hierte slaae;
 Han føler sig af Haldans Blod
 Med Bondeskofte paa.

Norderhougs Præstegaard.

I Norderhoug sig hæved en Gaard,
 Som end den staaer;
 Der boede Qvinden med Præsten.
 Han frygtfom var i sin geistlige Stand;
 Men hun var Mand,
 Og ægte Qvinde for Nesten.

Da Svensken kom, han i Kioldren krøb;
 Men Blodet løb
 Med Kraft i det qvindlige Hierte.
 At spildt blev Bondernes Eiendom,
 Naar Fienden kom,
 Det skued Anna med Smerte.

Den svenske Oberst i Stuen treen.
 Hun var ei seen,
 Men bragte, hvad Huset formaaede.
 Med Ballast, Sporer og Knebelbart,
 Paa Rytter=Art,
 Saa barst i Hallen han traadte.

Herr Pastor ængstelig i Kioldren gøs,
 Af Angst han frøs;
 Men Anna lued af Kræften.
 Hun spared ei Ol, hun spared ei Mied,
 Saa stærk og fød;
 Hun spared ei Druesaften.

Dræbt var hun nær af en svensk Soldat,
 En vild Arabat.
 „Dg mon din Konning dig sendte,

At myrde Kiærringer her i Nord?"
 Var Annas Ord.
 Da Svensken Spydet bortvendte.

En Pige hun havde saa slu, som hun.
 „Tillad mig kun,
 Herr Oberst! at sende min Terne
 Et lidet Grind." Han det tillod.
 Det kosted Blod,
 Normændene var ei fierne.

Og førend Svensken fik tomt sit Maal,
 Til denne Skaal
 Skød Risperne giennem Ruden.
 „Herr Oberst! førend du Biornen slog,
 For du den vog,
 Mig tyffes, du solgte Huden."

Der blev en Myrden i Præstens Sal,
 Saa sommersval,
 Og aaben ellers for Giesten.
 Man giennem Bindvet paa Fienden skød;
 I Blod han flød,
 Og svang sig ei tiere paa Hesten.

End staaer den ærværdige Præstehal
 Saa sommersval,
 Saa giestfri, med sine Rister.
 Man viser Huller i Biælken der,
 Man har dem fiær;
 Det vidner om Annas Bedrifter.

Her boer en blid, en ærværdig Præst.

Jeg var hans Giest,

Hvor Ruglerne havde knaldet.

Hvor Sporet var i Biællen at see,

Der drak jeg Thee,

Og tænkte paa Kæmpesaldet.

Stor er, o Norge! din Giestfrihed,

Det Hvermand veed;

Men Overmod du ei taaler.

Den, som paa Døren dig banker stolt,

Du byder Holdt!

Og skienker ham beskere Skaaler.

Den dobbelte Skydsgut.

Vi fik en lille venlig Dreng

Til Skydsgut paa Karjolen.

Han satte sig med raske Slæng

Hos Dahl paa Agestolen.

Han havde skionne gule Haar

Og bare Skiortærmær.

Med Pidsken han paa Hesten slaaer,

Den Nærmer og den Fiermer.

Og rast det gif. Normanden ei

Sig bryder om en Basse;

Man ager op og ned ad Bei,

Som paa et Hav i Smakke.

Og Fjeldet foer os snelt forbi,

Saa hurtigt vi mon age.

Nu, oppe paa en yndig Sti,
 Vil jeg mig see tilbage.

Sanct Olaf! ha, hvo stander der?
 Troer jeg mit eget Die?
 Skyds-gutten er mig atter nær
 I ærmeløse Troie.
 Han smilende som Tiener staaer.
 Gi, hvilke sære Drømme!
 Hvo er det da, som Hesten slaaer,
 Og holder den i Tomme?

Hielp, Himmel! det er Kogleri
 Bag Biergets Trylledække.
 Men, stille! her er Daler fri —
 Nu seer jeg dem jo — begge.
 Ha, nu forstaaer jeg: I er To,
 Som hver vil ha'e sin Skilling?
 Du er en Twilling? „Herre, jo!
 Og han er ogsaa Twilling.“

Saa skilles I vel fielden ad?
 „Nei, vi er altid sammen.“
 Som Birkeblad ved Birkeblad?
 Ryd længe denne Gammen!
 Gid intet Uheld, Døden ei
 Jer fra hinanden føre;
 Den skionne Livets Landevei
 Gid broderligt I fiøre!

Elvene og Fossene.

Lydsffland har Bierge, som Norge. Jeg finder
 Høiere Fielde, hvor Alperne staae.

Saa, men en Elv, som saa yndigt henrinder,
 Aldrig tilforn mellem Klipper jeg saa.

Tidlig og silde,

Klar som en Kilde,

Milevidt følger den deilige Flod,

Styrter, og frygter ei Vandet at spille.

Imer har nok af det sundeste Blod.

Langt op mod Polen henstrakte sig Norge,

Lang Tid tilsteded ei Blokkene Bei;

Men mellem Granernes evige Borge

Aabned sig Elven den frugtbare Frei.

Ikke den tøved,

Stenene floved,

Medens paa Stene den floved sig selv.

Nu var ei Tilgangen Sletten berøvet;

Baaden blev bygget, og gled paa sin Elv.

Elven indskrænked sig siden, og danned

Om sine Bredder den yndigste Dal,

Mulden sig lagde paa Stenen og Sandet,

Freia sig bygged af Birker en Sal.

Frugtbareheds Fyrste

Sin Gullinborste

Bragte; da reiste sig Markerne strax.

Hungre skal Bonden saa lidt nu, som tørste,

Bolger i Solen ei guldgyldent Ar?

Granen, som voxer saa mægtig paa Fjeldet,

Luner ei der mod den stormende Vind;

Men naar den Dren i Skoven har fældet,
 Barmen i Hytten den isnende Rind.

Hvad skal den føre,

Hvo skal den fiøre

Ned til de Steder, som har den behov?

Derjom ei Guder vort Onske vil høre,

Raadner den rigeste Skat i vor Skov.

„Hug kun din Gran i den dæmrende Skygge,

Glide den lad i mit rislende Band!

Snart skal man Huset af Bælkerne bygge;

Jeg skyller Stammen fra Strand og til Strand.“

Saa sang en Huldre.

Dyrerne buldre,

Granerne falde paa skummende Flod.

Bølgerne bar dem paa mægtige Skuldre,

Handel og Sefart ved Fiorden opstod.

„Skuespil har du ei, ærlige Grande!“

Idun og Bragi for Fioldbonden sang;

„Men af de skummende, styrkende Bande

Digte vi dem for den undrende Bang.

Regnbuen vaager

I vore Laager;

Det var et Lystspil, som mored dig alt.

Styrtende Fossen i Dybet nedfoger:

Saadan Jarl Hakon og Tryggvason faldt.“

Baulundur kom, og med Snildhed i Diet

Saae han det herlige, mægtige Spil.

„Idun og Bragi har gjort dig fornoiet,

Bonde! men rig jeg nu giøre dig vil.

Hiulet skal drive,
 Fossen oplive,
 Stampe skal Hamren og Saugene gaae.
 Malmet skal fangent i Bierget ei blive,
 Brugen og Nytten deraf skal du faae."

Derpaa han bygged den mægtige Stolle,
 Dybet i Fjeldene boret nu blev.
 Ridfiære larmed de natlige Trolde,
 Modige Biergmænd dog ei de fordrev.

Hamrene stampe.
 Mægtige Kampe!

Elven dem skyller nu Ertjen saa reen.
 Og som, Aladdin! du gned paa din Lampe,
 Normanden gnider den mægtige Steen.

Hold paa din Tømme, lad dvæle Karjolen,
 Til ei fra Stedet saa hurtig og strax;
 Først lad mig skue Regnbuen i Solen,
 See, hvor den springer, den kraftige Vax.
 Nu kan du tiøre!

Fossen vi høre,
 Medens sig Norbaffen skynder sin Gang.
 Ofte skal lyde, min Siæl! for dit Dre
 Larmen af Elvens fortryllende Sang.

Ringerige og Modum.

Hvordan skal jeg kraftigt dig beskrive
 Og give
 Dig et Billed,

Hvori klart er forestillet
 Reisen, som vi foretog?
 I det skønne brede Ringerige
 Byer vige;
 Krumt og lige
 Beien gaaer, hvor Hesten jog.

Hesten, med sin kortaffskaarne Manke,
 Ad Banke
 Dristigt iler.

Dalen under Bierget smiler,
 Elven løber som en Stribe blaa.
 Garten sig en Bei ad Bierget baner
 Blandt Graner.
 Ingen Daner
 Sligt ved Østresaltet saae.

Fyrren med sin grønne Busk os fryder,
 Afbryder
 Grænehøben.
 Her sig Klippen viser aaben,
 Truer med den dybe Grav.
 Skytsgud jeg min lille Skydsøgut kalder.
 Han knalder,
 Barn af Alder;
 Troien har han kastet af.

Rei, nu har jeg aldrig mine Dage
 Seet Mage:
 Her en Pige
 Skal som Rudst paa Bognen stige;
 Bidst hun har i Haand, og Solhat paa.

Ilde vist vi er med hende faren.

„Lille Karen,

Eller Maren!

Du os ikke vælte maa.“

Det har ingen Rød; hun fører mandigt,

Forstandigt,

Og smiler,

Mens hun hen ad Fjeldet iler,

Som den allerbedste Rudst.

Al, hvor deiligt hist af Bælker bygget,

Bestygget

Og for Nordenvind betrygget,

Ligger Hytten ved sin Birkebusk!

Ha, I sultne Muus! forslugne Rotter!

Ier gotter

Fadeburet

Ikke her. Høit kneiser Skuret,

Sat paa Bæle. Her I ikke tør

Op ad steile Trappe jer umage,

Og tage

Havrefage,

Skille Bonden ved sin Mælk, sit Smør.

Bjælkehusene de brune male.

Fra Dale

I det Grønne

Kan man dem alt langt fra skionne.

Men der finder jeg en prægtig By.

Som en yndig lille Fuglerede
 Dernede,
 Tulipan i Blomsterbede,
 Staaer den under Fiældets Ly.

Al, hvis Regnen kun vil borte blive!
 Nu drive
 Tykke Skyer,
 Som hver Time sig fornyer,
 Over Himlen, hemme Solens Glands.
 Skionne Skygger de i Dalen kaste,
 Og haste
 Over hine Bierge kaste,
 Labe sig bag Skovens Krands.

Men hvad suser der? O, lad os standse!
 Her dandse
 Elvens Riger
 Paa de bratte Trappetiger,
 Med de hvide Hatte paa.
 Rokken her sin gamle Bise brummer.
 Forstummer!
 Han trommer,
 Nu vil han sin Harpe slaae.

O, den vilde Dands i Honesøssen!
 Med Klodsen
 Styrter Vandet,
 Altid eet og altid andet.
 Rokken slaaer dog Hovedet ei til Blods.
 Høst, forvandlet til en sølvblaa Bove,

Bag Skove

Iler han, sin Fart at love,
Som en velerfaren Lods.

Vi dog lidt endnu, saa kommer stragen
Jo Lagen.

Som en Ræv i Rævesagen
Fanges han i Kurven, der er hængt
Høit paa Klippestykker over Strømmen.

I Drømmen

Iler han med dristig Svømmen.
See! der har han sig i Kurven slængt.

Trætte træde vi nu ind i Stuen.

Med Gruen

Skjaldens Miner

Morknes, naar han bag Gardiner
Finder Sengedynen alt for blod.

„Lille Moer! den Dyne maa du tage
Tilbage;

Heden kan vi ei fordrage.“

See! der henter Krog vort eget Brød.

Dahl ei mindre dristig henter Skinken.

Med Blinken

Kniven snitter.

Derpaa Hver til Leiet hitter,
Strækker sig saa træt paa Galmen hen.
Næste Morgen vi vor Kasse drikke.

Solens Blikke

Mangler ikke;

Den er os en trofast Ven.

Bonderne.

Med norſke Bonden en lille Sang,
 Du vil, ſkal giøre dig fortrolig?
 Al, Skade var det, at denne Gang
 Ei Fader Moe var i ſin Bolig.
 Det er en kæmpevoksen Bondemand
 Fra Ringerigets det ſkionne Land.
 Hans ſtore Gaard
 I Dalen ſtaaer;
 Men Thinget holder ham ei rolig.

Og ved den omtalte Vennefeſt,
 Da Norſke Danſke-Skialden æred,
 Da var i Hallen han ogsaa Gieſt;
 Fleer Bonder med der havde været.
 Han ærligt rakte mig ſin Kæmpehaand,
 I Diet lued gammel Helteaand;
 Han ſmiilte mild,
 Og Oldtids Ild
 Hos ham endnu var ufortæret.

Men nu aſted paa vor Sommerslugt,
 For hiſſet Skyen os indhenter.
 Den ſorte Hue, hvor den flæder ſmukt
 De ranke, milde norſke Gienter.
 Med høie Runddeel den yndigt ſtaaer,
 Og hvælver over de ſilte Haar.
 Hun iler glad
 Med Dug og Fad,
 At Gieſten ei for længe venter.

Selv med vi bringe vort Glaskefoer.
 „Kom, Ingeborg! vil du ei smage?“
 „„Rei! skienk et Glas til vor gamle Moer!““
 „Der! gid det styrke hendes Dage!“
 Hun bragte Glasset i Kamret ind,
 Men kom tilbage med Smil paa Kind:
 „„Hun drifker Vand;
 Det Stærke kan
 I Hytten Ingen her fordrage.““

„Som Rosen Ingeborg drifker Vand,
 Og selv hun som en Rose trives.
 Farvel! Gud skienke dig snart en Mand,
 Saa god som han i Veigden gives!“
 „„Jeg takker dig for dit Ønske nu!““
 „Tak, Ingeborg! for dit kiære Du.“
 Vi sees ei meer;
 Men Skialden seer
 End længe, hvad der fra ham rives.

Sanct Olafs Terteign.

En Skydsqut her jeg træffer, snild,
 Og klog paa gamle Sager;
 Ham slittigt jeg udspørge vil,
 Mens jeg paa Veien ager.

Og siig mig nu, min gode Hans!
 Imedens hen vi fare —
 Thi jeg er fremmed hertillands;
 Du meget maa forklare.

Siig, hvad bethyde disse Steen,
 Der stande der saa sjære,
 Som om det Mænd med Arm og Been
 Og Hoved kunde være?

„De tykkes, hvad de virk'lig er.“
 Stands, lad os lidet holde!
 Saa har det været Mennesker?
 „Nei, det var grimme Trolde.

Dengang Sanct Olaf leved kiæf,
 Og vilde christne Riget,
 Da var han alle Trolde's Skræk,
 Og blev af dem bekriget.

Thi Kirkeklokkens høie Klang
 Dem skurrede sælt i Dre.
 I Bierget under Stenens Gang
 De kunde selv den høre.

Og mon du ei ved Kleven saae,
 Strag under Klippens Bue,
 En slig forstenet Qvinde staae
 Med Skiorter og med Hue?

Hun voved sig til Olaf ud
 Af Fjeldets bratte Side,
 Da for at bede til sin Gud
 Han mon til Kirken ride.

Sanct Olaf med det røde Skjæg!
 (Hun qvad i Solens Straale),
 Du reed for nær min Kioldervæg,
 Det kan jeg ikke taale.

Men Olaf var ei længe seen,
Lidt Band han monne tage:
Og stat du der i Stof og Steen,
Indtil jeg gaaer tilbage! —

Tilbage kom han aldrig der,
Nu Qvinden staaer og venter
Imellem Fjrr og Granetræer,
Imellem Drn' og Glenter.

Og, fiære Herre! rundt omkring,
Hvor du dit Die vender,
Hvor du opdager fjeldne Ting,
Du Olafs Magt erkjender.

I hver en hoi, fjerdannet Blok,
Du har paa Beien skuet,
Opdager du en Troldeflok,
Som Olaf har forkuet.

En Kirke bygged han af Steen,
Og Arbeidsfolket hastet;
En opbragt Trolde sled af sit Been,
Og efter Taarnet kasted.

Men Gubben, starblind paa sin Hoi,
Slog Benet, det uhyre,
Saa over Kirkens Taarn det fløi,
Og plumped i en Myre.

Og der end ligger Troldens Laar.
Og naar ei Stiernen blinker,
Og man for nær ved Sumpen gaaer,
Man mærker, at det stinker.

Nu klinge Christi Kloffers Klang
 Saa herligt over Fjeldet.
 Paa Taget lyder Droskens Sang,
 I Dalen Kildevældet.

Og hvert et Fjeld, og hver en Dal,
 Og alle grønne Baffer
 Sanct Olaf nu i Himlens Sal
 For sin Belgierning takker."

Hav Tak, min Ven, som dette veed!
 Jeg Priis paa Sagnet sætter.
 Nu fiore vi til Dalen ned
 Fra de forsteente Jetter.

De tyske Studenter i Wigersund.

Hvor man allermindst det venter,
 Gaaer fra Tydskland ud Studenter;
 Her ved Sundet, frøe i Sind,
 Traf vi fire, just ei unge,
 Men dog alle lidet tunge,
 Thi de hentede Bognen ind.

Og jeg troer, selv To af Flokken,
 Bæbned' med Spadsjerestoffen,
 Bare ældre Skolemænd.
 Uden Bogn og uden Frakke
 Stege de paa Færge-smakke,
 Bilde dybt i Landet hen.

Som den lette Stork, der bringer
 Med kun fine sorte Binger,
 Ellers Intet, høist kun Lidt;
 I den tynde Sommerfiøle
 Monne paa sin Styrke stole
 Hver, og gif i Stormestridt.

Godt for dem, det var ei lutter
 Tydsfere! To norske Gutter
 Fulgte med, som Tolke nok.
 Norske Bonden ei den Tydske
 Ret forstaaer, og mindre Tydske,
 Fiernt bag Fiieldets Kæmpeblof.

Nu Guds Fred, I raske Knegte!
 Ja, det kalder jeg en ægte
 Reise, naar man selv kan gaae.
 Femti Aar først lagt tilbage —
 Nei, da vil man heller age
 Med den lune Kappe paa.

Kongsberg.

Nu mere mørkt sig Fiieldet sammendrager,
 Udsigten stoppes af de snevre Klipper,
 Et andet Ansigt paa Naturen tager.

Den vidtudbredte Dal vort Die slipper.
 Igiennem mørke Fyrreskov vi fiøre,
 For Blæsten Grenen gynger, Qvisten vipper.

Dernede kan man Lougens Bandfald høre.
 Nu nærme vi os Biergets dybe Grube,
 Min gamle Ben vil selv derind mig føre.

Her aabner altjaa du din sorte Strube,
 Udgarde-Løkes frygtelige Bolig?
 Her bygge travle Dverge deres Kube?

Skiondt aldrig seet, er jeg med dig fortrolig.
 Jeg kiender dig; jeg fulgte Thor i Fjeldet,
 Da han for Hel i Hallen traadte rolig.

Nu jeg forlader Himlen, Aildevældet,
 De muntre Baffer med de grønne Grene.
 Det er bestemt, og Dommen er alt fældet.

Her borer Gangen sig igiennem Stene,
 Vel halvt en Hierdingvei dybt under Jorden.
 Nu vandre vi fra Livet saa alene.

Her skiller ikke sig fra Syden Norden;
 Forsængligheden med sin Farve viger.
 Men fiernt jeg hører Skud, som af en Torden.

En Stemme dybt i Hvalvingen mig siger:
 „Velkommen, danske Digter! i mit Indre.
 Her Dagen og Forstfielligheden viger;

Men Haabet ei. Det loffer ikke mindre.
 De sorte Biergmænd kun til Gliden spores
 Af Solvets Aarer, som i Stenen tindre.

Stig i den Afgrund, som i Bierget børes!
Og jeg skal vise dig den hvide Lilie,
Som visner ei; og sikkert vil du mores."

Jeg lyder, hemmelige Røst! din Billie.
Nu viner jeg den første smalle Stige,
Og træder freidigt over tynde Lilie.

Jeg, som Aladdin, staaer i Biergets Rige.
Roureddin! vil du, jeg skal Lampen hente?
Du vil i Mørket dog ei fra mig vige?

Du vil dog, til jeg kommer op, mig vente?
Min Hierne fylder sig med Phantasier,
For alle gamle Billeder at hente.

Nu tyffes mig, at hele Larmen tier.
De grimme Biergmænd med de sorte Masfer
Den hemmelige Ret med Blus indvier,

Som Svende, der med Døden overrasker.
Bort, fæle Billeder! bort, vilde Tanker!
De hente jo kun Solv i deres Taster.

Jeg stiger dristigt ned ad stærke Planter.
Af syv og tredve Stiger Foden iler —
Nu staaer jeg der, hvor Haabet kasted Anker.

I Kvartsen rigeligt Solvmalmet smiler,
En Rigdom er i norffe Fjeldet funden.
Her Verdens Afgud i sin Bugge hviler.

Man henter ham som Roer fra Klippebunden;
 Men han behandles haardt: med Jern og Krudtet
 Udsprænges han, og bringes op i Lunden.

Der vorder han i Stampeværket sluttet,
 En Skole, som gaaer frem ei med det Gode,
 Thi under tunge Pæl han bliver puttet.

Dog føler han sig der ret vel til Mode.
 Han blinker meer, jo meer ham Viælken rammer,
 Og Elvens Bølger Dyndet af ham toede.

Nu altid mere stolt hans Die flammer;
 Som han opdrages meer, han ogsaa føler
 Sin Adel — og forlader mørken Kammer.

Ham Jlden smelter, og ham Lusten føler.
 Han præges, faaer sit kongelige Baaben,
 Og Jordens Sværm et Hurra til ham broler.

Den hele Verden staaer nu for ham aaben.
 Dog maa han vogte sig, at ei han kommer
 Til den, som ivrigst var i Hurraraaben —

Jeg mener nemlig, i en Gierrigs Kommer;
 Thi da han vorder levende begravet,
 I Kisten sluttet uden Lov og Dommer.

Og hvis for Thee han sendes over Havet
 Til China, vil han dybt i Taarnet finde
 Sit Hvilested, som her i Klippen lavet.

Men, af! hvad drømmer jeg dog denne Sinde?
Jeg staaer i Biergets Dyb — og skal tilbage,
Imens saa vide mine Tanker rinde.

En liden Stund vil jeg i Die tage
Dog denne Hule først. Saa dybt ei atter
Jeg kommer sikkert mine Levedage —

Og ei i Graven selv; min Grav omfatter
Den tynde lille Skorpe nær ved Lyset,
Bedækket af de grønne Blomstermatter.

Men her betages jeg af Undergysset
I Jordens Indvold, i granitne Hule.
Dog har mig Dybden ei fra Bunden ryset.

Nu skal mig længer ei Afgrunden skjule,
Jeg maa tilbage. Himmel! men jeg trættes.
Hvorledes kommer man af denne Kule?

Kun ved at Foden over Foden sættes.
Men alle disse Stiger? Knæet bæver;
Bed ingen Hielp den lange Klavren lettes.

Dog alt som meer jeg mig af Dybet hæver,
Tilbagekommer Styrken, kommer Modet.
Nu staaer jeg fro igien i Stollen snever.

Men hedt i Aarerne mig koger Blodet.
En Raabe vil jeg hurtigt om mig kaste,
Og Huen trykker jeg dybt ned paa Ho'det.

Nu giennem mørke Gang vi atter haste
 Til Lyset. Ak! der kommer det, det blaaner
 Igiennem Aabningen af Fielde faste.

Det tyffes mig, som flere klare Maaner
 Bestraalte Jorden; men det er kun Dagen,
 Hvis rene Glands det røde Blus forhaaner.

Nu trænges ikke meer til Fakkeltagen,
 Til under Hvælvingen sin Hals at boie.
 Til slig en Reise gjør jeg neppe Magen.

Men ofte skuer jeg med Siælens Die,
 O Kongsberg! i dit frygtelige Giemme
 Fra grønne, solbestraalte Siællands Hoie,

Og glæder mig — saa sikker og saa hjemme.
 Men, Novalis! skiondt yndig var din Bije,
 Skiondt ung min Røst jeg blandte med din Stemme,

Kan jeg dog meer ei Biergmands-Livet prise.
 „Wer ihre Tiefen mißt, ist Herr der Erde,“
 Det skrev med flygtig Griffel du paa Flise.

Ei Dybet glæde kan, men kun forfærde.
 Afstumpes Mandens Hierte kan for Sorgen
 Bed vante Dont bag frygtelige Gierde;

Men frydes kan han kun hver Søndagmorgen,
 Naar Kloffen ham fra Fjeld til Kirken kalder,
 Naar Solen er ham længer ei forborgten —

Naar paa hans blege Kind en Straale falder.

Faldet i Hongsund.

Hist syv og tredve Stiger ned
 I Biergets Dyb mig bare,
 Og Foden ei det mindste gled,
 Og ei den mindste Fare;
 Et lille Huset kun her
 Fra Stuen ud i Gaarden —
 Jeg styrter, og jeg havde nær
 Ei reist mig meer fra Jorden.

„Saa hurtigt er det med os giort.“
 Den Sætning — den er rigtig.
 „Forsigtighed ei siger stort.“
 Og var jeg da forsigtig?
 I Fald jeg havde Hullet seet
 I Stenen, der i Kanten,
 Saa var vist ikke Faldet skeet,
 Og jeg var heel, min Sandten!

Nu revned i usalig Stund
 Først Klædet mig, saa Huden.
 En Skrædder boer i Hongsund;
 Hvo lever Slig foruden?
 Han hele maa min første Hud;
 Men Saaret her — det andet?
 Det læges med en lille Klud,
 Reddypt i Hovedvandet.

Og nu — det bør ei vorde glemt,
 Da dog om Sligt er Talen;
 Jeg føler mig alvorlig stemt,
 Min Læser! hør Moralens:

„Vi store Farer let undgaae,
 I Rod de fielden bragte;
 Men tidt vi styrte for de smaae,
 Fordi vi dem foragte.“

Farten i Maaneskin.

Saa har I ogsaa her en Maane?
 „Ja, kiære Digter! som du seer.
 Det er den samme, som i Skaane
 Og som i Siællands Dale leer.“
 Mig tyffes næsten, at den græder,
 Den straaler mig saa taareqvalt.
 „Hvo veed? Maaskee den Dine væder,
 Fordi du ned af Trappen faldt.“

Lad være, Kiære! med den Poffers
 Ufølsomhed, de Sidespring.
 Ei Maanen er en Gedske Kloffers,
 Som græder over Ingenting.
 Vel ofte hendes Taarer rinde;
 Og Edvard Storm, min Pleiesøer,
 Den kaldte „Tydsfernes Gudinde“,
 Fordi han ei forelsket var.

Men naar engang din Time kommer,
 Og træffer dig Cupidos Piiil,
 Da søger du i natlig Sommer
 Den hulde Maane med sit Smiil.

Den, som ei elsker, ei den fatter;
 Og den, som meer ei elske kan,
 Han seer paa den saa rolig atter,
 Som den sig selv i stille Vand.

Dog kunde tidt igien tilbage
 Man ønske vel den bittre Lyst
 Og denne søde Beemodsklage,
 Som stærkt opliver Skjaldens Bryst.
 Til Bacchus tog sin Tilflugt Mangen;
 Til ham staaer heller ei min Hu.
 „Hvad kan dig da begeistre?“ Sangen!
 Min Valborg er en Musa nu.

Min Maane nu er Melpomene,
 Hun straaer til den danske Skjald
 Igjennem Bogens, Birkens Grene,
 Ved Kildevæld, ved Fossens Fald.
 Min Glædes-Rose staaer i Solen,
 Der har den selv Apollo sat;
 Men Maanen flækker ud Violen,
 Som dufter gjennem Tidens Nat.

Og see — et helligt Bennemøde
 Jeg altid har i Maaneskin:
 Jeg skuer mine fiære Døde
 Tilsmile mig med blegen Kind.
 Mig tyffes, at de venligt spørge:
 Du har os dog end ei forglemte? —
 „Hy, Skjald! vil du alvorligt sørge?
 Nys var du jo saa lystig stemt.“

Det Skjaldens Ansigt gaaer, som Maanen :
 Snart græder den, og snart den leer.
 Klar i den lyse Himmelblaanen
 Man den saa rolig munter seer;
 Men naar i røde Dunst den svømmer,
 Og farer den i Skyen vild,
 Da, som en bleg, phantastisk Drommer,
 Den gyser for sin egen Ild.

Drammen.

Nu da vi Drammen besøge? — „Ja vist! og her du fra
 Fjeldet

Overkuer den grandt.“ — Hvilken besynderlig By!
 Husene ligge jo alle, som Perler trukne paa Traaden,
 Længs ad Fiorden. Hvor lang Gaden vel er? — „Ja jeg troer,
 Sikkert en halv Miils Bei.“ — Det var som Pøkker! Saa seile
 Folk vel paa Baade kun her, naar de gior Venner Besøg? —
 „Nei! de fiore, de gaae, de ride.“ — Men hører jeg stuer
 Flere Stæder. See, der kneiser jo atter en By
 Smukt paa den modsatte Kyst. — „Ja, det er Bragermås,
 Strømsø.

Tangen, en Ladeplads, jeer du herhenne. Men Alt
 Hører til Drammen.“ — Ei, den er stor og deilig for Diet.
 Sikkert til Handel den her ligger særdeles beqvem.
 Nu til vor ædle Bert, den kraftige Blom! Han har venligt
 Budt os til Giest i sit Huus. Vidste vi kun, hvor han boer.
 „Hør du, min Gut! siig, hvor boer Amtmand Blom?“
 Men jeg først maa
 Kiebe mig Handsker. For sort skræmmer det Par, som jeg bær.

Dahl, fortræfflige Ven! nu iler han hen i en Krambod —
 Nei, jeg skammer mig fast. — Der er han atter igjen.
 Deilige gule Handsker! Ja, nu kan vi gieste vor Amtmand.
 „Han er ei kommen endnu fra Christiania selv;
 Men hans Frue modtager os først, og venter i Hallen.“
 Pynte lidt maa man sig dog, før man gjør Damer Besøg.
 „Var det nu ei fortræffligt, at jeg fik Handskerne vasket
 I en Hæst?“ — Med et Smil hilser den venlige Piv,
 Som forkynder, at hun har Skialden kjær. Og mit Billed
 Finder i Kammeret jeg hænge paa Bæg ved min Seng.
 Det er hængt derhen i Dag! Nei, sikkert i lang Tid
 Havde det der sin Plads; tidligt alt stukket af Flint,
 Vigner det dog endnu. Besynderligt! her skal vi mødes?
 Ikke saasnart vel igjen træffes her Adamer to.
 Malt af en Huusveninde desuden Axel og Balborg
 Fandt jeg paa Bæggen. Jeg har Benner i Drammen da med?
 Ja, tilviise! Det saaes, da Blom mig bragte til Thorne,
 Hvor den forsamlede Kreds hængende Skialden paa ny;
 Hvor den dygtige Mand, som Ugir og Freier velsigner.
 Ogsaa til Digterens Lærv viste sig varm, som en Skiald.
 Ak, men jeg føler, at jeg med Sligt dig trætter, min Læser!
 Billigt misbilliger du, at jeg gientager min Roes.
 Men Taknemmelighed mig byder at takke. Tillad mig
 End, at den herlige Blom takke jeg maa som min Bert.
 Venstebud har jeg stiftet med ham. Men ogsaa for gammelt
 Venstebud aabned sig her Hjertet i fremmede Stad:
 Ærlige Wulfsberg! du mig bragte Mindet tilbage,
 Bakkehuset igjen jeg mellem Træerne saae
 Ved din deilige Hauge. Du nævnte Gamma med Rahbek —
 Og ved din Velkomst=Qvad Beemodens Laare nedrandt.

Kirken i Drammen.

Selsom rørt jeg blev til Mode,
 Da jeg ind i Kirken kom.
 Atter jeg mig træde troede
 For min Barndoms Helligdom.
 Jeg ved Norges sierne Bierg
 Troede mig paa Fredriksberg.
 Giennem Vindvet skinte Solen,
 Mens jeg sad hos Blom i Stolen.

Mindet paa sin Englevinge
 Da besøgte mig forvist.
 Orgelet jeg hørte klinge,
 Men saae ingen Organist.
 Da, min salig Fader! du
 Venligt stod for Skjaldens Hu.
 Følelsen mig overvælded,
 Du var hos din Son paa Fjeldet.

Skibet, som nu ikke længer
 Findes i min Kirke der,
 End i Drammens Kirke hænger;
 Ja, jeg saae det atter nær,
 Som i Barndoms glade Dag,
 Baie med det danske Flag:
 Hvide Kors — et venligt Mode —
 Uforandret paa det Rode.

Sikkert aldrig jeg forglemmer
 Sangen fra det norske Chor;
 Disse klare Drengestemmer
 Med den varme Kingos Ord

Til den skionne Melodie,
 Som gjør Sielen hellig fri,
 Gienklang af den Kraftens-Ode:
 „Nu vel an! vær frist til Mode.“

Styrket Kirken jeg forlader
 Bed den fromme Talers Kraft.
 Nu Farvel, Aand af min Fader!
 Hvis Besøg min Aand har havt.
 Snart igien ved Vandringstæv
 Daglig hilser jeg din Grav.
 Hvis du leved, var tilstede —
 Hvor min Fryd dig vilde glæde!

Paradiisbaffen.

Nu skal vi rejse tilbage. Vi komme til Paradiisbaffen,
 Derfra det deiligste Syn har man paa Dalene trindt.
 Men — hvor længe var Adam i Paradiset? Det regner;
 Nidkiær taagede Dunst Skionheden hyller i Slør.

Farvel til Norge.

Farvel, du skionne Norges Land!
 Maaskee jeg meer dig aldrig skuer.
 Nu vinke Bogens, Egens Buer
 Den danske Skiald til Fædrestrand.
 Jeg længes efter vante Bo
 Uagtet al den Gunst, jeg nyder;

Uagtet Bierg og Dal mig fryder,
Paa Sletten først jeg finder Ro.

Og finder jeg den selv ei der,
Saa maa jeg ile dog tilbage,
Hvor mine unge Levedage
Mig efterlod de gamle — Træer.
Skiondt Mennesket paa hurtig Fod
Kan i Natur sig frit bevæge,
Det har han fælles dog med Ege,
At Sindet dybt nedslaaer sin Rod.

Fri er vor Tanke, fri vor Aand,
Bed hver en Kyst den finder Havnen;
Men Hiertet bundet er til Stavn,
Og elsker dette Trællebaand.
Mit flade Land jeg her ei seer,
Jeg Horizonten ei kan skue;
Jeg trænger til den skionne Bue,
Jeg kan den ei undvære meer.

Mig knuger Bierget i sin Favn.
Saa lad mig kæk da Borden sprænge!
Da vil jeg mindes varmt og længe
Det hulde Norge — som et Savn.
Af, Mennesket er eengang saa:
Ham Lunet, Diebliffet frister;
Den store Glæde, som han mister —
Ja, den først ret han skionner paa.

Og derfor vil jeg miste dig,
O Norge! for i Fremtids Dage

At faae dig fuldeligt tilbage,
 Naar ingen Hiemvee plager mig.
 Gienleve vil jeg da hver Stund;
 Dit Fjeld, din Elv, din Dal jeg mindes;
 Og Bennen — han skal ogsaa findes
 I Hiertet og i Bogelund.

Dog hvorfor skulde Skialden ei
 Engang da med fornyede Glæder
 Giensee de fiære fjerne Steder?
 Snelt reises jo den lange vei.
 Rei, Brødre! mit Farvel i Dag
 Ei gielder alle Livets Dage;
 Jeg kommer vist engang tilbage —
 Til Bergen og til Throndelag.

Den sidste Morgenstund i Christiania.

I aarle Morgenstund, før Solen smukt
 Gik farvet med sit Purpur Biergets Tinde,
 Blev sendt mig til Farvel af en Veninde
 En Kuro med skønne Blomster og med Frugt.
 Og flere Benner ved den norske Bugt
 Med Skialden Afsked tog for denne Sinde.

Nu fylder Seilet, lykkelige Vinde!
 Den søde Saft, den hulde Blomsterdust
 Skal med den norske Klippe mig forbinde,
 Til atter hiit jeg staaer i Havnen inde.

Og visner snart end Blomsten med sin Duft —
 Det fiære Minde visner ingensinde.

Göthenborg.

Da første Gang vi seiled forbi
 Den fremmede Stad,
 Ei dvæle kunde med Skibet vi
 Ved Klippers Had.

Men da tilbage vi atter kom
 Paa Farten blid,
 Da til i Staden at see sig om
 Var nok af Tid.

Sin Bogn til Byen mig laante strax
 En fremmed Mand.
 Den Forstad er af et eget Slags
 Paa Svea-Strand;

Man kører og kører, og tænker: „Nu
 Er endt den Bei!“
 Men derfor i Göthenborg est du
 End kommen ei.

Da endelig Staden jeg fik at see —
 Ha, hvilken By!
 Den staaer, som tryllet frem af en Fee,
 Saa stor og ny.

Men mennesketom. Jeg frygted Meen
 Ved Feens Had.
 „Mon Folket forvandlet er til Steen
 I fremmede Stad?“

Men snart jeg mærked, de var ei Steen.
En ædel Flok
Paa Skibet mig søgte, var ikke seen,
Men liflig nok.

Først lædsledes aandeligt min Tørst,
Jeg fro var Giest:
Sin Hustrues Digte mig bragte først
En venlig Præst.

Saa kom en Skare, som fordred Viin.
Min Skaal man drak,
Og gierne hørte den Klynge fin
Min varme Tak.

Hvo vare de Svende? Studenter vist?
Ei denne Gang!
En Garderskare fra Stockholm hift
Af Helterang.

Champagneren skummed, de drak min Skaal,
Og mig forlod.
Og snart jeg nær ved min Reises Maal
Paa Dækket stod.

Hjemkomsten.

Nu aabner, Fædreland! du atter mig din Favn;
Men Skyen tung mod Havet segner.
Jeg seer ei Taarnene paa Kiøbenhavn —
Det regner.

Indhyllet er den skionne Stad i Slud.
 Ei Bøgeskoven os forlyster,
 Der ellers seer saa deiligt ud
 Fra vore Kyster.

Støvregnen falder. Stundom dog der gif
 En Straale giennem Tæppet, Dunster virke.
 Af, see! der kasted Sol et venligt Blik
 Paa Fruekirke.

Der boer jeg, og der venter mig min Slægt.
 Gid glade jeg dem finde maatte!
 Tog du dem, Himmel! i din Baretægt? —
 O, min Charlotte!

Gud signe jer! Nu skynder eder, kom
 Til Arnen; der jeg Intet vil fordølge.
 Grindringen gjør Reisen om,
 Og I skal alle Fader følge.

Tilbageblik.

Naar jeg fra min lave Dal
 Og fra Bassen ved Slottet til Søen henstkuer,
 I den muntre Vindejal,
 Under Grenenes hvælvede Buer —
 Ha! da mindes jeg med Lyst
 Hine Klipper, som stolte, som vældige stande,
 Trodse Vind med blottet Bryst,
 Hilse Solen med skaldede Pande.

Ja, da mindes jeg det Fjeld,
 Hvor jeg mig befandt saa vel;
 Hvor jeg under Himlens Blaa
 Stod paa Skrinten og Sletterne jaae.

Naar jeg drifter af min Bæk,
 Naar jeg smilende drømmer ved rislende Kilde,
 Ved den fulde Rosenhæk —
 O, da mindes jeg Fossene vilde,
 Som med uophorligt Brum,
 Medens Regnbuen hvælves i evige Taage,
 Slaaer et steds fornyet Skum
 Giennem Stenenes klostede Kroge.
 O, da mindes jeg den Flod,
 Hvorved norske Bonden stod,
 Hvor han glædte Skjaldens Hu
 Med det stolte, fortrolige Du.

Naar jeg sidder i min Kreds
 Mellem Benner fra Ungdommens fagreste Dage,
 Naar jeg skuer der tilfreds
 Paa de bortfløine Timer tilbage —
 O, da glemmer jeg vist ei,
 For den Danske, den Norske, som venligt i Møde
 Kom mig paa min Manddoms Bei,
 Som en Ungling i Morgnen hiin røde.
 Hvad jeg søgte, der jeg fandt,
 Dølen Skjaldens Hierte vandt.
 Idums Drif af Kampe-Fjeld
 Viger ikke, Castale! dit Bæld.

Men skiondt gierne jeg en Flugt
 Gior imellem til Nors og Germaniens Lande,

Snart igien til Arelbugt
 Længes Hjertet, hvor Bogene stande.
 Nei, for intet Fjeld i Nord
 Kan jeg siællandske Marker og Østresalt glemme,
 Og den hulde Plet af Jord,
 Hvor med Livet først tonte min Stemme.
 Elfte Fredrik! ved din So
 Vil jeg leve, vil jeg døe.
 Danemark en Krands mig gav,
 Som ei visner paa Digterens Grav.

Armbaandene og Guldhorret.

En Rejsende, som søgte fjeldne Sager,
 Gandt, først i eet, saa andet Naboland,
 To skionne Smykker paa den fjerne Strand,
 Som skienkes ham, og som han med sig tager.
 O, hvor Klenodiet ham høit behager,
 I Hytten, langt fra Sværmens Larm og Stoi,
 I Nærhed af en gammel Kæmpehøi!

En Morgen triner ham en Ven i Møde.
 Da denne seer Armbaandene, som gløde
 Paa Bæggen hisset i den lille Hal,
 Han siger til sin Ven, som var en Skjald:
 „Min Broder! see, du fryder dig med Nette,
 Og skiont det var, dig skienktes disse Baand;
 Til fjerne Brødre binde de din Aand.
 Men kun endnu jeg vil tilføie dette:
 Tidt søges i det Fjerne — dyrebar
 Den Skat, som alt man i sin Nærhed har.

Tag Spaden, grav i Høien ved din Hytte!
Lidt Jord maaskee behøver du at flytte,
Saa vil du see!"

Han grov i Høiens Muld,
Og fandt — et herligt Offerhorn af Guld,
Hvorpaa der stod:

„Lad Ringene dig smykke!
At du dem fandt, det var en sielden Lykke.
Men dette Guldhorn, som i Dag du fik,
Dig bringe med sin Skionhed til at tænke:
Det Bæger, som blier fyldt med Livets Drif,
Maa Fædrelandet skienke.“

and the other two, I have not yet seen.
 The first one, however, is a very
 fine one, and I have seen it.
 The second one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The third one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The fourth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The fifth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The sixth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The seventh one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The eighth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The ninth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The tenth one is a very fine one,
 and I have seen it.

The first one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The second one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The third one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The fourth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The fifth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The sixth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The seventh one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The eighth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The ninth one is a very fine one,
 and I have seen it.
 The tenth one is a very fine one,
 and I have seen it.

ANMÆRKNINGER.

ANDREW L. LING

Side 1: *Sømands-Tak til Selskabet for Musikens Udbredelse.*] (A)
Den 17de Marts 1822, indeholdende Th. Thaarups „Fædre-
land! For dig den danske Mand“, og nærværende Sang. 2
upag. Blade 8vo; tilh. A. P. Berggreen. Aftrykt i Rahbeks
Hesperus, VI, Side 263; Dagen for 1822, Nr. 66. (B)
Sangtexterne ved Concerten til Fordeel for Bombebøssen, den
2den Marts 1823; 8 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.: *Sømands-*
Tak til Selskabet for Musikens Udbredelse, hvor foruden nogle
mindre Forandringer følgende nye Strophe er indført, imellem
tredie og fjerde:

Her staaer alt Tolv, som nøisom Frugt
Af Brødres Bistand sanker;
Er end det gamle Skrog forbrugt,
Det fandt dog Havn og Anker.
I Alderdom for Mangel frie,
De føle dybtbevæget:
„Held dette Selskabs Harmonie!
Den har os vederqvæget.“

Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 10. (C) Tex-
ter til Concerten, til Fordeel for Bombebøssen,
den 7de Marts 1824; 8 pag. Blade 8vo; tilh. Verd.:
Sømands-Tak, hvor der efter de tre første Stropher findes
følgende nye Slutning:

Den, som et Ug af Fuglen Rok,
Vel Unger ei udflækker;
Men derimod en Oldingsflot
Staaer frem af Skallens Sprækker.
Tolv Gubber kun i Fjor I saae
Af dette Rok-Ug kommen;

J Har alt atten for jer staae,
Som nære sig af Blommen.

Dg seer J Huset malet der?
Veed J, hvad det vil sige?
Det tyder, at den Tid er nær
J Danerkongens Rige,
Da gamle Semand faaer en Braa
J egne varme Stue,
Hvor ingen Velger ind kan staae
Dg slukke Ardens Lue.

J Alderdom for Mangel frie,
De seie dybt bevæget:
„Hil dette Selskabs Harmonie!
Den har os vederbæget.
Gud signe Kongen og hans Huus,
Gud signe Viv og Borger,
Som hjælper Hytten af sit Gruus,
Dg lindrer Semands-Sorger.“

Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1824, Nr. 11. (D) Digter-
værker, af Oehl, V, 1836: Semand-Laf for Bombebøssen,
nærmest stemmende med B, dog med Udeladelse af sidste
Strophe.

At Sangens fire første Linier ere laante fra Todes be-
kjendte Semandssang (først fremkommen i hans Comedie
Søeofficererne, 1782), er vel næsten overflødigt at an-
mærke. — I Oehls Erindr., IV, Side 93, hedder det:
Selling . . . indstiftede Bombebøssen, hvorved endeel gamle
Semænd fik Hielp paa deres gamle Dage. J Anledning af de
Concerter, der aarlig bleve givne til Indtægt for denne Stiftelse,
kom Selling ofte til mig, for at faae Sange digtede. Iblandt
Digterens Efterladenskaber fandtes en saadan utrykt Sang,
formodentlig fra Foraaret 1825. I den forekommer et Ud-
tryk om den faste Stok, der i Nyboders parallelle Gader var
„som sat paa Noder“, angaaende hvilket nærv. Udg. erindrer

at have hørt, at det stødte Sølling, saa han ikke benyttede Sangen. Concerterne til Fordeel for Bombebøssen den 13de Marts 1825 og den 17de Mai 1826 bleve givne uden Bidrag fra Oehl.s Haand, og den 7de Februar 1827 døde Sølling, over hvem da Oehl. skrev det herlige Mindedigt Side 101—103. Den ubenyttede Sang turde i flere Henseender have Krav paa at meddeles her:

Sømands-Sang.

I Anledning af Concerten til Indtægt for Bombebøssen.

Fra Loven, Ornen, til mindste Fugl

Dg Muus,

De alle trænge dog til et Skul,

Et Huus.

Da graves Hule, da bygges Rede,

Som kan beskyrme mod Frost og Hede,

Paa Fjeld, i Skove,

Bed falden Dove

I Gruus.

Men fiendt vist Menneſket bedst forſtaaer

Sit Gavn,

Meest fiæffe Sømand dog fremmed ſtaaer

I Havn.

Paa Hav om Natten i korte Troie

Fra Mers han klavrer til Hængeſeie,

Mens Stormen broler;

Dg ei han føler

Sit Savn.

Men Aldren kommer, og den gior flog

Dg ſiiv;

Da friſter han i en uſſel Krog

Sit Liv.

Vel faſte Stokken boer i Nyboder

I pæne Gader, ſom ſat paa Roder;

Men alt det Andet
 Stod for ved Bandet
 Som Siv.

Hil Danerkongen! Hil Arelstad,
 Bor By!
 Nu gamle Sogut har fundet glad
 Sit Ly.

Der kan han hvile saa trostlig, rolig,
 Til han faaer Huus i den sidste Bolig,
 Med stærke Planker,
 Med Haabets Anker
 Mod Sky.

Side 2: Sang paa Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk: Sang paa Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag den 18de September 1822. Lyngbye. Trykt hos Cancellie-Affessor P. S. Martin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1822, Nr. 224; Kbhn.s Skilderie, 1822, Nr. 76. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Velkomst til Prinds Christian paa Sorgenfri.

— 4: De danske Studenters Velkomst-Sang.] (A) *De danske Studenters Velkomst-Sang til Hans Høihed Prinds Christian Frederik og Hendes Høihed Prindsesse Carolina Amalia, den 18de September 1822. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 4to; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1822, Nr. 224; Kbhn.s Skilderie, 1822, Nr. 76. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823 (umiddelbart efter det ogsaa i nærvær. Bind nærmest foregaaende Numer): Studenternes Sang til Hans Høihed, i samme Anledning. (M) Orig.msript. til Sangen, tilh. A. P. Berggreen.*

— —, Linie 18-19: Dog ei med Hiertes, Nands Forliis | Du Affefrugter brod.] Smlg. Oehls Syngespil, Lystspil osv., II, 1859, Side 34: Sodoms Uebler, purpurrode paa Skallen, men indvendig fylbt med Affe. M har først havt: Dog ei med aandeligt Forliis | Du falske Frugter brod.

— 5: Pebersvenden og Ægtemanden.] (A) Særskilt Tryk: Peber-

svenden og Egtemanden. Et Carmen, i Anledning af den Høilærde Doctor og Rector Peder Hjorths, og den dydzirede Møe, Frøken Olivia Rasbeds Egteforening. Den 25de Septbr. 1822. Forfattet Af et Æjevidne. Kbhv. Trykt i H. F. Poppes Bogtrykkerie. 2 upag. Sider 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Aftenbladet, 1822, Nr. 4. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Pæbersvenden og Egtemanden. Bryllupfang. — Om nuværende Prof. P. Hjort see En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 193—194; Oehls Erindr., III, Side 81—82; IV, Side 1.

Side 6, Linie 10: Lenore] = B; A: Leonore

— 7: Da Kongen atter var karsk.] (A) Aftenblad, 1822, Nr. 1, den 5te Oct.: Til Kongen. (Dette Digt, i Anledning af Hans Majestæts tilbagevendte Sundhed, behagede Han allernaadigst i Høst fra Digteren at imodtage.) Undertegnet: allerunderdanigst A. Dehlenschläger. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Da Kongen atter var karsk.

— 8: Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsdag.] Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens og Hendes Kongel. Høihed Kronprindsessens Fødselsdag. Afslungen i det Benskabelige Selskabs Concert den 3die Novbr. 1822. Af Dehlenschläger og Schall. Kbhv. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Aftenblad, 1822, Nr. 8.

— 9: Holbergs Skaal.] (A) Aftenblad, 1822, Nr. 7: Prolog, fremsagt paa et Privat-Theater i Anledning af Holbergs Jubilæum. (B) Særskilt Tryk: *Holbergs Skaal*. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskuerne, 1823, Nr. 34 og 35: Holbergsminni; F. Barfods Brage og Idun, I, 1, 1839: Holbergs Skaal. — Af det Dram.-Litt. Selskabs Protocoller, tilh. det store kgl. Bibliothek (i hvilke Digtet dog ikke findes afskrevet), og af det anførte Sted i Tilskuerne sees, at Digtet blev fremsagt den 6te Nov. i det nævnte Selskab, og derefter, den 28de Dec., brugt som Sang ved et Festmaaltid i et andet dramatisk Selskab:

Thalia. — Ved Hentydningerne til det danske Theaters Historie kan det vel her i det høieste være nødvendigt at erindre om, at Halvor (i 10de Strophe) er en af Hovedpersonerne i Thaarups Høstgildet og Peters Bryllup.

Side 12: Til Emma. Efter Schiller.] (A) A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 2. (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.

— —, Linie 20: Klarer] = M; A: Svinger

— —: Selkirk i Robinsonshulen.] (A) Aftenblad, 1823, Nr. 9. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Digterværker af Oehl., IX, 1839, Side 297—300. (D) Oehls Digterværker, VII, 1845, Side 239—241. (M) Afskrift, tagen efter Orig.mscrpt. ved Hr. P. de Coninck. — Digtet, der hører til den formodentlig i Vinteren 1822 og 1823 omarbejdede Slutning paa Robinson i England (see Oehls Syngespil, Lystspil osv., II, 1859, Side 367—368), fremtræder i A, C og D som en Monolog i Stykket, og kun i B som et selvstændigt Digt med Overskriften: Selfirk i Robinsonshulen.

— 13, Linie 1: kan jeg glemme] = C; A: kan forglemme

— 14, — 9: Nu] = B; A: Her

— —, — 10: finder jeg] = B og M; A: findes jo

— 15, — 1: paa] = C; A: i

— —, — 2: over] = C; A: paa

— —: Sang i Anl. af Kongens Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hans Majestæt Kongens høie Fødselsdag. Af Adam Dehlenschläger. Opført i Selskabet for Musikens Udbredelse, den 2den Februar 1823. Kbhvn. Trykt hos J. Jrgens. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Aftenblad, 1823, Nr. 5. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, umiddelbart efter Digtet „Da Kongen atter var karsk“ (see ovenfor, Side 7): Fødselsdagen efter. (M) Orig.mscrpt., tilh. nærv. Udgiver.

— 15, Linie 16: Læben] = B; A: Tungen

— 16: Til min Son.] (A) Oehl. samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Disse Stropher

til Digterens ældste Søn ere, saavidt denne nu erindrer, fra sammes Fødselsdag den 7de Februar 1823.

Side 18: *Frederike von der Maase.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne, som døde den 9de Febr. 1823, see Oehls Erindr., III, Side 11. Den i Digtets sidste Strophe omtalte Amalia er Grevinde Münster, see Oehls Erindr., III, Side 11, 13—14, 88—89.

— 20: *Til Morgensolen.*] (A) A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 14, den 4de April. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— —, Linie 20: *Orion* og] = B; A: *Freias Rof* og

— —, — 22: *[smilende]* = B; A: *himmelske*

— —, — —: *[sævner]* Ved savner maa her forstaaes: finder sig fri for. C har: misted

— —, — 23: *min*] = B; A: *vor*

— 21, — 1: *Lær, o himmelske Eys! min Vands at vaage,*] = C; A: *Lær, o Fader, paa dig mit Haab at bygge!*

— —, — 3: *ingen jordist Taage*] = B; A: *ingen jordist Damp* og *Efhysge*

— —: *Afskedsfang til Oberst Hegermann-Lindencrone.*] Aftenblad, 1823, Nr. 18. — See Oehls Erindr., IV, Side 4.

— 22: *Indskrift i det græske Tempel i Søndermarken.*] Dette Hjertesuk er opbevaret af A. P. Berggreen, og trykt i „Et Kjærminde.“ Sang med Accompagnement af Pianoforte komponeret af A. P. Berggreen, Kbh., 1856, med følgende Indledning: Paa det Sted, hvorom Oehlschläger synger:

„Aldrig en Skov jeg saa yndig har funden,

Kjær for mit Hjerte, som Søndermarkslunden“ —

og hvor mange af de poetiske Syner, hvorved han har begejstret os, ere opgaaede for ham, fandt jeg, omtrent 1823, efterfølgende Linier skrevne af Digterens Haand paa en Søile af det nu nedbrudte „græske Tempel“.

— 23: *Prindsesse Carolina Amalias Fødselsdag. Den 28de Juni 1823.*] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823: *Prindsesse*

- Carolina Amalias Fødselsdag. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Til Prindsesse Caroline Amalia ved Hjemkomsten fra Udenlandsreisen. — Hjemkomsten havde fundet Sted den foregaaende September.
- Side 23, Linie 15: Hjørbinde! Udraabstegnet er optaget efter B; A har Semicolon, hvormed der vel, men temmelig tvungent, kunde forbindes en Mening.
- —, — 17: Benligt] = B; A: Benlig
- 24: Til en ung Pige.] Dette forhen utrykte Digt har Oehl. skrevet foran i et Exemplar af hans samlede Digte, I, 1823, tilhørende Modtagerinden, som ikke har villet nævnes, hvorfor Udg. har maattet forandre Overskriften.
- 25: Solvbrølupsang osv.] (A) Aftenblad, 1823, Nr. 37, undertegnet: A. D. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Rahbeks og Cammas Solvbrølup. (M) Orig.mserpt. i et Nr. af de i Oehls Erindr., II. Side 43; IV, Side 61, og Rahbeks Erindr., V, Side 373, omtalte Hundeposter, tilh. Hr. Cand. Philol. Pingel. — Om Rahbek see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 337, og om Camma de sammesteds, Side 329, anførte Steder af Oehls Erindr.
- 26, Linie 11: fra en Ruus] Hertil har A Anmærkn.: *Nota.* Mærk vel: Fra en Ruus er ikke med en Ruus; *quod probe distinguendum.* Just Justesen. M har imidlertid: med en Ruus; B og C: fra sit Ruus. See Oehls Erindr., IV, Side 63, Linie 22-26.
- 27: Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk: *Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1823. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 38. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823.
- 29: Sang i Anl. af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsfest.] (A) Særskilt Tryk: *Sang, i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens og Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessens høie Fødselsfest den 28de October 1823 ved Deres Ankomst i Skuespilhuset. Kbh. Trykt i det Schussiske Officin.* 2 upag. Blade

8vo, uden Underskrift. Tilh. Verd. (B) A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 44: Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens og Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessens Fødselsdag, den 28de October 1823. Underskrevet: Dehlenschläger.

Side 29, Linie 25: Bryd] = B; A: Bryd

— 30: Uhret og Lamperne.] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Uhret og Lamperne. (Da Kong Christian som Prinds havde hædret Digteren med disse Gaver.) (M) Orig.mscrpt., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Uhret og Lamperne. Et Digt, hellet Deres Høihed Prinds Christian Frederik. — Da Digtet ikke findes i anden Deel af de samlede Digte, der udkom i Dec. 1823, men først i tredje Deel, der udkom i Febr. 1824, maa det antages skrevet omtrent i Efteraaret 1823. Rimelighviis har Digteren modtaget de besungne Gaver til sin Fødselsdag, den 14de Nov.

— —, Linie 12: „At bruge osv.] Citationstegnene her og efter Linie 16 paa næste Side findes ikke i A og B, men ere optagne efter M.

— —, — 19: Liden] = B; A: Liden

— 31, — 16: Det sige osv.] Denne Linies Udhævelse finder ikke Sted i A og B, men er optaget efter M.

— —, — 17: ædse] = B; A: ædse

— —, — 20: lægges] = M; A og B: sluttet

— 32: Ved Callisens Grav.] (A) Særskilt Tryk: *Ved Callisens Grav*. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Conferentsraadinde M. A. Bech. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1824, Nr. 8. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Callisen. I C ere de to sidste Stropher udeladte. — Om Callisen, der døde den 5te Febr. 1824 i sit 84de Aar, see Oehls Digte, I, 1860, Side 330, Anm. til Side 254.

— —, Linie 3-8: „Naar skal da min Tid faae Ende? osv.] Denne Strophe er med et Par Forandringer (dens anden Linie: „Jeg faae Bod paa min Elende?“ dens femte Linie: „... sit Fængsels Muur“) laant fra L. Thuras Adskillige poetiske Sager, 1721, eller vel nærmest fra Pontoppidans Psalmebog.

- Side 34: *Nationalsang for Jyderne osv.*] (A) *Nyt Aftenblad*, 1824, Nr. 24, den 12te Juni: *Nationalsang for Jyderne ved Kongens Besøg i Landet*. (B) *Digterværker*, V, 1836: *Nationalsang, da Kongen besøgte Jyderne*.
- —, Linie 6: *Jrist*] A og B: *Jrist*
- —, — 24: *Evend*] = B; A: *Viv*
- 35, — 2: *Sandhedens*] A og B: *Sandheds*
- —: *Sang i Anl. af Kongens Hjemkomst.*] (A) *Sange i Anledning af Deres Majestæters og de Kongl. Prindsers lykkelige Tilbagekomst her til Staden den 18de Juli 1824. Ved Officeer-Samfundet af Stadens borgerlige Infanterie og Artillerie. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. Side 3-4: Til Hans Majestæt Kongen. Mel. Kong Christian stod r. Tilh. Verd.* (B) *Nyt Aftenblad*, 1824, Nr. 32: *Sang, ved det borgerlige Militaires Høitidelighed i Anledning af Hs. Maj. Kongens Hjemkomst.*
- 36: *Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.*] *Nyt Aftenblad*, 1824, Nr. 40: *Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1824.*
- 37: *Sang i Anl. af et dram. Selskabs Stiftelsesdag.*] A. P. Liunges og C. N. Rosenkildes *Kbhns Morgenblad*, 1825, Nr. 11, den 27de Jan. — *Det dramatiske Selskab Thalia, holdt sin Stiftelsesdag den 18de Sept. (see Dagen, 1842, Nr. 258).*
- 39: *Hilsen til Henrik Steffens.*] (A) *Særskilt Tryk: Hilsen til Henrik Steffens, i Studenterforeningen. (Mel. Jeg aldrig det for Vellyst kender r.) 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1824, Nr. 40.* (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836: *Til Henrik Steffens, da han besøgte os.* — (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Henrik Steffens. Da han besøgte os.* — *Datoen, den 23de Sept., er hentet fra Studenterforeningens Protocoller.* — *Om Steffens see de i Oehls Digte, I, 1860, S. 328, i Anm. til Side 245 anførte Steder af Oehls Erindr.*

Side 40, Linie 7: *Odin*] = C; A: *Gubben*

— —, — 16: *varme*] = B; A: *bolde*

— 41: *Inscription paa Mindestotten, der opreises paa Føhr osv.*] *Nyt Aftenblad*, 1824, Nr. 49: *Inscription paa Mindestotten, der opreises paa Føhr, i Anledning af Hans Majestæt Kongens Nærværelse paa Den i Sommer.* — *See Dagen*, 1824, Nr. 281.

— 42: *Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.*] (A) *Særskilt Tryk: Sang, i Anledning af Hans Majestæt Kongens høie Fødselsfest, den 28de Januari 1825. Fra det kongelige, kjøbenhavnske Skuespelskab og danske Broderskab. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Befrænzt mit Laub* 2c. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Nyt Aftenblad*, 1825, Nr. 7. (B) *Digterværker af Oehl., V, 1836: Borgerfjætte. Sang til Kongen, da Han gav dem sit Billede. I B ere tre Stropher udeladte.*

— —, Linie 6: *ædel*] = B; A: *ædle*

— —, — 22: *Drotten*] = B; A: *Drotter*

— 43: *Balvise i Anl. af Hans Majestæts Fødselsdag.*] (A) *Særskilt Tryk: Balvise i Anledning af Hans Majestæts Fødselsdag den 28de Januar 1825. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Nys fyldte skøn Sired etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Nyt Aftenblad*, 1825, Nr. 8. (B) *Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Balvise. I B og C ere de tre sidste Stropher udeladte.*

— 45: *Oversvømmelsen.*] (A) *Nyt Aftenblad*, 1825, Nr. 11: *Ode. (Fremst i Studenterforeningen, i en Aftenunderholdning til Godeel for de Landsmænd, der have lidt ved Oversvømmelser.)* (B) *Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846: Oversvømmelsen. Ifølge Studenterforeningens Protocoller fandt Aftenunderholdningen Sted den 8de Marts 1825, og Digtet blev fremsagt af Oehl. selv.*

— —, Linie 19: *golde*] = B; A: *hendes*

— —, — 21: *tykke*] = B; A: *fine*

— 46, — 4: *Raar Handen vorder ægte fri*] = B; A: *Raar Støvets Hand er mere fri*

Side 48: *Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Den 28de Juni 1825.*]

(A) *Nyt Aftenblad*, 1825, Nr. 28; Overskriften som i nærværende Bind. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836: *Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Sidste Strophe udeladt.*

- 49, Linie 5: *Forbunkler*] = B; A: *Foragter*
- —, — 9: *Vinduesfarm*] A og B: *Vindueskarm*
- —, — 13: *juble*] = B; A: *jubler*
- 50: *Rahbeks Jubelfest.*] (A) *Særskilt Tryk: Rahbeks Jubelfest. Helligholdt i Studenterforeningen den 16de Juli 1825.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Afttrykt i *Kbhns Morgenblad*, 1825, Nr. 86 og 87; *Dagen*, 1825, Nr. 176. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836, og (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Rahbeks Jubelfest i Studenterforeningen.* — Om Rahbek see de i *Oehls Digte*, I, 1860, Side 337, anførte Steder af *Oehls Erindr.*
- 51, Linie 26: *ædle Danneviv*] C har: *æble Danneviv*, hvilket maaskee, paa Grund af den oprindelige *Læsemaades Tautologie*, her burde være optaget.
- —, — 27-28: *En Saga om sit eget Liv | Af dine Digterhænder.*] Digteren sigter til det Talent og den Forkjærlighed for Skildringen af qvindelige Characterer, som Rahbek har lagt for *Dagen*, vel fornemmelig i sine Fortællinger. Disse Linier ere i B og C forandrede til:

En Saga fra sit eget Liv
 Gif hun af Digterhænder.

 Hvilket vel har vundet i Sprogrigtighed, men uidentivt tabt mere i andre Henseender.
- 53: *Til Anna Wexschall.*] Dette forhen utrykte Digt gjengives her efter Orig.msript., overskrevet: „Den 4de September 1825“, og tilhørende Prof. N. P. Nielsens Efterladte. — Om Mad. Wexschall, senere Fru Nielsen, see *Oehls Levnet*, fortalt af ham selv, I, 1830, Side 240; II, 1831, Side 337-338; *Oehls Prometheus*, I, 1833, Side 64, 173, 190, 342, 355, 366; V, 1834, Side 249-250, 269-270; *Oehls Erindr.*, IV, 1851, Side 7, 47, 48, 101, 296.
- 54: *Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.*] *Særskilt Tryk: Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1825. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 2 upag.

Blade 8vo; tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 40.

Side 55: *Thalias Skaal.*] Særskilt Tryk: *Thalias Skaal.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i E. Beyers Gefion, Nytaarsgave for 1826: *Thalias Skaal.* (Sungen i det dramatiske Selskab Thalia).

— 57: Sang i Anl. af Dronningens og Kronprindsessens Ankomst i Skuespilhuset.] Særskilt Tryk: Sang, i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens og Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessens høie Ankomst i Skuespilhuset, den 29de October 1825. Kbhv. Trykt hos Dir. J. H. Schulz. Uden Oehl.s Navn. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt med Oehl.s Underskrift i Kbhv.s Morgenblad, 1825, Nr. 130.

— 59: Orgelets Priis. Hymne.] (A) Særskilt Tryk: Orgelets Priis. Hymne. Af Dehlenschläger. 2 upag. Blade 8vo; paa den fjerde Side: Concertens Indhold osv. Tilh. Verd. Concerten blev givet den 9de November 1825 i Garnisonskirken. (B) E. Beyers Gefion for 1826: Orgelets Priis.

— —, Linie 25: helligt Ord] = B; A: Trøstensord

— 60, — 16: Hjertets] = B; A: Sjælens

— 61: Sang til Jubelfesten i Den nye Forening.] (A) Særskilt Tryk: Sang til Jubelfesten i Selskabet Den nye Forening. Kbhv. Trykt hos Dir. J. H. Schulz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 49. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Selskabs-Jubelfang. I B er sidste Strophe udeladt, i C desuden tredje, fjerde og femte. — Den første Linie er laant fra Sneedorffs i sin Tid almindelig bekjendte Vise for det samme Selskab, dengang kaldet Dreiers Klub.

— —, Linie 6, og Side 63, Linie 9: Halvhundred-Aar] = B; A: Halvhundrede-Aar

— —, — 8: Halvhundredtalet] = B; A: Halvhundredetalet

— —, — 20: Washington] A (men ikke Aftrykket) og B: Washinton (C mangler)

— 62, — 17: Jmens] = B; A: Jmedens

— —, — 20: Quadrater vi saae circulere.] Hermed sigtes til

en Strophe i P. M. Trojels for det samme Selskab skrevne
Vise: Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret:

Søg hvo som vil en Cirkel at kvadrere,

Det fandtes ei af Nogen paa vor Jord,

Men jeg har seet Quadrater circulere,

Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

Side 63, Linie 18: Til Menneſket] = B; A: Os Menneſter

— 64: Sang for det Dram.-Litt. Selskab ved 45 Aars Festen.]

Særskilt Tryk: Sang for D. D. L. S. ved 45 Aarsfesten den 21de December 1825. Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgudinde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 47-48: Sang, ved det dramatiſk litteraire Selskabs 45 Aars-Fest; og afskrevet i Selskabets Copiebøger for Pro- og Epiloger, tilh. det store kongl. Bibliothek.

— 66: Juleaftens-Vise for Studenter-Foreningen.] (A) Særskilt

Tryk: *Juleaftens-Vise for Studenter-Foreningen*. Mel. Naar jeg drikker, *Amphion etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1826, Nr. 2. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Juleaftens-Vise i Studenterforeningen*.

— 67, Linie 24: Denne Aften mindes maae] = B; A: Mindes denne Aften maae

— 68: Sang for Landcadetterne i Anl. af Kongens Fødselsdag.]

(A) Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 13: Sang ved Heilighedens paa Landcadetacademiet, i Anledning af Hans Majestæts heie Fødselsdag i Mæret 1826. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Cadetsang til Kongen; med Udeladelse af det andet Afsnit.

— 69: Sang for Enigheds-Selskabet paa Kongens Fødselsfest 1826.]

Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 14-15.

— 71: Cantate i Anl. af Kongens Fødselsdag 1826, afſungen i

Regentskirken.] (A) Særskilt Tryk: *Cantate i Anledning af Hans Majestæt Kong Frederik den Siettes Fødselsdag; afſungen i Regentskirken d. 4de Febr. 1826. Ordene af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns

Morgenblad, 1826, Nr. 16: Cantate, affiungen ved Høitideligheden i Regentskirken, den 4de Februar 1826. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Studenterfang til Kongen; med Udeladelse af det første Afsnit.

Side 73: Til Anna Wexschall, da hun havde været [hg.] Forhen utrykt. Orig.manuscripterne til dette Digt og til de to, der findes Side 53 og Side 82, modtog nærvær. Udg. fra Prof. N. P. Nielsen kort før dennes Død, med den Underretning, at de to af dem, som manglede Overskrift og Tidsbestemmelse, vare fra 1825 eller 1826. Af samme to Digte viser nærværende sig skrevet om Foraaret, kort før Mad. Wexschall vilde tage paa Landet; det kan da ikke være fra 1825, da hun hele Sommeren deeltog i Forestillinger paa Theatret, men vel fra 1826, da her ingen Sommerskuespil bleve givne. I April og Mai 1826 findes imidlertid Mad. Wexschalls Navn næsten paa hver Dags Theaterplacat; alene imellem den 12te og 20de Mai, i hvilken Tid der dog paa Grund af Pindsefesten kun blev givet tre Forestillinger, mangler det. I disse Dage kan Mad. Wexschall da have været angrebet af den „fæie Tids“ Sygdom, muligt i Virkeligheden kun en ubetydelig Upasselighed, der er benyttet af Digteren som en Leilighed, hvorved han kunde give sine Hengivenheds- og Taknemmeligheds-Følelser Luft for den herlige Kunstnerinde, hvem hans dramatiske Arbejder allerede dengang skyldte saa meget.

— 74: I Anl. af Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Vilhelmine Marias Forlovelse.] Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 64: I Anledning af Deres Kongelige Høiheders Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Vilhelmine Marias høie Forlovelse.

— 77: Sommertørken.] E. Beyers Gefion, Nytaarsgave for 1827: Sommertørken. (Skrevet i Julii 1826).

— 80: Til min kiære Fader, den 3lte Juli 1826.] (A) Skandinavisk Nytaarsgave for Aaret 1828, udg. af Jac. Behrend. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehl.s Efterladte. —

Om Digterens Fader see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 336, Linie 1-4, anførte Steder af Erindr.

Side 81, Linie 19: tænfe,] = M; A: tænfe.

— —, — 20: ffienfe.] = M; A: ffienfe

— 82, — 3: ham] = M; A: han

— —: Til en Veninde.] Om Kilden til dette forhen utrykte

Digt see ovenfor, Side 319, i Anm. til Side 73. Overskriften er tilføiet af Udg., og Digtet er skrevet enten til Mad. Wexschall, hvad især den sidste Strophe synes at vise, eller, som Prof. Nielsen troede at erindre, til Jfr. D. C. Liunge, der i mange Aar opholdt sig hos hende som Huusbestyrerinde eller Selskabsdame. Udg. vilde netop søgt at indhente Oplysning fra Jfr. Liunge, som i de senere Aar boede i Veile, da der indløb Efterretning om hendes Død den 6te Juni 1860. Digtet kan ikke være ældre end fra Sommeren 1826, da Wexschalls ikke før Foraaret 1826 flyttede til Laxegade. At der Side 83, Linie 23-24, sigtes til nysgjerrige Gjenboer, sees let.

— 85: Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.] Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 113-114: Hans Kongelige Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1826.

— 86: Sang ved J. W. Hornemanns Solvbryllup.] (A) Særskilt Tryk: *Hornemanns Solvbryllup. Kbhns. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1826. Mel. I Krattet Lise Hvile tager.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Etatsraad A. L. Drewsen. (B) E. Beyers Gefion for 1827: Sang ved Professor J. W. Hornemanns Solvbryllup.

— 87: Nyerups Jubelfest.] (A) Særskilt Tryk: *Nyerups Jubelfest. Mel. Der var engang en Ridder, en Ridder skøn.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 124-25. (B) Digterværker af Oehl, V, 1836: Rasmus Nyerups Jubelfest. — Digtet er et Sidestykke til Ridder Brynning (see R. Nyerups Udvalg af Danske Viser fra Midten af det 16de Aarh. til henimod Midten af det 18de, I, 1821, Side 61).

— 89, Linie 14: hilsede sin] = B; A: hilsede hendes

— 90, — 2: Ridder Rød] A og B: Ridder rød

- Side 91: *Huusølferne.*] A. P. Liunges Maanedsskrift Hertha, 1827, I, Januar: *Huusølferne. Romance.* (Helliget Hendes Majestæt Dronningen og Hendes Kongel. Høihed Kronprindsessen, paa Deres Fødselsdag.) — Naar Digtet, til hvilket der, som man seer af næstsidste Strophe, blev componeret Musik, kaldes en Romance, maa denne Benævnelse forstaaes efter Musikernes Sprogbrug, og Oehl. vilde udentvivl senere have anbragt det imellem sine lyriske Arbejder, dersom han ikke (maaskee uforsætligt) havde reent forbigaaet det.
- 95: *Carl Maria Webers Minde.*] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, I, Januar: *Carl Maria Webers Minde.* (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Carl Maria Weber.* I C ere de tre første Stropher udeladte. — Digtet blev fremsagt paa det kgl. Theater den 18de Nov. 1826. Allusionerne til Webers vigtigste Compositioner ville vel forstaaes af sig selv, undtagen maaskee den i Digtets sidste Linie til Cantaten *Kampf und Sieg.* Om Weber see Oehls *Prometheus*, II, 1833, Side 75; Oehls *Erindr.*, II, Side 158-159; III, Side 186.
- —, Linie 25: *vort*] = B; A: *sit*
- 97: *De fattige Fiskere i Aggersøgn.*] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, I, Februar. (B) Digterværker af Oehl. V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 98, Linie 21: *En Thy tog Guldet af dit Skjul*] = B; A: *En Thy dit Guld tog af sit Skjul*
- 99, — 4: *Pulsvaaden*] En ældre Form for: *Pulsvoddet.*
- —, — 7: *Der*] = B; A: *Som*
- 100: *Den danske Somand til Havet.*] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, I, Marts. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: *Den danske Segu til Havet.*
- 101: *Søllings Minde.*] (A) *Kjøbenhavnsposten*, 1827, Nr. 21. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Sølling.* — Efter et Par opbevarede Billetter, skrevne af Oehl. til Skuespiller N. P. Nielsen, er Digtet forfattet imellem 3die og 5te Marts, og det blev i Følge

Kbhns.posten (see det anførte Nr.) fremsagt den 11te Marts 1827 ved Selskabet Enterpes Concert til Indtægt for Bombøssen. Efter Fremsigelsen istemte Stiftelsens Lemmer følgende, aabenbart ogsaa af Oehl. forfattede, Linier:

Vi signe dit Minde, vor Fader og Ven!

Med Hjerterne rørt vi dig signe.

Gid Hver dig — som farer ad Velgerne hen —

I dygtige Munterhed ligne!

Om Selling, der var død den 7de Febr. samme Aar, see ovenfor, Side 307, og Oehls Erindr., IV, Side 91-93.

Side 103: *De fire Menneske-Aldere.*] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, II, April. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. — Digtet blev fremsagt den 18de Marts 1827 ved en Aftenunderholdning paa det kgl. Theater.

— 104, Linie 7: *Knoppen*] = B; A: *Græsset*

— 105, — 2: *i en Sump sig*] = C; A: *sig i Sumpen*

— —, — 7: *Bældes*] = B; A: *Træffes*

— 106: *Joachim Conrad Oehlenschläger.*] (A) Kbhns.posten, 1827, Nr. 47. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om Digterens Fader, der døde den 21de Mai 1827, henimod 79 Aar gammel, see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 336, Linie 1-4, anførte Steder af Erindr.

— 109, Linie 2: *Dg Danerfolket lytter til min*] = B; A: *Da bringer jeg dig ikke meer min*

— —, — 3: *det*] = B; A: *den*

— 110, — 14: *sagde: Dagen for hans Død.*] = B (*sagde. Dagen for hans Død*); A: *sagde, Dagen for hans Død!*

— —, — 25: *Dg*] = B; A: *Men*

— 111: *Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.*] A. P. Liunges Hertha, 1827, III, September: *Deres Kongelige Høihed Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag, den 28de Juni 1827.*

— 112: *Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.*] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, III, September: *Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de Septbr. 1827.* (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (M) Orig.msript., tilhørende Hendes Majestæt Enkedronningen.

Side 112, Linie 9-17: os bringer, osv. indtil: Lad da den lille] = M; A:

os bringer,

Smiler Naturen som Brud, loffer os Harpen til Klang.

Lad da den lille

- —, — 21: indviet, i Musernes Lund din] M: indviet i Musernes Lund din; A og B: indviet, i Musernes Lund, Din
- —, — 26: Unge, fra Hedenold, stod de i] = M; A og B: Unge fra Hedenold, yndigt i
- 113, — 1: selv] = M; A og B: tro
- —, — 4: den] = M; A og B: Du
- —, — 10: Bud reiste sig yndigt] = M; A og B: Æld reiste sig kraftigt
- —, — 12: stod i den natlige] = M; A og B: svæved i natlige
- —, — 15: du her til din Skjalbs oldprisinde Sange,] = M; A og B: Du da, naar Din Skjald Oldtidens Bedrift sang:
- —, — 16: Hjertet] = M; A og B: Siælen
- —: V. P. Bentzen.] Kbhns Adresse-Contoires Efterretn., 1827, Nr. 242. — Om den Besungne, der døde den 13de Oct. 1827, see Oehls Erindr., IV, Side 32-33.
- 114: Til Camma Rahbek. Paa hendes Fødselsdag.] (A) Oehls Levnet osv., II, 1831, Side 366-367. (B) Oehls Erindr., IV, Side 61-62. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehls Efterladte. Alle tre Kilder ere uden Overskrift. Da det i begge de trykte hedder, at Digtet sendtes Fru Rahbek paa hendes Fødselsdag, den 19de Oct., i et af hendes sidste Aar, er det her henført til hendes næstsidste Fødselsdag. See forresten om hende de i Oehls Digte, I, 1860, Side 329, Linie 9-11, anførte Steder af Erindr.
- —: Sange for Metropolitanskolens Disciple.] Nytaarsaften den 31 Decbr. 1827 [indeholdende: Choral. (Efter evang. chr. Psalmebog). — Choral. Af Hr. Professor Dehlenschläger, Ridder. — Nytaarssang for Metropolitanskolens Disciple, af Hr. Prof. Dehlenschläger, Ridder.]. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. A. P. Berggreen.
- 116: Sang for Musikconservatoriet. Den 10de Febr. 1828.] Concertprogram uden Dato, indeholdende: Sang af Professor og Ridder Dehlenschläger, sat i Musik af Hartmann jun., synges af Conservatoriets Elever, og Sangens Magt, af Dehlenschläger,

- declameres af Conservatoriets Elev Wals (see Oehls Digte, I, 1860, Side 300, Linie 7-10). (B) A. P. Liunges Hertha, 1828, I: Sang. Sat i Musik af Hr. Hartmann jun., og afslutningen ved Musikconservatoriets Concert, d. 10de Februar 1828, af Conservatoriets Elever.
- Side 117: *Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.*] (A) A. P. Liunges Hertha, 1828, III: „Hendes Kongelige Høihed Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.“ (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: „Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.“ (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (hvor Digtet følger umiddelbart efter Til Prindsesse Caroline Amalia ved Hjemkomsten fra Udenlandsreisen, see nærværende Binds Side 23-24): „Aaret efter“ (hvilket vilde være: 1824). (M) Orig.msscript., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: „Deres Kongelige Høihed Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Den 28de Juni 1828.“
- 119, Linie 1-3: veed | Smukt ved Harpens Melodier; | Glæden] = M; A (B og C): veed, | Om, ved Harpens Melodier, Glæden
- —: *Sange for Skydeselskabet.*] *Sange for det Kongelige Københavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 31te Juli 1828. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. Indeholdende otte Numere, blandt hvilke det første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Røfs Skattefonge), og det sidste: Fra den afgaaede Fuglekonge til Selskabet (Mel. Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret), ere af Oehl. 16 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Den første Sang er aftrykt i Rahbeks Tritogeneia, I, 1828. Da den anden fremtræder i en Andens (Conferentsraad Mantheys) Navn, er den kun undertegnet med „A. Ø.“; i den er, med Smaaforandringer og Omsætning af Linier, benyttet Wesels „Paa en Skive, som en aftrædende Fuglekonge gav til det københavnske Skydeselskab“.*
- 121: *Dampskibsfarten.*] Kbhns.-Posten, 1828, Nr. 74, den 12te Sept. Digtet blev siden indlemmet i „Digtekransen“ Norgesreisen, 1834, (og derefter indført imellem „Reisedigte“ i Oehls Digterværker, XV, 1846), men i en stærkt

forkortet Skikkelse (fra 15 til 8 Stropher), hvorfor det i nærværende Udgave maatte optages baade her i sin Fuldstændighed paa sin oprindelige Plads, og nedenfor (Side 234-235) forkortet paa sit Sted i Norgesreisen.

Side 123: *Indskrifter til Transparenter osv.*] J. L. Heibergs *Kbh.n.s flyvende Post*, 1828, Nr. 88; *Dagen*, 1828, Nr. 264.

— 124: *De danske Studenters Lykønskning.*] Særskilt Tryk: *De Danske Studenters Lykønskning til Kongehuset den 2den November 1828.* Kbh.n. Trykt hos Jacob Behrend. 2 upag. Blade 4to; tilh. Verd.

— 126: *Danrigets Lykønskninger.*] Særskilt Tryk: *Danrigets Lykønskninger. Allegorier i Anledning af Deres Kongelige Høiheders Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Wilhelmine Marias Ægteforening. Af Dehlenschläger.* Kbh.n. 1828. 23 Sider 8vo; tilh. Verd. Skriftet indeholder, foruden de her aftrykte Digte, endnu tre i det tyske Sprog: *Gidra*, *En kiølst Student*, og *En Ditmarsker*. To af Digtene: *Gefion* og *Snorro Sturleson*, kom først for *Dagen* i *Kbh.n.s-Posten*, 1828, Nr. 93, af hvilket Blad ogsaa erfares, at Lykønskningerne bleve skrevne til at fremsiges ved et Costumebal hos Prinds Christian den 10de November, og at Digteren selv fremstillede *Snorro Sturleson*.

— 135, Linie 6: *Bød*] *Orig.*: *Bød*

— 136: *Cantate i Anl. af Prinds Frederiks og Prindsesse Vilhelmines Ægteforening.*] Særskilt Tryk: *Cantate til Universitets-Festen; i Anledning af Deres Kongelige Høiheder Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Vilhelmines Ægteforening.* Kbh.n. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 138: *Til Kongen.*] Foran *Hrolf Krake*, der udkom i Nov. 1828 som første Deel af *Oehl.s nye poetiske Skrifter*.

— 140: *Til Ove Malling.*] *Oehl.s Prometheus*, III, 1833: *Til Ove Malling.* (3 et Exemplar af *Hrolf Krake*; skrevet 1828.)

— Om Malling see *Oehl.s Erindr.*, I, Side 31; IV, Side 39, 49.

Side 141: *Collins Solubryllup.*] (A) *Kbhns.s-Posten*, 1828, Nr. 94. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836. (C) *Oehl.s Digterværker*, XVI, 1846. — Om den *Besungne* see *Oehl.s Erindr.*, IV, Side 5.

— 142, Linie 1: *Det*] = B; A: *Den*

— 143: *Hvo har Smag?*] (A) *Oehl.s Prometheus*, II, April 1833. (B) *Oehl.s Digterværker*, XVI, 1846. I A er dette og et andet Digt, kaldet *Den gode Smag*, som findes i nærværende Bind, Side 192-194, indledet med følgende *Be-
tragtninger*:

Om Modesmagen.

Tiden bortriver meget paa sin flygtige *Strom*, som ikke fortjener at bortrives; undertiden lykkes det *Grandfknings*, *Critikens*, *Troffabens* og *Kiærlighedens* *Haand*, at bringe det tilbage. Vi takke ei blot en *Columbus*, fordi han opdagede den nye *Verden*; ogsaa den gamle forsvundne maa ofte atter opdages, og det i *Oldtiden* *Daglige* og *Bekjendte* bliver en *terra incognita* for nye *Slægter*.

Ja, vi behøve ei at gaae saa langt tilbage i Tiden. Selv meget af det *Skionne* og *Gode*, der er skeet for saa *Decennier* siden, er som *Ekker* forsvundet fra *Nutidslusten*. Der ligger noget *Rædsomt* og for *Mennesket* dybt *Idmygende* i denne *taabelige*, *hierteløse* *Higen* efter hvad der blot er nyt. Om aldrig *Andet*, saa skulde i det mindste *Egennyttens*, *Egoismens*, *Selvopholdelses*-*Driften* strække *Sindet* fra denne *trolose*, *barnagtige* *Sværmen*. Enhver onsker dog at overleve *Diebliffet*; Enhver gyser dog for *Tilintetgiørelse*; Enhver, han være for *Nesten* saa *ufrom* som han vil, har dog en *Anelse*, et *Duske* i det mindste om *aandelig* *Bedvaren*. Og dog hylder man blot *Diebliffet*, denne *Ufgrund*, som brat sluger og fortærer *Alt*; man kaster sig selv *frivillig*, med sin *leisindige*, *kraftløse* *Tænkemaade*, i *Gabet* paa denne *Hai*. Dette gielder ogsaa *skion Kunst*. Selv *graa-hærdede* *Mænd* har jeg oftere hørt klage over, at et *dramatisk* *Mesterstykke* var gammelt. Den *mandlige* *Ungdom* er i denne *Henseende* ofte den *billigste*. At der blandt *Dvinderne* findes

skionne Undtagelser, er en stor Trost; men nu Mængden af den quindelige *beau monde*? Al! den unge Blane, uden Aand og Hierte, der blot veed, hun er smuk, foragter alt Andet, kun ikke sin egen ephemeriske Blomst, skiondt hun burde vide, at den er visnet i Morgen.

„Det er gammelt!“ med disse Ord har man affagt Dødsdommen over de herligste Værker. De ubetydeligste Rutids-Producter, der i Genie staae langt under hine, foretrækkes og hyldes. Men mon ikke ogsaa Rafaels Loger og Stanzler i Vaticanet vilde efter Modesmagen staae langt tilbage for en Galanteriebod med moderne Snurrepiberier?

I et bittert Lune skrev jeg for nogle Aar siden et Digt over denne Gienstand, som jeg her vil meddele mine Læsere. Aandelig Brunkarse kan ogsaa have sin Rytte, blandet lidt med Satirens Citron, hvis den gode Hensigt forføder den. Jeg veed, at der ikke ere Faa, som dese mine Anskuelser.

Nærvær. Udgiver har troet, at Digtet, efter Indholdet af sidste Strophe, med Rimelighed kunde henføres omtrent til Aaret 1828.

Side 143, Linie 8: hvad skal Jean de France i Sorte Christianskrog?] Sorte Christianskrog kaldtes til henimod Slutningen af forrige Aarhundrede det Stykke af Dronningens Tværgade, som ligger imellem Adelgade og Rosenborg Have, og som ingen Udgang havde ved sidste Sted, da Kronprindsessegade dengang endnu ikke var anlagt.

— —, — 12: fare] A og B: farer

— 145: Karen Margareta Rahbek.] (A) Dagen, 1829, Nr. 26; Kbhns-Posten, 1829, Nr. 18; Rahbeks Tritogeneia, III, 1829. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Karen Margareta Rahbek. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Karen Margrethe Rahbek. — Om Fru Rahbek, der døde den 21de og blev begravet den 27de Jan. 1829, see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 329, Linie 9—11, anførte Steder af Erindr

— 146, Linie 14: Blomsterdufte] = B; A: Urteføste

Side 148: *Holbøll.*] (A) *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 40: *Holbøll*. Fremstegt ved en Mindesfest i det dramatiske-litteraire Selskab, hvor den Udsøgte havde været Medlem. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Holbøll*. I C er første Strophe udeladt. (M) Det Dram.-Litt. Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger (tilh. det store kgl. Bibl.), hvorfra Datoen er hentet.

— 150: *Til Kronprindsesse Caroline.*] A. P. Ljunges Repertorium for Moerskabs-Læsning, 1829, Nr. 2, den 24de Mai: *Til Kronprindsesse Caroline*. — Til femte Strophe findes den Anm.: Hendes Kongelige Hoied sendte iflor Digterens Børn Ristebrød fra Frederiksberg af et Træ, som før havde staaet i hans Faders Have. See *Oehls Erindr.*, IV, Side 58. Den 4de Mai 1829 declareredes Prindsessens Forlovelse med Prinds Ferdinand.

— 153: *Til mine svenske Venner.*] (A) Særskilt Tryk: *Til mine svenske Venner*. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 99. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: *Hilsen til de svenske Venner*. 1. 3 Skaane. (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Hilsen til svenske Venner*. I 3 Skaane. I B og C er Digtet forkortet fra 16 til 11 Stropher. Det er skrevet imellem den 14de og 21de Juni 1829, i Anledning af et Besøg, Oehl. havde aflagt i Malmø og Lund den 14de (see *Erindr.*, IV, Side 71, 72—74; *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 94); og blev fremsagt af Digteren den 23de Juni i Lund, da han var bleven krandsat af Tegnér (see *Erindr.*, IV, Side 77—82; *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 101).

— 154, Linie 20: *Staaer*] = C; A: *Slaaer*

— 155: *Hilsen til vore svenske Venner.*] (A) Særskilt Tryk: *Hilsen til vore svenske Venner*. *Kbhns. Trykt hos P. T. Brünich*. 1829. Mel. Og nu en Skaal for det elskte Køn! 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 102, iblandt „Sange, afsjungne paa Bellevue, Søndagen den 28de Junii 1829“. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: *Hilsen til de svenske Venner*. 2. 3 Siælland. (C)

- Oehls Digterværker, XVI, 1846: Gilsen til svenske Venner. II. 3 Siælland. — Den i sidste Strophe nævnte Digter er Tegné, som var tilstede; see Oehls Erindr., IV, Side 82. Side 157: Caroline Amalia.] A. P. Liunges Repertorium for Moerskabslæsning, 1829, Nr. 10. — Som sidste Strophe antyder, er denne Sonet et Akrostichon.
- —, Linie 4: Høitid] Orig.: Høihed
 - —: Cantate i Anl. af Prinds Ferdinands og Kronprindsesse Carolinas Ægteforening.] Særskilt Tryk: *Cantate i Anledning af Deres Kongelige Høiheder Prinds Frederik Ferdinands og Kronprindsesse Carolinas Ægteforening. Af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1829.* 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns-Posten, 1829, Nr. 126: *Cantate i Anledning af Deres kongelige Høiheders Prinds Frederik Ferdinands og Kronprindsesse Carolines Ægteforening.* (Opført ved Kjøbenhavns Universitets Fest d. 8de August 1829). (M) Orig.mssrpt., tilh. A. P. Berggreen.
 - 160: Christian Frederik.] (A) A. P. Liunges Repertorium for Moerskabslæsning, 1829, Nr. 24. (M) Orig.mssrpt., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Til Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederik. Underdanigst fra Adam Oehlenschläger.
 - —, Linie 23: Festens Dag, da din Søn for] = M; A: Festensdag, da Din St for
 - —, — 25: Drapa] = M; A: Harper
 - 161, — 7-8: Skynder sig sorgfuld langs ad | Sinkne Ruiner] = M; A: skynder forbi sig, sorgfuld, | Sinkne Ruiner
 - —, — 17: levede varm for Naturens Skønhed.] = M; A: leved'! Og, varm for Naturens Skønhed,
 - —, — 25: Videnskab og Kunsten] = M; A: Videnskab og Kunst
 - 162, — 9: Prægten] = M; A: Krandsen
 - —: Cantate i Anl. af den polyt. Lære-Anstalts Indvielse.] (A) Særskilt Tryk: *Cantate, opført i Anledning af den polytechniske Lærestalts Indvielse, ved Hs. Maj. Kongens høie Nærværelse, den 5te November 1829.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns-Posten, 1829, Nr. 177. (B) Digter-

værker af Oehl., V, 1836: Cantate ved den polytekniske Skoles Indvielse.

Side 163, Linie 23: forenes] = B; A: sig ener

— —, — 25: Borgerens] = B; A: Borgernes

— 164, — 5: Sin høie, sin duftende] = B; A: Sin evigheds-duftende

— —, — 19: Gliden] = B; A: Svagheb

— 165: Til de danske Studenter, osv.] Dagen, 1829, Nr. 274: Til de danske Studenter, som Natten mellem den 14de og 15de November hædrede mig med et Bivat. — See Oehl's Erindr., IV, Side 75, hvor „Aaret efter“ skulde heddet „samme Aar“. Den 14de Novbr. 1829 fyldte Digteren 50 Aar.

— —, Linie 11: Snøe] Orig.: Snøet

— 167: Mallings Død.] (A) Særskilt Tryk: Mallings Død. Cantate ved Universitetets Sørgehoitid den 23de Januarii 1830. Ordene af Professor Dehlenschläger. Musikken af Professor Weyse. Kbh. Trykt hos Dir. J. G. Schulz. 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns-Posten, 1830, Nr. 20. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl's Digterværker, XVI, 1846: Malling.

— 169, Linie 9: De] = B; A: Og

— —, — 15: Du Olding sfion med Manddoms Aand!] = B; A: En Olding sfion, med Manddoms Aand,

— —, — 21: dit] = B; A: hans

— 170: Sangens Musa.] Kbhns-Posten, 1830, Nr. 21, den 25de Jan.: Sangens Musa. Digtet til en Melodie af Schall, og sunget af Dilettanter ved Hr. Kapelmusikus Foghts Concert, Søndagen den 24de dennes.

— 171: Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Afsungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 4de Februar 1830. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 11 upag. Blade 8vo, indeholdende 5 Sange, af hvilke den første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. „Her under Nathimlens venlige Skygge“), er af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns-Posten, 1830, Nr. 32.*

Side 172: *Frederik Münter.*] (A) Dagen, 1830, Nr. 88, den 13de April; Kbhns.-Posten, 1830, Nr. 88, den 14de April. (B) Særskilt Tryk: Münters Død. Cantate til Universitetsfesten i Frue Kirke, Torsdagen den 3die Junii 1830. Ordene af Professor Dehlenschläger. Musikten af Organist Jensen. Kbhv. Trykt hos Dir. J. H. Schulz. 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Til denne Cantates første Deel benyttedes de fire første Stropher af Digtet (femte Strophe udelodes), og til dens anden Deel de tre sidste Stropher, forøgede med tre nye i et andet Versemaal, om hvilket Tillæg det hedder: Musikten til denne sidste Sang er af Schulz. (C) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846, med Udeladelse af den 5te Strophe, og uden Tillægget fra B. — Om Münter, der døde den 9de April 1830, see Oehls Erindr., II, Side 72—73; IV, Side 82—85.

— 173, Linie 6: den] Alle Kilderne: det

— 175: *Ved Fru Maria Hornemanns Jordeførd.*] Efter Orig.-mscript., uden Overskrift, tilh. Prof. C. J. E. Hornemann. Sangen er formodentlig særskilt trykt. Den Afdøde var Botanikeren J. W. Hornemanns Hustru, og Sangen er skreven til Schulz's Melodie: „Gud Jehova! vi prise dig“, hvilken hendes Børn paa hendes Begjæring havde sunget for hende i hendes sidste Øieblikke (see Mynsters Leiligheds-Taler, II, 1854, Side 273).

— —: *Sange for Skydeselskabet.*] *Sange ved Høitideligheden i det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 26de Mai 1830. Kbhv. Trykt hos Andr. Seidelin.* 9 upag. Blade 8vo, indeholdende fire Sange, af hvilke de to første: Hans Majestæt Kongen og Hendes Majestæt Dronningen (Mel. Vær du vort Selskabs Skjætgubinde), og Hans Kongelige Høihed Prinds Christian Frederik og Hendes Kongelige Høihed Prindsesse Caroline Amalia (Mel. Rolf Skattefonge etc.), ere af Oehl. Tilh. Verd.

— 176, Linie 18: *Han gav dem deres Barn igien.*] Digteren sigter til Kronprindsesse Carolines Helbredelse efter det Uheld, hun den foregaaende 24de Januar havde havt ved at blive stærkt forbrændt.

Side 178: *Rahbeks Minde.*] Særskilt Tryk: *Rahbeks Minde. Cantate af Dehlenschläger. Musikken af Weyse.* (Opført i Studenterforeningen d. 16de Juni 1830.) 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns-Posten*, 1830, Nr. 142. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836: *Rahbeks Minde.* 3 Studenterforeningen, da hans Billed blev bekrandsset. (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Knud Lyne Rahbek. II.* 3 Studenterforeningen, da hans Billed blev bekrandsset. — Om Rahbek, der var død den 22de April 1830, see de i *Oehls Digte*, I, 1860, Side 337, Linie 5—8, anførte Steder af *Erindr.*

- 181, Linie 2-3: Og stod det ei paa Brent, | Vi vidste det dog alle] = C; A: Om ei det stod paa Brent, | Saa vidste vi det alle
- —: *Sange for Skydeselskabet.*] *Sange for det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeskab og Danske Broderskab den 29de Juli 1830. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin.* 15 upag. Blade 8vo, indeholdende syv Sange, af hvilke de to første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Kong Christian stod ved høien Mast), og Til Hendes Majestæt Dronningen (Mel. Vaagn op til Fryd etc.), ere af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns-Posten*, 1830, Nr. 178.
- 183: Til Humaniteten.] *Oehls Digterværker*, XVI, 1846.
- 184, Linie 5: man Land skal] Orig.: skal man Land
- —, — 11: Gølf] Orig.: Gølf
- 186: Til Studenter-Foreningen i Kiøbenhavn.] Foran Lystspillet *Trillingbrødrene fra Damask*, der udkom i September 1830.
- —, Linie 11-12: En Unglingsflof osv.] See ovenfor Side 165—166.
- 188: Skaal for de svenske Venner.] (A) Særskilt Tryk: *Studenter-Foreningen den 30te September 1830. Skaal for de svenske Venner. Mel. „Held den Mand, der har en fuld Pokal.“* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836: *Gilfen til de svenske Venner.* 3. 3 Stu-

- denterforeningen. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Hjælpen til svenske Venner. III. 3 Studenterforeningen.
- Side 188, Linie 22-23: Nu er Fred i Norden. | Videnskab] = B; A: Men med Fred fra Norden | Videnskab
- 189, — 3-6: „Alle Hannibaler osv.] Citat (med en lille Forandring: fra „Bedre er min Lære“) af den P. A. Heibergske Vise, „Mener du, at den har Lykken fat,“ hvis Melodie Oehl. her har anvendt.
- —: Til Charlotte Oehlschläger.] (A) Digterværker af Oehl., V, 1836: Anelsen. Til Charlotte Oehlschläger, da hun var i Leipzig i Sommeren 1831. (M) Orig.mssrpt., tilh. Digterens Esterladte: Til Charlotte Oehlschläger; underskrevet: Kbhvn. d. 30te Septbr. 1830. Din kielige Fader A. Oehlschläger. M, hvis Afvigelser fra A alle ere fulgte i nærvær. Udg., mangler naturligviis den sidste Strophe, der først er tilføiet efter Charlottes Død, den 12te Marts 1835. Om hende see Oehls Erindr., III, Side 32; IV, Side 94, 101—102, 113—114.
- 191: Sang for det Dram.-Litt. Selskab til dets 50 Aars Føst.] (A) Særskilt Tryk: Sang for D. D. L. S. til dets Halvhundredeaarss-Føst. Mel. Røls Skattefonge &c. Undertegnet: *Litr. H.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Dramatiske Selskabsfange, II. Sangen findes afskrevet i Selskabets Copiebøger (tilh. det store kgl. Bibl.), hvorfra Datoen er hentet.
- —, Linie 14 og 18: Skierme] = B; A: Skiermer
- 192, — 9-12: Vi glædes vil. | 3 Livets virkelige Færd, | 3 Skuespil | Joreen os] Begge Kildernes besynderlige Interpunction (med Semicolon efter vil og Skuespil), der formodentlig stammer fra A's Sætter, tillader maaskee ogsaa en anden Fortolkning: Vi glædes vil i Livets virkelige Færd, i Skuespil. Joreen os
- —: Den gode Smag.] (A) Oehls Prometheus, II, April 1833. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (hvor Digtet følger umiddelbart efter „Hvo har Smag?“, see ovenfor Side 143—145): Den gode Smag. (Lidt alvorligere.) — Efter Digtet „Hvo har Smag?“ med dets ovenfor, Side 326—327,

anferte Indledning finder man i A følgende Forord til „Den gode Smag”: En Behandling fra en senere Tid af samme Emne, mindre bittert og mere alvorligt, vil maaskee her finde sit meest passende Sted, som en fortsat Udvikling af hiin foregaaende Idee.

- Side 192, Linie 23-24: Kraften først maa virke paa; | Og kun forstaaes af den, [som kan forstaae] = B; (Og kun forstaaes o: og der forstaaes kun); A: Kraften kun kan virke paa, | Og hvad der skal forstaaes, maa man forstaae
- 193, — 9: Forsvinde] A og B: Forsvinde
- —, — 22-24: tilpas. | En broget Harlekin, en faad Bajas — | O! begge] = B; A: tilpas: | Hvi broget Harlekin, her hvid Bajas — | Dog — begge
- 194, — 4: selv] = B; A: kun
- 195: Niebuhr.] (A) Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 14, den 17de Jan. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om Barthold Georg Niebuhr, der døde den 2den Jan. 1831, kan sees i Dagen for samme Aar, Nr. 13, og i Kbhn.s-Posten for 1828, Nr. 62. Det i Digtet omtalte ufuldendte Værk er Niebuhrs Römische Geschichte.
- 196: Schimmelmänn.] (A) Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 43; Dagen, 1831, Nr. 43. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om Grev Schimmelmänn, født 1747 (see Dagen, 1831, Nr. 42), død den 9de Febr. 1831, see Oehls Erindr., I, Side 236-237, 238; II, Side 8; III, Side 8, 16, 30, 31.
- 200: Recitation og Sang i Anl. af Prinds Christians Fødselsdag.] Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 222.
- 201, Linie 16: frygtfomt] Orig.: frygtfom
- 202: Nicoline Reinhardt, født Hammeleff.] (A) Dagen, 1831, Nr. 296; Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 293. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker XVI, 1846: Nicoline Reinhardt-Hammeleff. — Om den Besungne, der døde den 5te Dec. 1831, see Oehls Erindr., III, Side 29.
- 203, Linie 6: hvilken] = B; A: hvem hver
- 204: Den korteste Dag i Aaret osv.] (A) Digterværker af

- Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (imellem flere Sange til A. S. Ørsted): Den forteste Dag i Haret. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehl.s Efterladte. — Aaret er ubestemt. Om A. S. Ørsted see Oehl.s Erindr., I, Side 134-137, 168, 169-170, 184; II, Side 44; III, Side 16.
- Side 204, Linie 18: ei at ærgre] = M; A og B: nu at glæde
 — —, — 19: jeg i Dag] = M; A og B: hurtig jeg
- 206: Til Kongen.] *Sange for det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 26de Juli 1832. Kbhv. Trykt hos Andr. Seidelin. 12 upag. Blade 8vo; indeholdende sex Sange, af hvilke den første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Bift støbt paa Godans Bølge), er af Oehl. Tilh. Verd.*
- 208: Anders Sandøe Ørsted.] (A) Oehls Prometheus, I, Dec. 1832. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Anders Sandøe Ørsted. I C er første Strophe udeladt. — See ovenfor, i Anm. til Side 204.
- 209: Peblingesøen.] (A) Oehls Prometheus, I, Dec. 1832. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846. — Digtet kaldes i A „Ballade“, og er i B hensat imellem „Ballader, Romancer og poetiske Fortællinger“, hvor der foruden Digtet Frands Drake findes endeel, af Digtekrandsene Norgesreisen og Fyensreisen udtagne Stykker, som i Art og Tone svare til dette. I nærværende Udgave, hvor begge „Digtekrandsene“ beholdes usønderlemmede imellem de lyriske Digte, ere ogsaa Peblingesøen og Frands Drake henførte til dette Afsnit, da de vilde blive altfor enestaaende imellem Balladerne og Romancerne.
- 210, Linie 12: Op] = B; A: Og
 — 211, — 6: et Blund] d. e. et Øieblik.
 — 212, — 11-12: Angst; | Sit Bytte fik hvert Aar] = B; A: Angst, | I mange Herrens Aar
 — 213: Nytårsvers.] (A) Oehls Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846.
- 215, Linie 8: med] = B; A: end

Side 215, Linie 13: Øbip] A, B og C: Øbyp

— 217: Sange i Anl. af Kongens Fødselsfest.] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Afsjunge i det Kongelige Københavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 7de Februar 1833. Kbhv. Trykt hos Andr. Seidelin. 14 upag. Blade 8vo; indeholdende syv Sange, af hvilke de to første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Kong Christian lægger ned sit Sværd) og Til Hendes Majestæt Dronningen (Mel. Rolsø Skattefonge etc.), ere af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbhv.s-Posten, 1833, Nr. 29.*

— 219: Til Charlotte Phister.] Oehl.s Prometheus, II, April 1833, hvor Digtet staaer under Rubriken Theatret, Side 350-352, foran en kort Anmeldelse af Syngespillet Fanchon, i hvis Titelrolle Oehl.s ældste Datter den 11te Febr. 1833 havde sin anden Debut paa det kgl. Tkeater. Om hende see de ovenfor, Side 333, i Anm. til Side 189, anførte Steder af Erindr.

— 220, Linie 15: Jordom] Orig.: Jordum

— —: Den musikelskende Landsby-Pige. (A) Særskilt Tryk: Den musikelskende Landsbypige. Romance af Professor, Ridder Dehlfenschläger, componeret for otte obligate Instrumenter af Secretair Hartmann. Kbhv. 1833. Trykt i J. D. Qvists Officin. 2 upag. Blade, 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s Prometheus, II, Jan. 1833, og (C) Digterværker af Oehl., V, 1836: Den musikelskende Landsbypige. I C ere alle de treliniede Stropher udeladte. — Sangen, der i A kaldes „Romance“, men uidentivl kun efter Musikernes Sprogbrug, blev sunget af Digterens Datter paa en Aftenunderholdning den 10de Marts 1833.

— 221, Linie 4: Naar] = C; A: Gist

— —, — 22: Hvor Skyggen [val jeg fandt] = C; A: Hvor jeg min Skygge fandt

— 222, — 8: dybt] = C; A: dyb

— 223, — 11-12: Den velbekendte Sang | Mig Harald lader] = C; A: Var det ei Haralds Sang, | Som han mig lader

— —: Min Hakkelvov.] (A) Oehl.s Prometheus, II, Jan.

1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

Side 225: **I H. C. Andersens Album.**] Efter Orig.msriptet. Disse Linier ere aftrykte i Andersens Mit Livs Eventyr, 1855, Side 112, men vanhældede ved Trykfeil, hvorfor de optages rettede i nærvær. Udgave, efter hvis Plan (see Oehls Digte, I, 1860, Side 293, Linie 17-19) de ellers som temmelig ubetydelige vilde være forbigaaede.

— —: **Til Vaaren.**] (A) Oehls Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— 227: **Udødeligheden.**] (A) Oehls Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— 228, Linie 1: **Baanderaabet**] = B; A: **Ungestraabet**

— —: **Min Faders ældste Portrait.**] (A) Oehls Prometheus, II, Marts 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— 229, Linie 24: **Og paa dens Børn**] = B; A: **Paa deres Børn**

— 230: **Lindetræet i Regentsgaarden.**] Oehls Prometheus, II, 1833, Aprilheftet, som dog ikke udkom før i Juli Maaned, saa Digtet gjerne kan være fra den samme Sommer. Orig. angiver Melodien: „Mit fulde Glas og Sangens raske Toner”.

— 231: **I en Englænders Stambog.**] Oehls Prometheus, III, Mai 1833.

— 232: **Norgesreisen.**] Norgesreisen. En Digtekrands af Dehlschlager. Kbhvn. 1834 [d. e. Dec. 1833]. Med en Skizze af Krogkleven, raderet af Prof. Møller. Af denne Digtekrands besørgede Oehl. ikke nogen nyere Udgave, men de fleste af dens enkelte Stykker optog han siden dels iblandt sine saakaldte „Reisedigte”, dels iblandt Romancer, og enkelte i Erindr., saaledes som nedenfor vil blive specificeret. Om Reisen see Erindr., IV, Side 102-112.

- Side 232: *Afskeden.*] (A) Norgesreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- —, Linie 13: Kort er Tiden, som os skiller,] D. e. om kort Tid skilles vi.
 - 234: *Dampskibsfarten.*] (A) Kbhns-Posten, 1828, Nr. 74. (B) Norgesreisen. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846. See ovenfor, Side 324—325, i Anm. til Side 121.
 - 236, Linie 6: ved] Orig.: veed
 - 238: *Kattegat.*] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
 - 239, Linie 2: 3] = B; A: Og
 - —, — 6: Ved] = B; A: 3
 - 240: *Søsyngen.*] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
 - 241: *Christianiafjord.*] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 104—105, lidt forkortet.
 - 242, Linie 16: *Frederiksværn*] A og B: *Frederiksværn*
 - —, — 21: *Skude*] = B; A: *Skubde*
 - 243, — 28: *Min salig Søsters Ven*] Anm. i A: *Gierlev*.
 - 244: *Modtagelsen i Christiania.*] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 106, hvor dog kun de fem første Stropher findes.
 - 245, Linie 9: *Du gamle, stærke Tænker,*] Anm. i A: *Treschow*. Den Ædle levede dengang endnu sund og frisk. *Treschow* døde den 22de Sept. 1833.
 - —, — 13: *Og du, min Ven, hvis Tale osv.*] Anm. i A: *Skjelderup*. See Oehls Erindr., III, Side 39—40.
 - —, — 17: *Og du, min græske Broder*] Anm. i A: *Sverdrup*.
 - —, — 19: *Og du, som rysted Polen*] Anm. i A: *Hansteen*.
 - —, — 21: *Og du, som Jesu Lære udbreder i dit Nord*] Anm. i A: *Hersleb*.
 - —, — 23: *Og du, hvis varme Hjerte osv.*] Anm. i A: *Steenblodh*.
 - 246, — 7-22: *Jeg ei forstod ham ganske osv.*] See Oehls Erindr., IV, Side 107.
 - 247, — 8: *Han var Borupianer*] *Borupianer* d. e. Medlem af *Borups* eller det *Dram.-Litt. Selskab*.
 - —, — 12: *Dengang man holdt det Gilde osv.*] See Oehls

- Erindr., IV, Side 107—108. Festen holdtes den 6te August.
- Side 247, Linie 23: Da Sverdrups Tale [ed.] See Oehls Erindr., IV, Side 108.
- 248, — 9: herlig] Saaledes Kbhn.sposten, 1833, Nr. 159, og Dagen, 1833, Nr. 193, i hvilke Blade Welhavens Digt er aftrykt efter Den norske Rigstidende af 8de Aug. 1833, der ikke findes i Kbhn.s offentlige Bibliotheker; Norgesreisen: hellig
 - 250: Til Norges Sønner.] (A) Kbhn.sposten, 1833, Nr. 163, den 20de Aug., hvor Digtet er aftrykt efter Aftenbladet af 14de Aug. 1833, der ikke findes i Kbhn.s offentlige Bibliotheker. (B) Norgesreisen. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846; lidt forkortet.
 - —, Linie 9: Ved Danmarks grønne Dale] = B; A: Ved Fjeld fra Danmarks Dale
 - —, — 11: Frederiksberg] A, B og C: Frederiksberg
 - 251, — 7: hen] = B; A: her
 - —, — 22: Hottur] = B; A: Høther
 - 252, — 7-8: som fra Island tidt en Skiald | Før seiled] = B; A: som tilforn en Islands Skiald | Tit seiled
 - —, — 13: Norrig] = B; A: Norge
 - —, — 15: herligt] = C; A: herlig
 - 253: Omegnen.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 109—110; lidt forkortet.
 - —, Linie 19: Skiffersteen] A og B: Skiffersteen
 - 258, — 16: Herman, den kraftige Wedel] See Oehls Digte, II, 1860, Side 101.
 - 259, — 28: et Blund] D. e. et Øieblik.
 - 260: Kroghleven.] (A) Norgesreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846.
 - —, Linie 19: Stammers] A, B og C: Stammes
 - —, — 28: lyst] A, B og C: lys
 - 262, — 20: Vennen fra Dresden, som nys i Sangen jeg faldte] Landskabsmaleren J. C. Dahl, see ovenfor Side 261, Linie 6.
 - 263: Hålfdan Svartes Grav.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
 - 265: Norderhøngs Præstegaard.] (A) Norgesreisen. (B)

- Oehls Digterværker, XVII, 1846; med Udeladelse af de to sidste Stropher.
- Side 265, Linie 7: ægte] = B; A: dygtig
- 266, — 6-7: Tærne | Et lidet Grind." Han det tillob] = B; A: Tærne!" | Et lidet Grind han det tillob
- 267: Den dobbelte Skjdsagt. Side 269: Elvene og Foslene. Side 271: Ringerige og Modum.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 276: Bonderne.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, hvor Overskriften er Den norske Bøndepige, og de to første Stropher ere udeladte.
- 277: Sanct Olafs Fjertegn.] (A) Norgesreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 279, Linie 24: Og plumped i en Myre.] Til Ordet Myre har A og B Anmærkn.: Mose.
- 280: De tyske Studenter i Vigersund.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, hvor Overskriften er Fodgiengerne, og en Strophe er udeladt.
- 281: Hongsberg.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, hvor Begyndelsen og Slutningen ere udeladte.
- —, Linie 20: mørft] A: mørk (B mangler)
- 282, — 1: Løuens] A: Lovens (B mangler)
- —, — 3: Min gamle Ven] Anm. i A: Strøm.
- 286, — 4: som flere] = B; A: som om flere
- —, — 15: Stiendt ung min Røst jeg blandte med din Stemme.] See Oehls Digte, I, 1860, Side 78—79: Biergmands-Liv. Efter Rovalis.
- 287: Faldet i Hongsund.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- 288: Farten i Maaneskin.] (A) Norgesreisen: Farten i Maanskin. (B) Oehls Digterværker, XV: Farten i Maaneskin.
- —, Linie 14: med] A og B: men
- —, — 25: sit] A og B: dit

- Side 290, Linie 15: en] Orig.: et
 — —, — 19: Bragerne] Orig.: Bragenæs
- 292: Kirken i Drammen.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- 293: Farvel til Norge.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846; forkortet til det Halve.
- 298: Tilbageblik.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846; med Udeladelse af sidste Strophe.
- 299, Linie 22: venligt] = B; A: varmt mig
- 300: Armbaandene og Guldhornet.] (A) Kbhns.posten, 1833, Nr. 226, den 16de Nov., og Dagen, 1833, Nr. 274, den 16de Nov.: Armbaandene og Guldhornet. En Fabel. Hel-
 ligt mine Medborgere. Dagen har to Afvigelser fra Kbhns-
 posten og fra B: Side 300, Linie 18: Heltehei for Kæmpe-
 hei, Side 301, Linie 10: ved for med. (B) Norgesreisen.
 — Paa Digterens Fødselsdag, den 14de Nov. 1833, opførtes
 Hakon Jarl, der 25 Aar før (den 30te Jan. 1808) var
 bragt paa den danske Scene. „Efter endeel Studerendes
 Ønske“ var det allernaadigst blevet tilladt, at en af H. P.
 Holst forfattet Prolog (Dagen, Nr. 273, samme Aar) maatte
 fremsiges. Da Stykket var endt, afsang Publicum en Sang
 til Digteren (Dagen, Nr. 273), og hædrede ham med et
 „Oehlenschläger leve!“
- —, Linie 24: fjønt] = B; A: vel
-

Rettelser.

Side 56, Linie 19: Nord, læs: Nord

— 81, — 15: brænder; læs: brænder.

- III. **Dramatiske Digte:** Skuespil, Lystspil og Stuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; **nedsat Priis 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; **nedsat Priis 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; **nedsat Priis 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Maddin, Fisseren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; **nedsat Priis 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepriis 2 Rdl 24 β; **nedsat Priis 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der hydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Gehlenschlägers Skrifter.

1875.

Druck von J. H. Schütz.

